

POÓR EDIT
SORSKÖTELÉK
NOVELLÁK II.

Írta: Poór Edit

Szerkesztette:

Poór Edit & Hudák Anita

Minden jog fenntartva!

A borítóterv:

Poór Edit

Fotó:

Körmendi Rita festménye

Magánkiadás

ISBN

Nyomdai munka:

2022.

POÓR EDIT

SORSKÖTELEK

NOVELLÁK II.

ELŐSZÓ

KEDVES OLVASÓ!

Nagy szeretettel köszöntök mindenkit, aki e könyvet olvassa. A második novella kötetem igen izgalmas, fordulatos történeteket tartalmaz. Olvasható benne romantikus, kalandos, valamint történelmi és spirituális témaköröket érintő alkotások. Kellemes kikapcsolódást kívánok hozzá.

Magamról annyit szeretnék megosztani, hogy Debrecenben élek. Az irodalmat mindig nagyon szerettem, azonban pályám más irányba futott. 2011-től kezdtem el verseket írni, különböző témakörökben. Későbbiekben novellákkal és regényekkel bővítettem írásaimat.

Számos költői, irodalmi és művészeti társaságnak tagja vagyok, és folyamatosan publikálok ezeken az internetes portálokon. Alkotásaim rendszeresen jelennek meg magazinokban, különböző kiadványokban és Antológiákban.

Valamennyi elkészült könyvem olvasható E - könyv formájában a Google Play könyvtárában.

A weblapomon megtalálhatóak írásaim és a könyveim letölthetőek. <http://www.pooreditirono.hu/>

Köszönöm, hogy olvasnak és figyelmükkel megtisztelnak!

Debrecen, 2022.

Poór Edit

A VILÁGÍTÓTORONY LEGENDÁJA

Több száz éveken keresztül a világítótornyok segítettek a tengerészeknek a tájékozódásban. Írország nyugati partjait körbeveszik ezek a tornyok. Az Atlanti – óceánról érkező hajók mind itt érnek partot. Minden világítótornynak megvan a maga története.

Az egyik ilyen épület különös legendájáról suttognak egy kis település lakói. Néha az éjféle órákban fel – fel villanni látszik két halvány zöldes fény, melyek körbejárnak a torony kilátójánál, majd eltűnnek. Azt rebesgetik, hogy az ott lakó lelke vissza – vissza jár. Az ő történetét meséli el egy idős sokat megélt férfi, akit Konornak hívnak.

Még az 1800-as évek elején egy hajó teljes legénységével süllyedt el itt. A tragédiát a világítótorony hiánya okozta. Ezután építették fel a félsziget nyúlványának végében a tornyot. Pár évvel később kigyulladt, de felújították. Ez mindig menedékül szolgált egy arra vetődő magányos embernek, aki ideig – óráig itt meghúzhatta magát benne. Az épület állaga az idők során folyamatosan romlott, mert nem költöttek a karbantartására. A végén egészen romossá vált.

Az egyik napon a településükre érkezett Brájen és kislánya Kelli. Csak egy – egy szatyor volt náluk, benne pár személyes holmijukkal. Ennek ellenére jól öltözöttek voltak. Konor, akkor még fiatal fiúként a társaival focizott éppen. A férfi odament hozzájuk és azt kérdezte;

– Fiaim! Hol találok én itt egy bentlakásos iskolát?

Előbb elkezdtek magyarázni neki, hogy merre menjen, de bonyolultnak tűnt, mert sok kis utcán kellett jobbra – balra fordulni.

– Nem vagyunk idevalók. Elkísérne valamelyikötök? – kérdezte a középkorú úr.

A fiúk összenéztek, hogy ki legyen az, nem szívesen hagyták abba a futballozást. Kis idő elteltével Konor ajánlotta fel a segítséget.

– Honnan jöttök?

– Nem messze egy közeli nagy városból – válaszolta Brájen szűkszavúan.

A fiú érezte, hogy nem szívesen árulna el többet magukról, így nem kérdezősködött tovább. Az iskola egy félórányira volt, csendesen bandukoltak egyik utcából a másikba.

– Megérkeztünk uram, ez az az iskola.

– Köszönöm, – és egy kis aprót nyomott a kezébe.

A portán bejelentkezett és az iskolaszolga, az igazgatónőhöz kísérte őket, aki már várta érkezésüket.

Nagyon kedvesen fogadták őket. Kelli itt fogja megkezdeni a harmadik osztályt és tizennégy éves koráig marad. A bentlakásos iskola költségeit édesapja már előre kifizette.

– Drága kislányom! Akkor, ahogy megbeszéltük, vigyázz magadra és légy szófogadó. Tanulj szorgalmasan, a hétvégeken tudunk majd találkozni – mondta könnyes szemmel Brájen, majd magához ölelte kislányát.

– Igen apa, ne aggódj miattam – válaszolta szipogva és szeméit törölgette.

A kislányt nevelőtanára, Megan elkíserte a szobájába, hogy kipakolhasson és bemutatta a szobatársának Emilynek.

– Emily! Itt az új szobatársad Kelli, barátkozzatok össze. Ha elhelyezkedett mutasd meg neki az épületet kívül – belül és a vacsoránál időben jelenjtek meg – mondta mosolyogva a nevelőnő.

– Kelli drágám, ha bármilyen problémád adódna, engem bármikor megkereshetsz.

– Igen, Megan néni. Köszönöm szépen – válaszolta megilletődve.

A lányokat magukra hagyva visszatért az irodába.

– Uram, nem kell aggódnia, ez a legjobb iskola. Az ódon falai között vidám és szeretetteljes nevelők és gyermekek laknak – mondta vigasztalóan, mosollyal az arcán Megan.

– Nagyon szépen köszönöm. Kérem segítsenek a lányomnak, még nem dolgozta fel édesanyja halálát – válaszolta meggyötört arccal.

– Önnek van hol aludnia?

– Még nincs, de majd megoldom valahogyan. Munkát keresek, de az a fontos, hogy a lányomat biztonságban tudhatom.

– Két utcával feljebb van egy asztalos műhely és segédet keresnek. Talán szállást is tud adni – említette meg a nevelőnő.

– Köszönöm szépen, akkor megyek és megnézem, hátha szerencsém lesz – mondta Brájen.

A kapun nagy tábla hirdette a felvételt, így Brájen rögtön megtalálta. Ahogyan a kapunál megállt, nagy méretű Akita fajtájú kutya szaladt elé, farkát csóválva és ugatva értesítette gazdáját jöttéről. Nem sokat kellett várnia, megjelenő gazdája visszahívta Dillan nevű kutyáját.

– Nem bánt! Jöjjön nyugodtan – invitálta a férfi.

– Brájen vagyok és az álláshirdetésre jelentkezek – mutatkozott be.

– Gerald vagyok a tulajdonos – mondta.

Megmutatta a műhelyt, majd behívta a házba, hogy megbeszéljék a feltételeket.

– Mivel foglalkozott korábban? Ért a fa megmunkálásához? – kérdezte.

– Amolyan ezermester vagyok. Építési vállalkozásom volt, de sajnos csődbe ment.

– Az, hogyan lehet?

– A feleségem rákos beteg volt, nagyon szerettem, szinte minden percet vele töltöttem. A vállalkozás folyamatosan rosszabbul ment és közben az orvosi költségek mindent elvittek. A házunkat elárverezték, épp csak a temetést és a lányom bentlakásos iskoláját tudtam kifizetni.

– Őszintén sajnálom, fogadja együttérzésemet.

– Köszönöm – válaszolta könnyeivel küszködve.

– Van hol aludnia?

– Még nincs.

– Fel tudok ajánlani önnek egy szobát nálunk addig, amíg nem sikerül rendezni a lakhatását. Holnap kezdheti is a munkát. Hetente tudok majd fizetni, ha megfelel. A szobáért nem kérek semmit sem és teljes ellátást kap majd.

– Az Isten áldja meg önt és családját. Nagyon szépen köszönöm.

– Jöjjön, megmutatom a szobáját.

Éppen elindultak, amikor betoppant Konor a fia.

– Jó napot kívánok – köszönt illedelmesen és kezet nyújtott.

– Isten áldjon meg fiam, mi már ismerjük egymást – válaszolta.

– No, hát honnan? – kérdezte Gerald.

– Volt olyan kedves a fia és elkísért minket a lányommal, a bentlakásos iskolához – válaszolta.

– Igen, segítőkész jó fiú – mondta büszkén az apja.

– Ez lesz a szobája, nyugodtan pihenje ki magát és vacsorára várjuk az asztalunkhoz.

– Nagyon köszönöm a jóságukat, megszolgálom – válaszolta Brájen.

Brájen szorgalmasan és ügyesen dolgozott, hamar megszerették a faluban, mivel mindenkinek segített, akinek csak tudott. Elvállalt minden munkát és lehetőséget, a

műhelyben végzett munka után és hétféteken, hogy mielőbb talpra álljon. Ha kellett fát vágott idős embereknek, vagy segített bevásárolni, bármit megszerelt.

A lányát eleinte csak az iskolában látogatta. Kelli megértette, min megy keresztül az édesapja és tudta, ahogy lehetséges több időt is fognak tudni, majd együtt tölteni. Brájen megismerte a legjobb barátnőjét Emilyt és a többi osztálytársát. Láta, hogyan dolgoznak a nevelők. Megnyugodott, hogy a lánya tényleg a legjobb helyen tanul.

Egyszer az óceán felé sétálva meglátta a világítótornyot. Rögtön megtetszett neki. Gondolta, milyen csoda jó hely lenne ez neki és a lányának. Lenne munkája és csendes, gyönyörű a kilátás. Egészen eltöprengett rajta, hogyan tudná kialakítani a saját részükre. Szinte romokban hevert, rengeteg munka várt rá, ha belekezdne a felújításba. Ám ez egy cseppet sem vette el a kedvét. Elment a hivatalba és megérdeklődte, hogy mik a feltételek. Nem volt tulajdonosa, így azt mondták, ha felújítja és karbantartja neki adják. A hivatal még örült is neki, mert nem nekik kellett bajlódniuk vele.

Elmondta a tervét Geraldnak, aki örült az ötletnek és megígérte, hogy segít neki, amiben tud. A kimaradt faanyagokat és a műhelyét rendelkezésére bocsájtja. A vele együtt dolgozó munkások is szívesen mentek és segítettek neki a felújításban szabadidejükben.

Először a kőműves munkákat kellett elvégezni, majd hozzáfogott a falépcső felújításához.

A szinteken kialakított két szobát és kis teakonyhát. Mindent a saját kezével szabott, gyalult és szerelt össze. Ágyat,

írásztalt szekrényt, székeket és amire csak szüksége lehetett. A torony tetején felújította a teraszt, majd elkészült a villanszereléssel. Éjjel – nappal dolgozott. A legcsodásabb világítótorony lett belőle.

Hosszú hónapok után az első hétvége, amikor kikérte a lányát az iskolából.

– Gyere Kelli, mutatok neked valamit – mondta az édesapja, akinek először jelent meg az arcán mosoly.

– Apa! Tényleg egész hétvégét együtt tölthetjük? – kérdezte örömtől sugárzó, ám könnyes szemekkel.

– Igen, kislányom és most már ez mindig így lesz – válaszolta boldogan Brájen.

– Arra, hová megyünk? Ott nincs semmi, csak egy világítótornyot látok – kérdezte a lánya.

– Az lesz kislányom az otthonunk – mondta és megszorította a kezét.

Kelli kérdően nézett rá, de tudta, hogy bízhat édesapjában.

Ahogy közeledtek egyre jobban látszott az épület pompásan felújított homlokzata.

– Apukám, ezt te csináltad?

– Igen, segítettek a munkatársaim is. Menj csak előre és nézz körül, remélem tetszik majd neked.

A kislány végigszaladt egészen fel a teraszig, mindent megcsodált.

– Apukám! Apukám! Hiszen ez pazar lett olyan, mint egy kastély! – és a nyakába ugorva szorította magához, puszilgatta örömeiben.

– Örülök, hogy neked is tetszik drága Kellim! Itt fogunk élni.

– De jó édesapám! Sokat dolgoztál érte tudom.

– Az iskoládat, mint tudod tizennyolc éves korodig kifizettem, ha leérettségiztél szeretném, hogy egyetemen tanulj tovább. A hétvégeket és az iskolaszüneteket viszont most már, itt töltheted velem.

– Köszönöm szépen drága édesapám! – könnyes szemmel ölelte magához.

– Csak ketten maradtunk egymásnak kislányom, mindent megteszek érted és a jövődért.

Boldog hétvége volt ez mindkettőjüknek.

Legközelebb, amikor érte ment a lányáért, Megan kísértette ki az iskolából.

– Kelli, nagy lelkesedéssel mesélt az új otthonukról, a világítótornyáról. Ha megengedi egyszer én is szívesen megnézném, annyira kíváncsivá tett – mondta.

– Persze, szívesen látjuk, akár most is – válaszolta Brájen.

– Köszönöm szépen, de inkább vasárnap délután érte meggyek Kelliért és majd akkor.

– Ahogy jónak látja kedves.

Kelli és Brájen bementek a közeli városba, ahol éltek. A temetés óta nem jártak ott.

– Gyere vigyünk virágot anya sírjára.

– Igen, édesapám és elmesélem neki, hogy milyen csodálatos helyen lakunk.

– Jó lesz, biztosan látja odafentről.

A sebek ugyan felszakadtak mindkettőjükben, ugyanakkor egy kis megnyugvás is eltöltötte lelküket. A városban ebédelték és sétáltak a parkban. Sokat beszélgettek, Kelli elmesélte, hogy osztályelső. Nagyon megszerette Megant és olyanok lettek, mint a barátnök.

– Ennek nagyon örülök kislányom, boldoggá tesz, hogy így megállod a helyedet.

Elsétáltak a régi házukhoz, megálltak előtte kisidőre. Sok emlék rohanta meg Brájen gondolatait. Arcát szomorúság járta át.

– Édesapa! Ne szomorkodjál, a világítótornyunk sokkal szebb, mit ez a ház – és megölelte.

– Igen, kislányom ez már csak a múltunk. A jövőnk a világítótorony – válaszolta, majd tovább sétáltak.

Vasárnap délután, ahogy megígérte Megan elment a kislányért.

– Hú, de varázslatos lett, én láttam milyen volt romos korában. Ez rettenetesen sok munkát igényelt – mondta elismerő csodálkozással.

– Köszönöm szépen. Jöjjön be nézzen bátran körül – szólalt meg Brájen.

– Én megyek és készítek limonádét a teraszon – mondta Kelli.

Megan teljesen oda volt, a torony szépségétől.

– Megértem Kellit, hogy ennyit áradozott róla, valóban tüneményes.

– Örömmel, tölt el, hogy önnek is tetszik Megan. Hallom nagyon jól megvannak a lánnyal.

– Igen, nagyon jószívű, szeretetteljes kislány, könnyen beilleszkedett és mindenki szereti. A szorgalmával hamar kitűnt az osztály legjobb tanulója lett.

A teraszon ülve még jó ideig elbeszélgettek. A közeli cukrászdából hoztak süteményt és azzal kínálták Megant. A kilátás festői tájat rajzolt a szemük elé.

– Hú, de elszaladt az idő! Gyere Kelli, menjünk vissza az iskolába.

– Nagyon szépen köszönöm ezt a csodálatos délutánt. Igazán jól éreztem magam. Máskor is nagyon szívesen érte jöveők Kelliért.

– Nagyon kedves Megan, de nem akarom terhelni vele.

– Ugyan, nekem is kell egy kis változatosság – válaszolta nevetve.

– Szombaton megyek érted kislányom.

– Várlak apa! Legközelebb Emily is velünk jöhet?

– Persze drágám.

A világítótoronynak valami különös vonzereje lett. Brájent sokat meglátogatták a barátai. Megan is sűrűn megfordult és Kellit hol egyik, hol másik barátnője kísérte el.

Időközben Brájen épített egy vitorlás hajót, mellyel bejárták a környék szigeteit. Telt – múlt az idő, Kelli már a felső tagozatra járt. Gondolkodnia kellett a továbbtanulás lehetőségeiről. Az orvosi pálya mellett döntött, ha már édesanyját nem tudta megmenteni, legalább édesapjáért tudjon megtenni mindent.

Megan vonzódott Brájenhez, de magának sem mert bevallani érzéseit. Csodálta a férfi szeretetét, lelki erejét és kitartását. Ő is egyedül élt, mivel idős szülei halála után beköltözött az iskolába és minden idejét a gyerekeknek szentelte. Fiatalkori nagy szerelme Amerikában tanult tovább és soha nem tért vissza, a kapcsolatuk végleg megszakadt.

A férfi érezte Megan vonzódását és kedvelte is, mint egy barátot. Sokat beszélgettek, nem volt ellenére, hogy találkozgassanak és együtt töltsék el a szabadidejük egy részét. Azonban egy bizonyos határt soha nem lépett át, mert nem akart Meganban reményt kelteni, sem megbántani. Szívében felesége helyét soha senki sem tudta átvenni. A fal, melyet köré épített lebonthatatlan maradt élete végéig. Ezt érzete Megan és megelégedett Brájen barátságával.

Kelli az egyetemi évei alatt is hazajárt hétvégenként édesapjához a világítótoronnyba. Sok időt töltöttek együtt, hálás volt mindazért, amit érte tett.

Konor amikor felnőtt átvette édesapjától az asztalos műhely igazgatását, melyet nagy örömmel végzett. A fiúval első perctől kezdve jó kapcsolatot ápolt Brájen. Szinte családtagként tekintettek egymásra. Idősödő korában nagy segítségére volt. Kellit úgy szerette, mint a testvérét. Védelmezte, ahogyan egy bátyinak illik, mindig számíthattak egymásra.

Az egyik délután elment hozzá, hogy miben segíthetne neki, meg egy kicsit elbeszélgetnek és elborozgatnak gondolta. Brájen, mindig kint szokott lenni a parton, vagy a teraszon, de nem látta sehol, a hajó is ott állt kikötve.

– Hová mehetett? Már késő délután van – merült fel benne a gondolat.

Felment a toronyba, hátha mégis bent csinál valamit. Az ágyán feküdt, azt hitte csak alszik. Ébresztgette, de hiába, meghalt. Csendesen elment. Most már biztosan a feleségével sétálnak együtt egy gyönyörű mennyei parkban. Eszébe jutott, hogy egyszer azt mondta;

– Te, Konor én annyira szeretem ezt a világítótornyot, hiszen minden a két kezem munkája és verejtéke, hogy ha meghalok a feleségemet is elhozom ide és majd együtt üldögélünk a teraszon.

Ekkor, csak mosolygott rajta, de az idő múlásával, amikor a világítótorony zöld fényei éjfél tájban megjelennek tudja, hogy ők jöttek egy rövid sétára. Azóta már ismét csak a romjai léteznek, hiszen az idő vasfogának nem tudott ellenállni.

Debrecen, 2022. 05. 09.

A FORRADALOM NAPJA

/ Október 23/

Borús őszi nap reggelére ébredt a Kovács család. Hűvös szél lengedezett. Az apa cipésként dolgozott a régi bérház alagsorában. Felesége háztartást vezetett és nevelte két gyermeküket. Évi már tizenhat éves volt, míg öccse Janika csak a nyolcat töltötte.

Minden hétköznap úgy indult, hogy a gyerekek elmentek iskolába, János lement a cipésműhelyébe és felesége elindult bevásárolni. A szomszédjukban élt egy idősebb házaspár. Bekopogott hozzájuk, hogy esetleg hozzon – e nekik is valamit. Nagyon jó viszonyt ápoltak egymással. Dezső bácsi szinte el sem mozdult kedvenc foteljéből egész nap a Szabad Európa rádiót hallgatta. Felesége Manyika, türelemmel viselte férje morgolódását.

A politikai helyzet ugyanis igencsak gyászos volt. Akkoriban, ha az úgynevezett fekete kocsi megállt valamelyik ház előtt, mindenkinek összerándult a gyomra. Vajon, most kiért jöttek? Kit visznek el, és viszont látják – e majd újra. Nem volt szabad véleménynyilvánítás. Mindenhol besúgók figyeltek. Munkahelyen, baráti körben és még családi körben is. Sokakat beszerveztek és fenyegetéssel, zsarolással kényszerítették rá őket. Tiltották a nagyobb létszámú összejöveteleket és minden alkalommal komoly megtorlásra számíthattak az engedetlenek, vagy a rendszerről nem tetsző véleményt nyilvánítók. Sokan életükkel fizettek mindezért. Voltak, akiket úgy megverték, hogy többé már nem lehetett épp ember belőle.

Mindezért egy különálló testület volt a felelős, akiket szintén fentről irányítottak az országházból. Abban az időben az oroszok megszállták Magyarországot és természetesen a kormánynak is be kellett hódolniuk. Mindenki titkon arra várt, hogy az ország felszabadulhasson e rettentő nyomás alól.

Dezső bácsi, már idős emberként sokat nem tehetett, így hát figyelemmel kísérte a híradásokat. Persze sokszor zavarták az adást és tiltották is a hallgatását. Egyéb frekvenciákon, pedig csak hazugságot lehetett hallani, amit a kormány cenzúrázás után megengedett. Nem volt érdekfeszítő, inkább bosszantó. A nép nagy többsége szegénységben élt.

Manyi néni jövedelemkiegészítésként csipkét vert és horgolt, csodálatos terítőket készített. A gyermekek anyja, Éva harisnyaszem felszedéssel foglalkozott és varrogatott a háztartás mellett. A szokásos módon telt el a napjuk.

Késő este lefekvéshez készülődött a házaspár. Janika és Évi már aludtak. Hirtelen erőteljes kopogást hallottak az ajtójukon. Éva és János egymásra néztek, majd félelmük szemek villanásában jelent meg. Újra, még erőteljesebben rázták az ajtót kintről. János, amikor kinyitotta két öltönyös tagbaszakadt férfit látott, akik rögtön benyomultak a lakásba.

– Azonnal velünk kell jönnie és a feleségének is – szólalt meg a magasabbik parancsoló hangon.

Nem értették, hiszen nem politizáltak, csak szép csendesen éltek gyermekeikkel.

– Miért? – kérdezte a feleség.

– Valaki feljelentette önöket – válaszolta az alacsonyabbik.

– Na, mozogjanak, nincs időnk diskurzusra, majd bent mindent megtudnak – szólalt meg ismét a magasabbik.

– Jó csak a gyermekeinknek had szóljak, hogy meg ne ijedjenek – kérte Éva.

– Na menjen, de gyorsan – fejével intett az alacsonyabbiknak, hogy kísérje el.

Éva leült a lánya ágyára és óvatosan megfogta a karját, úgy ébresztette. Halkan suttozta a fülébe;

– Kislányom, mi most el kell, hogy menjünk édesapáddal. Nem tudom mikor jövünk vissza. Reggel menjetek át Manyninéniekhez. Mond meg neki, hogy ma este elvittek minket a „fekete kocsival”, ő fogja érteni. Megjegyezted?

– Igen anya – válaszolta és kérdően nézett rá.

– Vigyázz az öcsédre kérlek.

– Rendben.

Megpuszilta mindkét gyermekét, szemeibe könnyek szöktek.

Sajnos, sok olyan eset volt, amikor igaztalanul feljelentettek embereket, csakhogy kicsinyes bosszújukat így juttassák kifejezésre, korábbi esetleges sértődés miatt. Jánossal és Évával is ez történt.

Másnap reggel Évi ébresztette Janikát és átmentek a szomszéd házaspárhoz. A lány elmondta édesanyja üzenetét.

Ők pártfogásukba vették és aznap nem engedték iskolába menni a gyermekeket a biztonság kedvéért.

Dezső bácsi egyfolytában motyogott az orra alatt. Manyika néni nem győzte haragját csillapítani. Tudták, hogy ők a légynek sem ártottak és igaztalanul vádolták, legyen az bármi is.

Eközben a Szabad Európa rádióban bementék, hogy Lengyelországban forradalom van. Pár órán belül a szegedi egyetemen is kitört a forradalom. A pesti egyetem követte példáját. Tüntetést szerveztek és a Parlament elé vonultak a fiatalok, akikhez sokan csatlakoztak menet közben. Hatalmas tömeg gyűlt össze. Követelték, hogy az oroszok hagyják el Magyarország területét és Nagy Imre vegye át a kormányzást, jó néhány pontot megfogalmaztak. Amire ő megjelent az erkélyen és nyugalomra intette a mérhetetlen tömeget és a himnuszt kezdte el énekelni. Az emberek békésen elhagyták a parlament helyszínét és a rádió elé vonultak, ahol megígérték nekik, hogy beolvassák a követelésüket. Ehelyett az akkor még fegyvertelen tömegre ablakokból és a tetőről gépfegyverekkel kezdtek el lőni, majd a vízágyút is bevetették. Az esemény után, sok sérült és halott hevert az utcán.

A fiatalok visszamentek az egyetemre, ahol újraszerveződtek, de időközben a katonák és rendőrök egy része is csatlakozott hozzájuk. Felfegyverkeztek és ellátták a sérülteket. Az egyetem lett a főhadiszállásuk. Molotov koktélokot készítettek, melyben a lakosság nagy része is segítségükre volt. Az oroszok tankokkal mentek ki az utcákra rendet teremteni. Mindenkire lőttek, akit megláttak.

Dezső bácsiék a rádióból értesültek a történetekről. Majd szakadozott az adás és a hírforrás elnémult. Dübörgő hangra lettek figyelmesek, az utcájukban tankok vonultak végig és lőttek a lakásokra is, hatalmas félelem lett úrrá rajtuk.

– Gyerekek, gyorsan bújjatok az asztal alá, a szekrénybe – kiáltotta Manyi néni.

Ekkor az összes ablakuk betört. Az üvegszilánkok szerte - szét hevertek, de szerencsére nem sérültek meg. Sikoltások hallatszottak az utcáról. A fegyverek ropogása felverte az utca korábbi csendjét. Kissé később, amikor elcsendesedett, Dezső bácsi óvatosan az ablakhoz ment. Elszörnyedt a látványon. Mindenfelé romhalmaz és holttestek hevertek. Hirtelen megszólalt a hangszóró. Kikiáltották, hogy Nagy Imre lett a kormányzó és kivonulnak az oroszok. Mindenki boldogan vonult az utcára, leverték a vörös csillagokat az épületekről és a magyar zászlókon a címert közösen kivágták. Győzött a forradalom kiáltották, és a szabadságharc. Látták, amint egymás után a tankok elvonulnak.

Hirtelen, egyszer csak megfordultak és újra a tömegre támadtak. Mindenki menekült ahogyan tudott, de a tankok ellen nem tudták felvenni a harcot és még nagyobb mézszárlás következett be, mint korábban.

A gyermekek sohasem látták újra szüleiket. Manyi néni és Dezső bácsi tisztességgel nevelte fel őket.

Sötét, gyásznapi volt ez Magyarország történetében. Az 1956. évi forradalom és szabadságharc akkor elbukott, azonban 1989 – ben kikiáltották a Magyar Köztársaságot, és ez a nap, Magyarországon Nemzeti ünnep lett.

Debrecen, 2022. 07. 06.

KÉT SZÍV ÖSSZEÉR

George Ithacában él egy szép családi házban, amihez kis udvar is tartozik. A felesége, gyönyörű sok színű és fajta rózsával ültette be. Mindig nagy szeretettel gondozta őket. Az élet mostoha és lelkét hazahívta az őshaza. A férfi egyedül maradt és híven őrzi emlékét. Ápolja a szeretett rózsákat Emily helyett.

Az egyetlen gyermekük James, Bostonban lakik a feleségével és kislányukkal a kis Emilyvel, aki a nagymamája után kapta nevét. Fia egy reklámcég tulajdonosa és vezetője. Néha odautazik és pár napot vagy hetet ott tölt velük.

Persze, nincs teljesen egyedül, hiszen a szomszédokkal is jóviszonyt ápol és sok barátja van. Időnként összejönnek biliárdozni, vagy elmennek golfozni. Bankárként dolgozott, amióta eljött nyugdíjba több szabadideje van. Sármos férfi és jó pár nő megkörményezte özvegyességét követően. Az ő Emilyét, azonban senki sem pótolhatja.

Nagyon szeretett horgászni a közeli tónál. Itt a csendben elüldögélt és elmerengett gondolataiban. Csodálta a természet adta pazar táj látványát. Estenként a magány ráült hangulatára. Hiába telt el már jó tíz év is a felesége halála után nem tudta megszokni, csak beletörődött helyzetébe.

Az utóbbi időben rendszeresen megfájdult a feje és néha megszedült. Nem panaszkodott, de érezte, hogy talán el kellene mennie vele az orvosához. Bejelentkezett hozzá, aki jó barátja is volt egyben.

Természetesen rögtön fogadta őt.

– George, jól tetted, hogy eljöttél ezzel a problémával hozzám. Ez nem tűnik egyszerűnek, mindenképp további kivizsgálásokra lesz szükség – mondta David.

– Rendben – válaszolta röviden.

– Ha minden eredményed meg van, várlak vissza – kérte az orvos.

– Úgy lesz! Köszönöm szépen – mondta egykedvűen, majd elköszönt.

Egy hónapon belül meglett az összes kért vizsgálati eredmény, amellyel visszament orvosához. David összehúzott szemöldökkel, hosszasan nézegette a leleteket.

– George! Nincsenek jó híreim – szólalt meg gondterhelten.

– Látom rajtad. Mond csak, ne kímélj – válaszolta.

– Egy agydaganatot diagnosztizáltak nálad. Még kicsi és műthető – mondta.

– Na, az én fejemben senki nem fog turkálni – válaszolta, kissé ingerülten.

– Ne csináld már, nincs áttét éveket nyerhetsz vele – biztatta David.

– Szó sem lehet róla! Mennyi időm van még? – kérdezte.

– Nem lehet megjósolni, talán egy fél év, ha minden jól megy – válaszolta lehangolóan.

– Rendben, mond el, hogyan fognak súlyosbodni a tünetek, hogy tudjam hol tartok – kérte.

– A fejfájás és szédülés egyre sűrűbb lesz és erősebb, majd eszméletvesztéssel fog járni, ami szintén sűrűsödni fog. George, kérlek gondold át – kérlelte az orvosa.

– Jó, átgondom. David, adj valamit, ami csökkenti a fájdalmat és ezeket a hatásokat – válaszolta.

– Rendben, felírom neked a gyógyszereket, de szeretném, ha megmúttetnéd magad és szólj, ha bármiben segíthetek – figyelmeztette David.

– Köszönöm, majd jelentkezem – válaszolta George.

Egy lendülettel, már ajtón kívül is volt. Most csak egyedül akart lenni és feldolgozni a történeteket. Hazaérve, fogta a pecabotját és kiment kedvenc horgászó helyére.

Váratlanul érte ez a betegség. Két érzés feszült egymásnak a lelkébe. Hirtelen tudatosult benne, hogy már nem sok ideje maradt és ezt nehéz volt elfogadnia. Vigasztalta magát azzal, hogy élete javát leélte és gyermekét már rendben tudhatja. Nem utolsósorban, tudta Emily várja őt a túlvilágon és újra találkozhat vele, hiszen nagyon hiányzott neki.

Végiggondolta a múltját és azt, hogy mit szeretne még ebben a hátralévő kis időben csinálni. Sokat dolgozott, lefoglalta a munka és a család. Nem volt ideje utazgatni. Most eljött az én időm, gondolta. Tervezgette hova, a világ melyik részébe szeretne eljutni. Vágyának listája igen hosszúra sikerült.

Itt abba is hagyta az álmodozást és úgy döntött, hogy majd mindig, ami éppen jön. Nem tervez semmit meg előre.

Másnap reggel úgy döntött, hogy elmegy Bostonba a fiáékhoz. Egy – két hetet szokott máskor is ott tölteni, mindig nagyon jól érzi magát náluk. Van egy külön szoba, amit csak az ő részére rendeztek be. Néhány szükséges holmit gyorsan bepakolt a táskájába és elindult. A ház kapujánál megállt és visszanezézett a rózsákra.

– Remélem még viszont láthatlak benneteket drága rózsáim – mondta halkán, és egy könnycseppet morzsolt szét a szemében, majd sietősen távozott.

Megérkezésekor Mia, James felesége volt otthon és nagyon megörült a látogatásának.

A betegségéről senkinek nem szólt, csak élvezni szeretne volna még az életét, ameddig a sorsa engedi. Menyével együtt mentek érte délután a kis Emilyért az óvodába, aki örömeiben rögtön a nagyapja nyakába ugrott. Hazaérve, James már otthon várta őket és boldogan ölelte át édesapját. Vacsora után korán lefeküdt George, mert az utazás kifárasztotta, hosszú napja volt.

Egy hét olyan gyorsan eltelt náluk, hogy észre sem vették.

– Apa, költözz ide hozzánk, látod van hely bőven és olyan jól megvagyunk – kérte James.

– Tudom, fiam! Köszönöm nektek, hogy ilyen szeretettel vagytok felém – mondta könnybe lábadt szemmel.

– Add el ott a házat, kérlek maradj velünk – folytatta a fia.

– Lehet, hogy egyszer majd annak is eljön az ideje, de ameddig erőm engedi szeretném még anyád rózsáit gondozni – válaszolta.

James nem akart tovább erősködni, ismerte az apját.

– Rendben. Tudod ugye, hogy ez a ház a tiéd is és nálunk itthon vagy – mondta, miközben átölelte őt.

Ottléte alatt észrevették, hogy azért nincs minden rendben nála. Néha megbillen, néha önkéntelenül a fejéhez kap és gyógyszert vesz be. Hol a melegre fogta, hogy csak egy kis fejfájás.

– Apa! Mikor voltál utoljára Davidnál?

– Most, mielőtt eljöttem hozzátok, ne aggódjatok. Ő írta fel ezt a gyógyszert – válaszolta.

– Mitől van ez nálad? – kérdezte gyanakodva James.

– Ó, csak egy kis migrén, ne törődj vele fiam – válaszolta, közben legyintett a kezével.

Délutáni órákban, átjött hozzájuk Mia barátnője, Olivia. A hétvégén partit rendeznek az édesanyja, Megan tiszteletére, aki tanárnőként dolgozott, ám nyugdíjba ment. Az egész családot meghívta az ünnepségre.

A férfi ott hagyta a lányokat, had beszélgessenek és kiment az udvarra a hintaágyba lepihenni. Elmélyült gondolatai álomba ringatták.

Eljött a hétvége, mindenki lázasan készülődött a partira, csak George ült nyugalommal a fotelban és újságot olvasott.

– Apuka, nem készülődik még? Nemsokára indulunk – kérdezte Mia.

– Nem, gyerekek. Ti csak menjetek nyugodtan, én elleszek itthon – válaszolta.

– Apa! Nem már, menj és öltözz gyorsan – kérte James.

– Nem ismerek ott senkit fiam, ti csak éreztétek jól magatokat.

– Nem baj, majd megismered őket. Oliviáékkal, már különben is találkoztál. Légy szíves apa! – kérte kissé határozottabban James.

George, nem akarta megbántani őket, így letette az újságot és átment a szobájába készülődni. El nem tudta képzelni, mit fog ott csinálni a sok idegen között, de gondolta eleget tesz a kérésnek. A legszebbik öltönyét vette fel, had legyenek büszkék rá. Olyan fessen mutatott, mintha most lépett volna ki a divatlapból.

– Ez igen apuka! – kiáltott fel meglepetésében Mia, amikor meglátta apósát.

– Büszke vagyok rád apa, nagyon jól nézel ki – dicsérte a fia is.

– Nekem van a legszebb nagyapám! – mondta Emily és átölelte gyorsan.

– Köszönöm szépen gyerekek, igazán jólesett, már ezért érdemes volt így kiöltöznöm – válaszolt mosolyogva.

Mindannyian jót nevettek, vidám hangulatban érkeztek meg az ünnepségre.

Olivia a családjával együtt fogadta őket és bemutatta az édesanyját Georg-nak, mert ők még nem találkoztak korábban. Amikor kezet fogtak Megan hosszan és mélyen nézett George szemébe.

Valami különös varázs fogta meg az asszonyt, első látásra. Legalább ötvenen voltak a partin. Elvegyültek a társaságba a gyerekek külön csoportot alkottak és örömmel játszottak együtt. Ki – ki, evett a svédasztal körül, ki -ki, ivott a bár körül. Szép nagy parkos terület tartozott a házhoz.

George kicsit egyedül érezte magát, mert senkit sem ismert, persze megtalálta a hangot mindenkivel illendőségből. Fárasztó volt számára ez a fajta időtöltés. Megannak, mint ünnepeltnek mindenkire kellett időt szakítania és figyelnie. Megkülönböztetetten gardírozta James édesapját. Többször odament hozzá és sokat beszélgettek mindenféléről.

A férfira, ezek az időszakok üdítően hatottak. Jól érezte magát a nő társaságában, kellemesen eltársalogtak. Leült egy fa alá a padra és nézte a zsongást, ahogy az emberek vidáman beszélgetnek, viccelődnek egymással. Örült, hogy végülis elment hozzájuk. Kicsit kikapcsolódott, de a gondolatai mindig visszatértek, hogy - már csak pár hónap -, ha minden jól megy. Annak különösen örült, hogy megismerhette Megant. Emilyn kívül még nem találkozott ennyire intelligens és bájos nővel, akivel mindenről ilyen jól el tud beszélgetni. Gondolataiból fia riasztotta fel.

– Jól vagy Apa? Gyere, menjünk haza – kérte.

– Igen. Köszönöm, hogy rábeszéltek az eljövetelre. Végülis, egész jól éreztem magam – válaszolta mosolyogva.

Másnap ő hozta be a postát és az újságok, levelek között talált egy utazási prospektust is.

A kubai fesztiválra tettek ajánlatot. Nagyon megtetszett neki még sosem látta. Egy hetes program, gondolta ez befér.

Az esti vacsoránál mindjárt el is újságolta a családnak terveit.

– Tudjátok, sokat dolgoztam és szinte sehová sem utaztam. Szeretnék egy kicsit világot látni és úgy döntöttem, hogy az elkövetkezendő időben, világutazó leszek – mondta az arcán kissé kesernyés mosollyal.

– Apa! Ez most, hogy jött? – kérdezte meglepődve James.

– Találtam ma egy prospektust, a kubai fesztiválról és megtetszett – válaszolta, aztán onnan kitudja hová utazom majd – folytatta és a vállát is megrándította hozzá.

– Persze jól teszed, örülök neki, de kérlek nagyon vigyázz magadra és mindig tudjuk, hogy merre jársz – kérte.

– Természetesen, kapcsolatban maradunk, majd küldök nektek szép képeslapokat a világ minden tájáról – tette hozzá nevetve.

Másnap délelőtt elment, hogy lefoglalja a repülőjegyet. Visszafelé jövet szembe találkozott Megannal az utcán, aki két nagy szatyorral a kezében bandukolt.

- Üdvözöllek kedves Megan! – köszöntötte George.
- Szervusz George! Hát te? – kérdezte.
- Lefoglaltam a repülőjegyemet két nap múlva utazom a kubai fesztiválra – válaszolta.
- De jó neked – mondta mosollyal az arcán.
- Látom jól sikerült a bevásárlás, segíthetek hazavinni? – kérdezte.
- Hálásan köszönöm, nagyon kedves tőled – válaszolta.

Lelke mélyén Megan nagyon örült, hogy újra láthatja a férfit, hiszen valami nagyon megfogta benne. George észre sem vette magán, milyen más, ha a nő mellette van.

- Tudod George, milyen óriási ötletet adtál – szólalt meg hirtelen Megan.
- Mire gondolsz? – kérdezte a férfi.
- Majdnem depresszióba estem, a nyugdíjazásom miatt. Eddig volt megszokott rend az életemben. Félttem attól, hogy most, mit fogok csinálni, hogyan töltöm el az időmet. A munkám és a családom szerepelt az első helyen. Nem is gondoltam arra, hogy világot lássak, pedig a szívem legmélyén mindig vágytam arra, hogy eljussak Európába. Párizs, Róma, Velence, igazán gyönyörű városok. Már arra is gondoltam, hogy keresek magamnak valami nyugdíjas állást. Sokat dolgoztam, azt hiszem megérdemlem a pihenést és igazad van, én is utazgatni fogok a hátralévő kis időmben – mondta az asszony.

Ekkor valami mélységesen szomorú fény csillant meg a szemében egy pillanatra, amit George persze rögtön észre - vett. Megan viszont egy másodperc alatt már újra bájosan mosolygott, így nem akart kérdezősködni.

– Igen, eljött a mi időnk a jól megérdemelt pihenés. Érde - mes úgy kihasználni, mindig csak azt tegyünk, amihez ked - vünk van – válaszolta mosolyogva.

– Nagyon igazad van George, ezt fogom tenni én is. Eddig nem is gondoltam erre, hogy szabadon is élhetem az éle - tem – helyeselt Megan.

Eközben hazaérkeztek, a férfi illedelmesen bekísérte a sza - tyorokkal és elköszönt.

Megan, komolyan elgondolkodott azon, hogy utazgasson ő is. Elővett utazási programokat és nézegette, hogy milyen lehetőségek vannak Európában. Bár kicsit tartott attól, hogy egyedül utazgasson. Több barátnőjével is felvette a kapcsolatot ez ügyben, de eredménytelenül. Unokatest - vére, Susan ráállt, hogy elkísérje őt az európai útjára.

George nagyon jól érezte magát Kubában. Folyamatos programok nem hagytak neki időt az elmélyült gondolko - dásra. Estenként persze kavarogtak benne az élmények és a tények érzései. Először most futott át rajta, hogy milyen jó lenne ezt valaki mással is megosztani. Sokszor eszébe jutott Megan kedves mosolya. Biztosan jól ellennének egy ilyen utazás során. Tovább gondolta, talán..., de nem! Biz - tosan félreértene. A nagy elmélkedésbe belealudt.

– Te Mia! Figyelj én nagyon furcsállom apám viselkedését. Azt gondolom, hogy jó lenne beszélni Daviddal. Mi a véleményed? – kérdezte James.

– Drágám én nem találok furcsának, hogy vágyik egy kis utazásra. Mindig csak otthon van, vagy nálunk. Lehet jót is tesz neki egy kis kikapcsolódás. Azt látom téged nagyon aggaszt, te jobban ismered őt. Hívd fel Davidot és remélem megnyugtat – válaszolta.

– Jó, igazad van, máris felhívom, remélem nem fog érte haragudni – mondta.

– Szia David! James vagyok.

– Szia, James! De jó, hogy hívsz, már én is akartalak hívni. Hogy van apukád? – kérdezte.

– Remélem jól, elutazott a kubai karneválra – válaszolta kissé meglepetten.

– Tudtam! Tudtam, hogy nem fogja elmondani nektek, ezért is akartam veletek beszélni – válaszolta David izgatottan.

– Megijesztesz, mi a baj? – kérdezte a fiú.

David mindent elmondott a fiának, aki a hír hallatán egyre jobban elsápadt. Könnyes szemmel roskadt a fotelba. Mia, ezt látván tudta, hogy baj van és szeretettel ölelte át férjét.

– James, nagyon kérlek titeket, beszéljétek rá a műtétre, talán ti jobban tudtok hatni rá, hiszen éveket nyerhetne vele. Bármi van azonnal szóljatok nekem – kérte az orvos.

– Rendben David, nagyon szépen köszönöm – mondta halkán, könnyeivel küszködve James.

– Nem tudom mit tehetnék, csak abban reménykedem, hogy nem utazik tovább és Kubából hazatér hozzánk, vagy a lakására, akkor beszélek vele azonnal.

– Igen, hátha rá tudjuk beszélni a műtétre. Megkeressük a legjobb sebészt neki – szólalt meg Mia.

– Addig tegyünk úgy, mintha nem tudnánk és senki sem tudhatja meg – kérte feleségét.

– Persze szívem, úgy lesz – nyugta az asszony.

George küldött egy képeslapot Megannak is. Rettentő nagy örömet szerzett neki vele. A nő megbátorodott és elkérte a telefonszámát a fiától, hogy felhívja és megköszönje neki az üdvözlőlapot.

A férfinak jólesett, hogy halja a hangját.

– Drága George, most hazatérsz, vagy merre tovább? – kérdezte.

– Még nem tudom, talán Mexikó, vagy Ausztrália – válaszolta.

– És te Megan, mit csinálsz?

– Én az unokatestvéremmel, Susannal elutazom Európába. Látni akarja a torreádorokat – mondta nevetve.

– Az is jó program. Vigyázzatok magatokra, jó utazást kívánok nektek.

– Köszönjük szépen, neked is.

Az asszony, legszívesebben azt mondta volna, hogy menjen velük. Lelkében ezt érezte, de nem volt hozzá bátorsága.

George, elgondolkodott Európán, felkeltette az érdeklődését és szívesen találkozott volna Magannal. Szívében letagadhatatlanul hiányzott neki ez a bájos hölgy. Bár a tudatával rögtön elhessegette magától.

Az utcán sétálgatva, meglátott egy plakátot, - hajó indul holnap Spanyolországba - felirattal. Gondolta ez egy jel lehet számára. Nem tévőzött, rögtön megvette a jegyet és másnap utazott.

A kikötőbe érve, nem túl messze egy pazar hotel állt. Ezt választotta szálláshelyéül. Az úttól vagy izgalomtól megfájdult a feje és nem érezte jól magát. A gyógyszerét bevette és lefeküdt pihenni.

Reggel az étteremben éppen a kávéját fogyasztotta, amikor meglátta belépni Megant egy hölgygel az oldalán. Sejtette, hogy Susan az. Ezt a meglepetést gondolta, erre nem számított, még akkor sem, ha titkon remélte, hogy valahol majd összefutnak. Felállt és örömteli arccal intett nekik, hogy fájradjanak az ő asztalához. Megan, amikor meglátta nem akart hinni a szemének és olyan boldogság töltötte el, amit már nagyon régen nem érzett.

– George! Te itt? – kérdezte és örömtől sugárzó arccal öleltek át egymást.

– Bemutatom neked az unokatestvéreimet, Susant.

Susan, jól végig mérte George-t és majd felfalta a szemével. Persze, ezt Megan is észrevette és csak mosolygott magában.

Természetesen együtt töltötték a napot. Lementek a partra sétálni és ismerkedtek a város nevezetességeivel. Susan szinte rátapadt a férjára, és legszívesebben kisajátította volna magának. George, azonban felismerte a helyzetet és minél inkább nyomult Susan, annál inkább igyekezett távol tartani magától, mert nem szerette az ilyen személyiséget.

Megant kifejezetten bosszantotta az unokatestvére viselkedése, de nem volt joga hozzá, hogy beleszóljon. Ezt nekik kell elrendezni egymással. Felfedezte, magában, hogy féltékeny. Talán csak nem beleszeretett George-ba, vetődött fel benne. Á, lehetetlen, hessegette el a gondolatot. Kifejezetten örült a lelke, amikor látta, hogy George közömbös Susan iránt és inkább még kerüli. Emiatt kissé kínosan telt a nap.

– Este ismerkedési est lesz. George, ugye maga is ott lesz? kérdezte Susan.

– Köszönöm kedves, de én már nem szeretnék ismerkedni, inkább lefekszem és jól kialszom magam – válaszolta kis iróniával.

Megannak, úgy kellett visszafognia magát, hogy ki ne törjön belőle a nevetés. Ezt, jól megkapta gondolta. Csak remélte, hogy észreveszi magát Susan és békén hagyja a férfit.

– Megan, nem is szóltál erről a kiváló férfi ismerősödről.

– A szomszéd fiú édesapja, én is csak most ismertem meg nem régen.

– Úgy látom te szimpatikusabb vagy neki. Biztosan egyedül él pedig.

– Susan! Ő egy özvegy ember – válaszolt Megan kicsit ingerülten, mert bosszantotta a viselkedése.

– Ja, már értem. Kár érte, olyan fess ember – szólalt meg lemondóan.

– Te azért jöttél, hogy felszedj valakit? – kérdezte Megan kicsit megdöbbenve.

– Hát... nem állnék ellent egy jó partinak – válaszolta kihívóan.

– Meg kell mondjam, most csalódtam benned – mondta Megan elhalkuló hangon.

– Nézd. Én még nem érzem magam olyan idősnek, hogy egyedül maradjak azért, mert elváltam - x - éve. Ezt egy jó ismerkedési lehetőségnek tartom és azt hittem, hogy te is ekképp gondolkodsz.

– Értelek, Susan. Tudod, el kell mondjak neked valamit, ezt még senkinek sem mondtam el. Nekem már nem sok van hátra, leukémiás vagyok – vallotta be könnyes szemekkel.

Susan a megdöbbenéstől, meg sem tudott szólalni. Hangelata egy pillanat alatt megváltozott és sajnálattal, sírva ölelte át unokatestvérét.

– Kérlek..., ne haragudj rám..., nem tudtam..., – dadogta.

– Semmi baj, más körülmények között, talán én is másképp reagálok. Emiatt nem akartam egyedül utazni.

– Most, viszont arra kérlek, hogy felejtsd el, amit mondtam és igyekezzünk jól érezni magunkat. Kizárólag azért mondtam el neked, hogy megérts.

– Rendben, köszönöm, hogy megosztottad velem.

Ez a kis beszélgetés kettejük között, azért nem múlt el nyomtalanul. A kezdeti hangulat igencsak alábbhagyott. Susannak már nem volt kedve lemenni az ismerkedési estre és inkább úgy döntött, hogy lepihen. Megannak emiatt lelkiismeretfurdalása lett. Kis pihenés után rábeszélte unokatestvérét, hogy menjenek le a parkba sétálni. Kellemesen hűvös volt a levegő. A bár teraszán leültek egy asztalhoz és kintről hallgatták a jó muzsikát. Egészen feloldódtak a zene hatására.

A szomszéd asztaltól egy férfi odament hozzájuk bemutatkozott és megkérdezte, hogy leülhet – e, majd hozatott a pincérrel egy üveg vörösborot. Megan meg sem mert szólalni, mert látta, hogy Susannak tetszik az ötlet. Gondolta, legalább ő tudjon önfeledten szórakozni. Illedelmesen viselkedett és rögtön megtalálták a közös hangot. Kis idő után felkérte táncolni unokatestvérét. Nagyon jól érezték magukat és Megan örült neki, hogy sikerült túljutnia Susannak a megrázkódtatáson, amit a szomorú hírral okozott neki. Egy ideig még beszélgettek az asztalnál, majd Megan felment a szobába lepihenni és magukra hagyta őket.

Másnap a férfi, akit Thomasnak hívtak csatlakozott hozzájuk. Megan beszámolt az est eseményéről George-nak, aki igazán örült annak, hogy Susan már nem őt nyaggatja. Persze a betegségéről szóló részt kihagyta. Remekül elütték az időt így négyesben. Vacsora közben megszólalt Thomas.

– Tudom, azt terveztétek, hogy a bikaviadal után Párizsba utaztok.

– Szeretném megkérdezni tőletek, hogy nem maradnátok - e még itt pár hetet. Olyan jó, hogy megismertelek benneteket.

– Igen, nagyon jó lenne és utána együtt utazhatnánk tovább – folytatta Susan.

Megan, meglepődött és jelentőségteljesen nézett unokatestvérére.

– Susan kedvesem, te maradj nyugodtan. Nekem nincs ennyi időm. Tudod, még szeretném megnézni Párizst, Rómát és Velencét. A családommal is szeretnék még egy kis időt eltölteni.

Susan megértette. George-nak, viszont szörnyű sejtelve támadt e mondat után. Eszébe jutott, amikor Megannal beszélgettek és egy pillanatra végtelen szomorúság csillant meg a szemeiben. Thomas nem értette ezt a közhatéket.

– Drága Megan, ha megengeded én elkísérlek szívesen erre az utazásra és Susannék majd utánunk jönnek, ahol éppen leszünk.

– Ez nagyon kedves tőled George, de...

– Ne szabadkozz, én is örömmel látogatok el ezekbe a városokba és majd együtt hazatérünk – vágott szavába a férfi.

– Ez egy nagyon jó ötlet – szólt közbe Thomas.

– Megan, mit szólsz hozzá? Jó ez így neked? – kérdezte Susan.

– Igen, nagyon köszönöm George, bár tudom, hogy a te terveidben más országok szerepeltek – válaszolta mosolyogva.

– Ó, majd idővel az is meg lesz talán – sóhajtotta megkönnyebbülten George.

A hétvégét még együtt töltötték, aztán Susan és Thomas ott - maradt Spanyolországban. Megan és George elutaztak Párizsba.

Remekül érezték magukat, megcsodálták az Eiffel tornyot és bejártak még sok nevezetességet. Megan néha gyengeséget és fáradtságot érzelt magán, de nem szólt róla, tudta az okát. George egyre sűrűbben vette be gyógyszerét. A lelük viszont sugárzott az örömteli boldogságtól.

Az asszony most tapasztalta meg, hogy milyen sokféleképpen lehet szeretni valakit. Első perctől fogva mély vonzalmat érzett a férfi iránt, de magának sem merte bevallani és nem is akart erre gondolni, hiszen tudta meg vannak számálva napjai. Olyan volt ez számára, mintha az utolsó időszakára a sors kegyeltje lett volna. Érzések, melyeket soha nem élt meg. Boldogság, amilyenben soha nem volt része. Érezhető volt mindkettőjük számára, hogy a szívüket összeköti egy mély szeretetszál.

A Szajna partján sétálgattak és leültek egy árnyas padra. George-t ismét szörnyű fejfájás kezdte el gyötörni. Bevette gyógyszerét és kis idő múlva jobban lett.

– Kedves, mi ez a gyógyszer, amit egyre sűrűbben kell bevenned? – kérdezte Megan?

A férfi először meglepődött a kérdésen, de úgy érezte, hogy nem titkolhatja tovább előtte, hiszen az út során bármi megtörténhet. Jobb, ha mindennel tisztában van.

Tartozik neki ennyi őszinteséggel, ezért pár percnyi gondolkodás után mindent elmondott. Megan döbbenet hallgatta vallomását, miközben szomorúan gondolt arra, hogy sorsuk mennyire hasonló.

– És te? – kérdezett vissza, miközben sokatmondó tekintettel nézett a szemébe.

– Én is tartozom egy vallomással – kezdte könnyeitől csillogó szemekkel.

Szívszorító volt, ahogyan elmondta történetét, elfogadva a lehetetlent. Nincs más út, már nem lehet rajta segíteni. Most először ölelte át vállánál George az asszonyt és Megan vállára hajtotta fejét. Így üldögéltek hosszasan gondolataikba merülve csendesen, mindketten könnyeikkel küszködve.

– Többé már nem akarom elengedni a kezedet Megan – szólalt meg George.

– Tudod, az én drága Emilymen kívül senki nem volt, akivel ilyen jól megértettük volna egymást. Senki nem ért el a szívemig, bárhogy is próbálkozott. Talán megbocsájtja neked odaát, hogy még az utolsó napjaimban a te bájos mosolyodat szeretném látni.

– Kedves tőled, nagyon köszönöm, hogy megédesítéd számomra az átmenet közelségét – szólalt meg Megan.

– Hűvösre jár, menjünk vissza a hotelbe – mondta George.

Pár napot még maradtak Párizsban, majd tovább utaztak Rómába. Nagyon hangulatosnak találták, nem csoda hiszen az egykori Római Birodalom bölcsője.

Tele van látnivalóval, a Vatikán és lenyűgöző templomok, Colosseum, Spanyol lépcső, Trevi – kút, egyéb műalkotások. Úgy tervezték talán két hetet is eltöltenek itt. Szeretnének mindent végig nézni. Gondolták, Susannék is talán megérkeznek időközben. Nagyon egymásra találtak Thomással.

A Trevi – kúttól nem messze leültek egy árnyas padra pihenni. Nézték, ahogyan a fiatalok dobálják az aprópénzt a kútba.

– Mi már nem dobunk bele ugye? – kérdezte Megan mosolyt erőltetve az arcára, de szemei a búcsú pillanatát tükrözték vissza.

– Már nem. A mi időnk lejárában édes – válaszolta nagy sóhajtás közepette George.

Üldögéltek még egy darabig, majd hirtelen a férfi eszméletét veszítette. Megan rettentően megijedt, mire mentőt hívtak volna George kezdett magához térni.

– Mi történt? – kérdezte.

– Elájultál – válaszolta az asszony.

– Ajaj kedves! Akkor közel a túlsópart. Csak arra emlékszem, hogy hirtelen belehasított a fejembe és elsötétült minden. Velencébe még elutazunk egy rövidke időre és aztán hazamegyünk. Úgy látszik túl gyorsan tör a célja felé ez a fránya daganat.

– Igen George, úgy lesz – majd letörölt az arcáról egy könnycseppet.

– Otthon elmondok mindent a fiamnak, bár azt hittem több időm marad az utolsó vitorlabontásig.

– Te, kedves Megan meg kell ígérj nekem valamit.

– Hallgatlak, mond csak.

– Neked is mindenről be kell számolnod a családnak, ha hazaértünk.

– Persze, tudom. Nem halogathatom tovább én is érzem – válaszolta az asszony.

Lassan visszasétáltak a Hotelbe és lepihentek. Az ízletes vacsora után átmentek a szálloda bárjába. Itt andalítóan lágy zene szólt.

– Táncolsz velem Megan? – kérdezte George.

– Szívesen – válaszolta mosolyogva.

Mindketten érezték, hogy ez az utolsó táncuk. Jó pár nevezetességet még megnéztek Rómában, aztán tovább utaztak Velencére.

A szállásuk ablakából pompás kilátás nyílt az egész városra. Úgy határoztak, hogy egy hétnél tovább semmiképpen sem maradnak. A férfi nem akart bonyodalmakat, tudta az utolsó időszakot kórházban kell majd töltenie és addigra haza akart menni.

Élvezték az ottlétüket, sok látnivaló akadt ebben a csodálatos városban.

Gondolával áthaladtak a Sóhajok hídja alatt, ahol az ő sóhajuk is az ég felé szállt. A pár nap gyorsan elszaladt és hazaindultak.

Megant a házuk ajtajáig kísérte, George, majd könyvek között vettek búcsút egymástól. Tudták mindketten, hogy a szivárványon átkelve, majd újra találkoznak a túlsó part fényeiben.

Debrecen, 2022. 07. 21.

KIRÁNDULÁS AZ ILONA VÖLGYBEN

András és családja sokat nyaraltak víz mellett. Ám, most elhatározza, hogy gyermekeinek megmutatja a Mátra titkait és legendáit. Megtanítja őket az erdő és természet szeretetére, hogy felelősséget érezzenek az anyatermészet és környezetvédelem iránt. Ő fiatal korában sokat kirándult a Mátrában, ezért nagyon jól ismeri a terepet. A baráti család, jó ötletnek tartotta a felvetést, így csatlakoznak hozzájuk.

– Szervusztok, Péter vagyok! Képzeljétek a nyáron hatalmas kalandok sorában volt részem a Mátrában. Két hetet töltöttünk ott, most az egyik napomat szeretném veletek megosztani.

Először ismerkedjétek meg a családommal. Anyát, Annának hívják tanárnő egy középiskolában. Apa, András és az egyik mezőgazdasági cégnél osztályvezető. Én Péter vagyok, már tudjátok, tizenöt éves, informatikát tanulok. Igazából újságíró szeretnék lenni. Van két nyafogós húgom, de azért nagyon szeretem őket, csak hát lányok. Kitti még tizenegy éves, Orsi pedig nyolc.

Még az a szerencse, hogy a szomszédjaink nagyon jófejek. Régi barátság van a két család között, sok időt töltünk együtt. Pisti tizennégy éves, most fog ballagni. A környezetvédelem érdeklí, ebben az irányban fog tovább tanulni. Van egy nővére Réka, aki már tizenhat és most gimnáziumba jár, állatorvos szeretne lenni. Az öccsük, Marci még csak tizenegy éves. A húgommal, Kittivel, egy osztályba járnak. Olyan mintha ők is a testvéreim lennének.

Kriszti néni, az édesanyjuk sokat vigyázott ránk, ő óvónő. Geri bácsi az édesapjuk, testnevelő tanár az általános iskolában, ahová jártam.

Ezen a reggelen is fényűző napsütésre ébredtünk. A tegnapi fáradtság miatt kicsit elaludtunk. Így nagyon igyekeznünk kellett összeszedni magunkat, hogy nyolc órára lent legyünk az étkezőben, bár nem egészen sikerült.

– Jó reggelt fiatalok! Kialudtátok magatokat? – kérdezte apa mosolyogva.

– Igen! De még igazából csak látszat, hogy itt vagyunk, a reggeli majd felébreszt – válaszoltam én is mosolyogva.

– Látom kicsit hosszú volt a tegnapi nap. Na, majd ma lazulhattok egy kicsit. De csak egy kicsit! – mondta Geri bácsi és kajánul mosolygott hozzá.

Kérdően néztünk rájuk, hogy akkor ma mi lesz a program.

– Andrásékkal, azt beszéltük meg tegnap este, hogy ma kocsival megyünk le Parádfürdőre és délután túrázunk is egy kicsit, a többit majd meglátjátok, legyen meglepi – mondta Kriszta néni.

– Parádfürdő? Nem hoztam fürdőruhát! – kiáltott fel Réka.

– Az nem is kell! Nyugodjatok meg, de hátizsák annál inkább! Majd a kocsinál találkozunk – szólt közbe anya.

Fél óra elteltével már el is indultunk. Autókázás közben gyönyörködtünk a lélegzetelállító tájban. Először Parádon álltunk meg, ahol megnéztük a Cifra Istállót és Kocsimúzeumot. Fagerendás, vörös téglás, díszes külsejű, belül vörös márvány burkolatú épület.

A külsője miatt kapta a Cifra nevet. A kiállítás, kerék feltalálásától, díszes főúri hintókig ad egy átfogó képet a kocsi készítés történetéről. Ezekon belül a bognár, lakatos és kovácsmesterségekről, valamint a különböző lószerszámok is a kiállítás tárgyát képezték. Volt itt hajtó és városi szán, különböző használatra alkalmas hintók, díshintók, vadászkocsi, fiáker és konflis. Szemet gyönyörködtető látványban volt részünk. Nagyon élveztük ezeket a régi szebbnél – szebb hintókat. Hirtelen úgy éreztük magunkat, mintha az idő kereke visszaforgatott volna minket egy korábbi időszékba. Rengeteget fotóztunk is. Ez a múzeum kitöltötte az egész délelőttünket, de nagyon örültünk neki sok élménnyel gazdagodtunk.

Vele szemben, végig sétáltunk a pavilionsoron, nézelődünk és meg is ebédeltünk. Ezután elindultunk Parádfürdőre, ami egy völgyben fekszik és a gyógyvizéről híres. Megérkezésünkkor, legelőszőr a szépséges parkját látogattuk meg. Épült itt egy kórház, ami gyógyvíz hatását kihasználva elősegíti a gyógyulást az arra rászoruló betegeknek. Tovább haladva egy hatalmas kocsányos tölgyfát pillantottunk meg. Körül volt kerítve, mint védett fa, II. Rákóczi Ferencről nevezték el. Az a legenda fűződött hozzá, hogy a fejedelem, lovát ehhez a fához kötötte miközben a Felvidékre tartott és hús koronájának árnyékában pihent meg. A fa több mint 300 éves, kerülete 9,5 méter, lombkoronája 40 méter. Én még nem is láttam ekkora fát. Mindannyian megcsodáltuk. Ez az út tovább vezetett a Sándor – rét irányába. Hatalmas tisztáson terült el, teljesen kiépítve szalonnasütőkkel és padokkal, asztalokkal. Még egy régi kút is akadt, amiből vödörrel lehetett felhúzni a vizet. Nagyon tetszett, hangulatos kis hely volt.

– Apa, itt süssünk mi is szalonnát! – kiáltott fel Kitti.

– Majd sütünk szalonnát is kislányom, csak most túrázunk egy kicsit még. Megnézzük az Ilona vízesést – válaszolta apa.

Elindultunk az Ilona vízesés felé. Hatalmas gesztenyefasor szegélyezte az utat. Pazar látványt nyújtott ez önmagában is. Ahogy elértük az Ilona – patakot, kis fahídon mentünk át. A vize olyan kristály tiszta, hogy az alján lehetett látni a kavicsokat.

Hol jobbról, hol balról kanyargott az útvonalunkon. Vadregényes, mesés festői táj tárult a szemünk elé. Végig magas hegyoldal meredt ránk. Hirtelen olyan kicsinek éreztem magam benne a viszonylag szűk völgyben. Fák gyökerei kidomborodtak a talajból, néhol kapaszkodónak is szolgált. Az út mellett szakadékok, mély medrek tátongtak. Elég veszélyes volt itt – ott, nagyon kellett figyelni egymásra. Sok kidőlt fát is kerülgettük vagy éppen átmásztunk rajta. Sziklás terep nehezítette a túrát. Az út oda – vissza körülbelül tizenhárom kilométer. Annyira varázslatos a táj, hogy teljesen magával ragadja az arra járókat. Láttunk egy festőt, aki mindezt éppen megörökítette művészi alkotásában. Ahogy egyre beljebb haladtunk mindinkább szűkült a völgy. A végén egy katlanban, körülbelül tíz méter magasságból hatalmas, meredek sziklafalon zúdult alá a vízesés. Valami eszméletlen élmény volt. A nagy szikladarabok felhalmozódása miatt elég nehezen tudtuk megközelíteni. Viszont mindannyian alá akartunk állni, legalább egy fotózás erejéig. Ez Magyarország legmagasabban fekvő vízesése.

Visszafelé a Sándor – réten megálltunk a szalonnasütés miatt. Meglepődtem, azt hittem apu csak úgy mondja Kittinek. Nem gondoltam, hogy tényleg erre is felkészültek.

- Na, segítsetek gyerekek a kocsiból idehozni a kellékeket!
- szólt apa.

Mindent kipakoltunk az egyik asztalra. Apa és Geri bácsi hozzá fogtak nyársakat faragni.

- Fiúk! Ti menjeteK, keressetek és hozzatok ide kellő mennyiségű tűzifát – kérte Geri bácsi.

– Lányok! Gyertek csak! Segítsetek a hagyma pucolásában és zöldségek aprításában. Mi meg Kriszta nénivel elkészítjük és bevagdadjuk a szalonna darabokat – mondta anya.

- Ó, anya! Nekem csípi a szememet a hagyma!

– Nem baj Orsikám, tisztulnak a könnyesatornáid! – mosolygott hozzá anya.

- Az enyémet is! – kiáltott Kitti is.

– Kislányok! Elég legyen a nyafogásból! A kezetek járjon!
– szólalt meg Kriszti néni is.

Réka csak mosolygott a két kicsin és közben a zöldségek aprításával foglalatzkodott.

Amikor minden készen állt, apáék szép nagy tábori tüzet csináltak. A szalonnasütés közben pedig, aznapi élmények hatásairól beszélgettünk. Jó volt kicsit pihenni. A hosszú túra után meg is éhezünk, így nagyon jólesett a hagymás zsíros kenyér és a sült szalonna, egyenesen fenséges volt.

– Anna! Még valami ott maradt a csomagtartóban nem? – kérdezte mosolyogva Kriszti néni.

– Hú, tényleg! Már hozom is! – szólt anya és ezzel elrohant.

Mi nagy érdeklődéssel vártuk, hogy mi az. Szinte már be-sötétedett, csak közelről ismertük fel a dobgitárját.

– Azt a mindenét, de jó! – kiáltottam fel.

Ám, a többiek is üdvivalgásban törtek ki örömükben. Anya nagyon jól gitározott és sokat szoktunk együtt énekelgetni, különböző összejöveteleken. Ez most is nagyon jól jött! Annyira jó volt a hangulat, hogy egy másik társaság is csatlakozott hozzánk, akik szintén ott voltak szalonnát sütni. Hatalmasat buliztunk!

Már egész későre járt, így mi elbúcsúztunk a frissen megismert barátainktól. Majd elindultunk vissza a bázisunkra. Szuper volt ez a nap is! Azért jólesett a puha ágyikó, mely gyorsan álomba ringatott.

Debrecen, 2021.

LISA ÉS A LÁNGLOVAG

Lisa a negyvenes éveiben jár. Pennsylvania államban, New Castle - ben él. Gimnáziumban humán tantárgyakat tanít. Csinos, fiatalos külseje egy igazi jelenség. Nagy, kerek tengerkék szeme mindenkit magával ragad. Mosolya kedves és a szeretet sugárzik róla.

A lakása és az iskola között hatalmas park terül el, játszótérrel a közepén. Többnyire itt sétál át, hogy lerövidítse az utat. A lombos fák árnyékában az egyik pad különösen kedves számára. Ezen a helyen találkozott először élete nagy szerelmével. Hazafelé menet időnként elüldögél rajta és fájdalmas könnyeit nem mindig tudja visszatarítani. Ilyenkor visszaemlékszik találkozásukra. Úgy érzi, hogy ugyanúgy mellette ül Joseph. A ruházatát is látni véli és a mozdulatait, hangját. Átjárja egész lényét az őket összekötő szeretetteljes erő.

Egy évtizede is van már annak, hogy Lisa a fiával, Daviddal a játszótéren időzött. Egyedül nevelte, mert a férje ott hagyta, amikor megtudta, hogy terhes lett. Ő még nem akart családot, túl fiatalnak érezte magát hozzá.

Lisa a padon ülve figyelte, ahogyan David a homokozóban játszik a többi gyerekkel, amikor lehuppant mellé egy férfi.

– Ugye nem baj, ha ide ülök? – kérdezte kaján mosollyal az arcán.

– Persze, nyugodtan – válaszolta.

– Joseph vagyok – mutatkozott be illedelmesen és kezét nyújtotta.

– Lisa – válaszolt röviden.

Igazából a kézfogás ideje alatt nézte meg jobban a férfit, aki nagyon sármos külsejű volt. Igéző, csillogó fekete szemei rögtön a lelkéig hatoltak. Olyan érzése támadt, mintha már ezer éve ismernék egymást. Hirtelen zavarba is jött és elpirult. Joseph ezt látván, csak somolygott a kis fekete bajsza alatt.

Ő egy tündéri kis szöszi lánnyal érkezett, aki hasonló korú lehetett, mint David.

– A kislánya? – kérdezte.

– Nem, az unokahúgom, Karen. Sokat vigyázok rá, ha éppen szabadnapos vagyok – válaszolta kedves mosollyal az arcán.

David és Karen egyszerre futottak a felnőttekhez.

– Ő David a fiam – mutatta be.

– Szia David! Joseph vagyok – és kezét fogtak.

– Joseph! Kérek szépen egy fagyit – szólalt meg Karen.

– Természetesen rögtön hozom királylány – válaszolta és pukedlivel meghajolt előtte.

Mindannyian elnevették magukat.

– Anya! Én is szeretnék egyet – szólalt meg David.

– Engedje meg, hogy hozzak önöknek is, addig vigyázna a kis hercegnőre? – kérte Joseph.

– Köszönjük szépen, természetesen vigyázok rájuk – válaszolta Lisa.

Karen és David nagyon jól kijöttek egymással, amikor egyszerre voltak a játszótéren, mindig együtt játszottak. Lisa és Joseph pedig sokat beszélgettek, ismerkedtek. Lassan, fokozatosan alakultak érzelmeik. Lisa nehezen oldódott, mert bizalmát veszítette a férfiakban, volt férje miatt. Joseph tűzoltóként dolgozott és nagyon kevés szabadideje maradt. Neki rövidebb kapcsolatokra futotta korábban, pont a munkája következményeként. Tapasztalata alapján, már nem is gondolkodott komoly kapcsolatban és családban, megelégedett azzal, hogy unokahúgát pesztrálja szabadidejében. A munkáját hivatásnak tekintette és nagyon szerette.

Lisában végül megtalálta azt a nőt, akit mindig is keresett. Igaz szerelem szövődött kettejük között, így egy év múltán megkérte a kezét, és az áhított hölgy boldogan mondott igent. David édesapjaként szerette és tisztelte, hiszen a biológiai apja tudni sem akart róla.

Felhőtlen, idilli éveket töltöttek együtt. Megszokottá vált, hogy Joseph sokszor csak későre ér haza, ha bevetésen van. Az egyik este, már kilenc óra is elmúlt. Általában David sem alszik el addig, amíg Joseph-től nem kap egy jó éjt puszit. Lisa hiába várta aznap haza, hajnali órákban férje főnöke, John és egy rendőr ébresztette. Ekkor már érezte, hogy baj lehet.

– Lisa, bemehetünk? – kérdezte John.

– Persze – válaszolta remegő hangon.

– Gyere ülj le kérlek.

– John! Mond már mi történt! – szólalt meg izgatottan.

– Tudod bevetésre mentünk a fiúkkal egy családi házhoz. Hatalmas lángokban égett, mire odaértünk. A szülők ki-menekültek, de sírva könyörögtek, hogy a három éves kis-fiúk a szobában van még és mentsük ki. Ők már nem tudtak felmenni érte az égő falépcsőn. Joseph tudod milyen. Nem várt egy pillanatot sem, hanem neki iramodott és csak úgy szökdelt át a lángok között. Rövid idővel a kezében a kisgyermekkel jelent meg a ház előtt. Éppen átadta a mentősnek, amikor egy hatalmas robbanás következett be, ami maga alá temette. Már nem tudtuk megmenteni.

Lisa, halálsápadtan hallgatta végig a történetet, majd hangos zokogásban tört ki. Ez az éjszaka örökre fájdalmas emléket hagyott lelkében és újra egyedül maradt Daviddal.

Minden hónap azon napján, amikor a tragédia történt Lisa csak ül a padon és könnyei áztatják arcát. Nem tudja elfogadni, hogy nincs többé. Sóvárogva várja vissza kedvese érkezését.

Joseph, látja bánatát a felhők mögül. Átérti mély fájdalmát, és a ködfátyolán átlépve leül kedvese mellé. Átöleli, majd fülébe súgja:

– Lisa! Lisa! Itt vagyok veled. Ne sírj kedvesem, nekem is fáj, ha látom bánatod.

Lisa, nem tudja megfejtetni mi ez, csak azt érzi, hogy végtelesen nyugalom lesz úrrá rajta. Könnyei elapadnak és a hatalmas szeretet érzése járja át testét, lelkét. Olyan mintha tényleg érezné őt.

- Talán már megőrjít ez a fájdalom, hogy hallucinálok – gondolja magában.
- Nem, drágám a lelkem itt van veled – válaszolja.
- Joseph! Tényleg itt vagy? Mi történik velem? Gondolatban kommunikálok veled?
- Igen.
- De hiszen ez lehetetlen! Meghaltál.
- Igen, szívem a földi világ számára, de a lelkem él tovább és látlak, hallak téged, a gondolatomat át tudom neked adni.
- Drága Josephem! Ez csodálatos!
- Édes szerelmem, megkérlek téged, hogy bármilyen nehéz is, töröld le könnyeidet és ne a fájdalom érzését viseld magadon, hanem gondold azokra a boldog napokra, évekre, amiket együtt töltöttünk.
- Annyira hiányzol!
- Tudod, nekem már tovább kellene mennem, de addig nem tudok, amíg érzem a fájdalmadat. Sok év telt el azóta és neked még dolgod van itt, gondold a fiadra. Nagyon kérek éld az életed és engedj el engemet.
- Tisztában vagy vele, milyen nehezet kérsz tőlem?
- Fiatal vagy még és szeretném, ha nem maradnál egyedül. Hidd el, majd ideát várni foglak megígérem. Most búcsúzom, mennem kell. Kérlek tedd meg értünk, értem és magadért.

Csókot lehelt homlokára és elillant. Lisa ott egy bizsergő érzést tapasztalt. Megszűnt azaz energia, ami eddig őt körülvette.

Elindult hazafelé és egész úton a történeteken gondolkodott. Annyira hihetetlen volt az egész számára, hogy nem is mert róla beszélni senkinek, csak a barátnőjét hívta fel. Elmesélte neki az érzéseit a kommunikációt, mindent úgy ahogyan volt. Ő pedig figyelmesen hallgatta végig.

– Azt hiszem megőrültem, kedves barátnóm!

– Nem, Lisa! Nem! Én már hallottam ezekről a dolgokról, tényleg nagyon furcsa lehetett neked, de hidd el van ilyen.

– Köszönöm, most azért egy kicsit megnyugtattál.

– Úgy tűnik, hogy eléggé szenzitív vagy erre, másoknál is így működik, csak nem fogékony rá, ezért nem veszi észre.

– Nagyon nehéz ezt megérteni, de olyan jó, hogy te legalább hallottál már ilyenről.

– Igen, az ismeretségi körömben van, aki tud ebben neked segíteni. Most aludj egy jót szerintem és pihend ki magad, holnap találkozunk. Jó éjt.

Lisa még sokáig nem tudott elaludni, folyton a párbeszéd zajlott az agyában. Gondolta talán majd később igénybe veszi a barátnője ismerősének segítségét. Elhatározta, hogy megpróbál eleget tenni Joseph kérésének. Addig elmélkedett, hogy mély álomba zuhant.

Debrecen, 2022. 09. 29.

A NAGY DILEMMA

Amélia Floridában, Orlando városában lakik. Az egyetemen filozófiát tanít. Két gyermekével egyedül maradt, mert tizenhárom év után a férje talált egy nála jóval fiatalabb nőt. Mary hat éves, George tíz éves.

A válás nagyon megviselte mindhármut. Az ex-férje Európába költözött végleg az új barátnőjével, így a gyermekeit sem látogatja. Teljesen megszakított minden kapcsolatot velük.

Kolleganője Nancy, aki egyben a barátnője is, közvetlen szomszédságukban lakik, így sokat segít Améliának. Olyanok, mintha testvérek lennének. Marynek ő a keresztanyja.

– Nancy, nem tudom mitévő legyek – kezdte a beszélgetést Amélia és könnyeit törölgette.

–Miben segíthetek?

– Nagyon sajnálom a gyerekeket. Sokat rontottak a tanulmányi eredményeiken, nem figyelnek, stresszesek. Nagyon nehéz velük – mondta elkeseredett hangon.

– Ne csodálkozz rajta, hiszen ez egy kegyetlen dolog volt az apjuktól.

– Igen, de ez nem mehet így hosszú távon. Arra gondoltam jó lenne egy pszichológus segítsége, hogy jobban feltudják dolgozni a történeteket. Csak habozok, biztosan félnének, ha orvoshoz vinném őket. Lehet, hogy még rosszabb lenne a helyzet.

– Pedig, jónak tartom, én is észrevettem rajtuk, de gondoltam idővel jobb lesz – válaszolta Nancy.

– Én is ezt hittem, ám sajnos egyre rosszabb, mert mindinkább hiányzik nekik az apjuk. Máskor is volt, hogy elutazott a munkája miatt hosszabb időre, de hazajött. Azt várják, most is, hogy mikor jön már vissza. Nem tudják elfogadni, hogy ő lemondott róluk – mondta szomorúan.

– Figyelj, nekem támadt egy ötletem. A kollegánk Gary pszichológus és beszélhetnél vele. Biztosan segít, nagyon rendes – szólalt meg biztatóan, miközben átölelte barátnőjét.

– Tényleg igazad van, meg fogom keresni.

– Talán, az is megoldható lenne, hogy egyszer munka után eljönne velünk. Meghívjuk vacsira, mint egy kollégát és közben megismeri a srácokat. Valószínű megteszi, hogy időnként házhoz jön – folytatta Nancy.

– Ezt jól kitaláltad, de vajon mit szól majd hozzá Gary. Mary és George szempontjából jó megoldás lenne valóban.

– Szerintem nem lesz probléma neki. Tudod egyedül él.

– Nem, nem tudok a magánéletéről semmit. Én nem ismerem közelebről – válaszolta és kérdően nézett Nancyre.

– Fiatalon meghalt a felesége és családja sincs. Azóta csak a munkájának él.

– Sajnálom, nem lehet könnyű neki sem.

– Most mennem kell, de holnap beszélj vele feltétlen – kérte Nancy.

– Mindenképpen, utána beszélünk – mondta reménnyel telve Amélia.

Másnap, felkereste a kollégáját, aki éppen előadást tartott. Beült és végig hallgatta, nagyon tetszett neki. A diákok között is óriási sikert aratott. Az óra vége felé bemutatta az új könyvét, ami nem régen jelent meg. Éppen az elvált szülők gyermekeinek, az átélt traumájuk feldolgozásáról szolt.

Az előadás végén odament hozzá és elmesélte a problémáját. Rendkívül segítőkész, szimpatikus ember benyomását keltette Améliában. Gary egyből felajánlotta a segítségét és megbeszélték, hogy Péntek estére elfogadja a vacsorameghívást, hogy találkozzon Maryvel és Georgéval. Felméri az állapotukat és a továbbiakat majd megbeszélük.

Amélia boldogan számolt be barátnőjének a tapasztalatáról Garyvel kapcsolatban. Hálás volt azért, hogy őt ajánlotta neki. A vacsora és az este kiválóan telt, mindenki jól érezte magát, még a gyerekek is felengedtek egy kicsit. A férfi figyelte, minden rezdülésüket, testbeszédüket, arcizmikájukat. Sokszor nincs szinkronban a beszéd ezekkel a jelekkel. Sikerült külön – külön is kommunikálnia velük.

– Későre jár. Köszönöm szépen ezt a csodálatos estét – szólalt meg Gary.

– Örülök, hogy elfogadta a meghívást – válaszolta Amélia.

A hétvégén kidolgozott egy terápiát a gyermekek részére. Hétfőn egy ebéd mellett átbeszélték. Időnként elment hozzájuk, de olyan is volt, hogy hétvégén közös programot csináltak. Ezeken az alkalmakon Nancy is ott volt és hármásban gardírozták őket. Idővel egészen feloldódtak és lassan

minden visszakerült a régi kerékvágásba. A tanulmányi eredményeik javulni kezdtek és Garyt nagyon megszerették. A terápia már befejeződött, azonban ez idő alatt olyan közeli baráti viszonyba kerültek, hogy továbbra is sok időt töltöttek együtt.

Amélia csinos és okos nő volt. Hosszú fekete haja a derekát érte. Mosolyával és kedves csillogó fekete szemeivel mindenkit elbűvölt. A férfi, már régen felfigyelt rá és rendkívül kedvelte. Jól esett neki, hogy hozzá fordult tanácsért. Az asszony válásuk után is viselte karikagyűrűjét. Ez Gary számára azt jelentette, hogy még nincs készen egy új kapcsolatra, mert még nem tudta érzelmileg elengedni a volt férjét. Emiatt nem is közeledett hozzá, ám titkon egész lényével szerette.

Amélia később elkezdett egy filozófiai szakkönyvet írni. Azért, hogy több ideje maradjon rá, Mary sokat volt Nancyvel. Gary pedig elvitte Georgét meccsre vagy valami fiús programra. A gyerekek egyre többet igényelték jelenlétét. A férfi lelke mélyén igazán örült ennek, mert vonzódott hozzájuk. Mivel nem volt családja, Mary és George pótolták nála ezt az űrt.

– Na mit szólsz kedves barátnóm Garyhez? – kérdezte Nancy.

– Ő egy igazán kedves figura. Hálás vagyok, hogy őt ajánlottad. Egészen hozzászoktak a gyerekek. Nagyon jól megvagyunk, amikor itt van velünk. Bárcsak a volt férjem lett volna ilyen.

– Ezt látom, na de te? – kérdezősködött tovább, kaján mosollyal az arcán.

– Jaj, Nancy! Nem tudom. Rendkívül helyes, figyelmes, udvarias és szeretetteljes.

– És? Mi a probléma?

– Nekem olyan fura, hogy nem nyit felém. Talán van barátnője, vagy nem tetszem neki. Nem beszélünk ilyenekről.

– Te szívesen vennéd az udvarlását?

– Azt hiszem, igen – mondta kissé bizonytalanul.

– Ameddig nem vagy biztos magadban, hogyan gondolod, hogy nyisson feléd? Szerinted ő ezt nem látja rajtad, hogy még nem állsz készen egy újabb kapcsolatra?

– Igazad lehet – válaszolta elgondolkodva.

– Na és a karikagyűrű, még mindig a kezeden van. Miért hordod?

– Tényleg, nem is figyeltem rá, már úgy megszoktam – mondta, miközben az ujját nézegette és a gyűrűt forgatta rajta. Talán majd leveszem.

– Na, akkor MAJD! Visszatérünk erre a beszélgetésre – szólalt meg Nancy nyomatékka.

– Te is egyedül vagy, neked nem jön be? – vágott vissza Amélia huncut mosollyal az arcán.

– Ha nem beléd lenne szerelmes, akkor talán. Rajtad kívül mindenki látja, hogy teljesen odavan érted és már régóta.

– Ez komoly? Tényleg nem vettem észre, jól titkolja – mondta jól eső mosollyal az arcán.

– Egyébként én régebből ismerem. Nagyon tisztelem azért, amit és ahogyan csinálja. Tudod, hogy már annyit csalódtam, elég volt. A biológiai órából kifutottam, így családom már nem lesz. Hozzászoktam az egyedülléthez, de ti, itt vagytok nekem és ez sokat jelent számomra. Azt viszont nagyon szeretném, hogy boldog legyél, hiszen a te helyzeted teljesen más. Két gyermekkel nagyon nehéz és még kicsik. Szükségük van egy apa pótlóra – tette hozzá mosolyogva.

– Igen, csak nehéz olyat találni, hogy a gyerekek is elfogadják. Meg egyébként is, még nem gondoltam így végig.

– Hát Gary, minden szempontból tökéletes, nagyon szeret benneteket.

– Na, majd látjuk. Az idő sok mindent megold. Megyek most dolgozni, mert sosem készül el a könyvem – zárta le a beszélgetést Amélia.

– Én meg leviszem magammal a srácokat, majd vacsi után hozom őket.

– Köszönöm neked!

Alig dolgozott egy órányit, amikor Gary hívta telefonon.

– Szia Amélia! Hogy telik a hétvégétek?

– Én dolgozom a könyvön, a gyerekeket pedig Nancy levitte magához.

– Szólj nyugodtan, ha tudok segíteni.

– Természetesen, nagyon köszönöm.

- Mit szólnál hozzá, ha elvinnélek vacsorázni egy remek helyre? Talán jól jönne neked is egy kis kikapcsolódás.
- Igazad lehet. Elfogadom, köszönöm.
- Akkor hétre érted megyek.
- Rendben.

Amélia, gyorsan lement Nancyhez, ugyanis pont alatta lévő szinten lakott. Elmondta, hogy Garytól vacsora meghívást kapott. Megkérte, hogy a gyerekek hadd aludjanak nála. Éppen elkészült, amikor ránézett a gyűrűjére. Villámként cikázott elméjében az elmúlt évek történése. Újra átélte azt a fájdalmat, amit az exférje okozott neki és a gyermekeiknek. Szeme megtelt könnyel, majd lehúzta a gyűrűjét és a fiók melyére seperte.

Gary egy exkluzív étterembe vitte Améliát. Az asztalon gyertya és vörösrózsa csokor várta őket. A félhomályban andalító lágy zene szólt. Vacsora közben, természetesen észrevette, hogy már nem viseli a karikagyűrűt. Ez nagy előre lépés volt és megkönnyebbülten közeledett a választottjához. Végre kettesben lehettek és az este folyamán sokat beszélgettek életútjukról. Egyre közelebb kerültek egymáshoz.

Amélia igazából, most figyelte meg jobban Garyt. Az ősz haja ellenére, milyen fiatalos az arca. Fénylő kék szemeit kiemeli a kreol bőre. Nyílt, tiszta tekintete áthatolt a szíve hűvös páncélján és engedte, hogy ez az érzés felmelegítse teljes lényét.

- Köszönöm ezt a gyönyörű estét Gary – szólalt meg kedves mosollyal az arcán.

– Boldog vagyok, hogy megosztottad velem – és átölelte, majd búcsú csókot lehelt a homlokára.

Amélia, hamarosan befejezte a könyvét és meghívást kapott egy három napos konferenciára, ahol az előadása keretén belül bemutathatta. Nancy, mivel szakmabeli, szintén felkérték saját témájában felszólalásra. Gondban voltak, hogy mi legyen addig a gyerekekkel. Gary felajánlotta, hogy vigyáz rájuk és addig ott alszik velük. Ez nagy megkönnyebbülést jelentett számukra.

Amélia könyve nagy sikert aratott és voltak, akik jelezték felé, hogy majd szeretnének belőle egy - egy példányt. Az előadásokat követően közös vacsora és beszélgetés zajlott a hotel éttermében. Sokan gratuláltak személyesen is.

– Szia Amélia! Paul vagyok! – mutatkozott be.

– Gratulálok a könyvedhez, igazán nagy sikert aratott.

– Köszönöm szépen – válaszolta röviden Amélia.

Paul azonban nem hagyta ennyiben, innentől szinte egész este a sarkában volt. Bókolt, hízelgett és udvarolni kezdett neki.

– Bocsánat Paul, elrabolhatnám tőled egy kicsit a barátnőmet? – ezzel karon fogta és jóval távolabb sétáltak.

– Te ismered Pault? – kérdezte Amélia.

– Jaj, drágám ki ne ismerné. A legnagyobb nőcsábász és minden konferencián talál újat magának. Ezért is választottalak le tőle, mert a végén még nem tudnál tőle megszábadulni.

Vigyázz vele, mert rámenős és pár hónap múlva úgyis lelép valamilyen ürüggyel. A társaság már beszél rólatok, hogy na, Paul megtalálta a következő áldozatát.

– Nancy köszönöm, hogy szóltál, de nem hiszem, hogy bármit is akarna tőlem, csak odajött gratulálni.

– Rendben, én szóltam – mondta Nancy furcsa arckifejezéssel az arcán.

Alig fejezték be a beszélgetést Paul máris ott termett kezében két pohár pezsgővel.

– Igyunk a sikeredre drága Amélia – és széles mosollyal az arcán átnyújtotta az egyik pohár pezsgőt.

– Köszönöm – és udvariasságból belekortyolt.

Paul egész este szóval tartotta és mindenről kikérdezte. Magáról nem sokat beszélt, csak annyit lehetett tudni, hogy egyedül él. Elmesélte Améliának, hogy nagyon vágya már családra, de még nem találta meg az igazit. Közben persze folyton dicsérte a nőt, milyen okos, milyen csinos. Első látásra úgy érezte, hogy ő az igazi. Engedje meg neki, hogy közelebbről megismerhesse. Őt nem köti semmi a jelenlegi városba, szívesen feladná miatta. Együtt élhetnének és dolgoznának, mert biztosan átvinné az Orlandoi egyetem. Lehengerlő stílusával, már a közös jövőjüket is felvázolta. Közben pedig több pohár pezsgő is legurult. Amélia alig tudott szóhoz jutni tőle, csak ámult.

– Kedves Paul, ez mind szép és jó, amit te most itt elmondál, talán megvalósítható is, de az idő majd eldönti. Nekem túl gyors ez a tempó ne haragudj.

- Igen, tudom. Bocsáss meg, de nem akarlak elveszíteni.
- Ne bolondozz, hiszen alig ismerjük egymást.
- Hidd el nekem olyan, mintha már régóta ismernélek.
- Jó, majd meglátjuk, mit hoz a jövő. Most én felmegyek a szobámba – mondta Amélia és a poharát a férfi kezébe nyomta.

Paul egészen az ajtóig elkísérte. Szorosan magához ölelte és megcsókolta. Amélia gyorsan kibontakozott a karjaiból.

- Jó éjt – és becsukta az ajtót maga mögött.

Hajnal háromra járt az idő. Nancy már az első álmán is túl volt, de felébredt.

- Még most jöttél fel?
- Igen, de kissé fáj a fejem. Azt hiszem túl sok pezsgőt ittam.
- Mesélj, mi történt?
- Jó fej ez a Paul, csak kicsit gyors a tempója – válaszolta mosolyogva.
- Ugye nem sikerült elcsábítania?
- Nem tudom, mintha éreznék iránta valami perzselőt.
- A sok pezsgőtől drágám!
- Nancy, ne már! Nem adok a pletykákra. Mindenki megváltozhat és kaphat egy új esélyt.
- És mi lesz Garyvel?

– Őt is szeretem, de másképpen, nem tudom. Teljes a károsz a fejemben és a szívemben is.

– Na jó, tudod mit? Aludd ki magad rendesen, hátha holnapra elmúlik. Jó éjt.

– Jó éjt - és bedőlt az ágyba.

A hátra lévő időben Paul és Amélia többnyire együtt voltak, hogy jobban megismerjék egymást. Az asszony megkedvelte őt. Szakma krémjébe tartozott, a sportos, életvidám, kissé bohókás férfi, aki igyekezett mindig a kedvében járni. Megbeszélték, hogy a hétvégéket együtt töltik, aztán majd alakulnak a dolgok maguktól.

Az első hétvégén Amélia ment el Paulhoz, nagyon jól érezte magát nála. Úgy volt, hogy következőn ő megy hozzájuk, hogy megismerje a gyerekeit. A férfinak azonban közbe jött valami. Több, mint egy hónap után jutottak el oda, hogy meglátogassa Améliáékat.

A gyerekek részéről a fogadtatás, rosszul sikerült. Pedig drága ajándékokkal lepte meg őket. Duzzogva vonultak be a szobáikba és nem voltak kíváncsiak Paulra. Gary hiányzott nekik. Ő ugyanis igyekezett távol maradni. Nem akarta megzavarni jelenlétével az alakuló kapcsolatot. Annyira szerette Améliát, hogy csak boldognak akarta látni. Fájdalmasan élte meg, hogy az általa szeretett nő másba lett szerelmes. Újra teljesen a munkájába temetkezett. Sokat gondolt rájuk, ilyenkor mindig könnybe lábadtak a szemei.

Egy idő után feltűnt Améliának, hogy Paul nem keresi a kapcsolatot a gyermekeivel, és nem is tesz azért semmit, hogy elfogadják őt. Sőt még tőle is kezdenek eltávolodni. Beszélgettek erről, de a férfi meg is mondta, hogy ő nem egy lelkizős típus. Úgy gondolja, ha majd együtt laknak, akkor hozzá szoknak és nem erőlteti. Ezzel le is zárta mindig a témát. Legtöbbször csak ő utazott a férfihoz. Nancy ilyenkor vigyázott Maryre és Georgéra.

Az egyik hétvégén úgy volt, hogy ismét Paul jön hozzájuk, de utolsó pillanatban lemondta, hogy közbejött neki egy megbeszélés. Amélia érezte, hogy nincs ez így rendben és mindenképpen személyesen akart vele beszélni a közös jövőjükkel kapcsolatban, ezért odautazott. Becsengetett hozzá és egy fiatal fekete hajú lány nyitott ajtót egy szál törölközőben.

– Maga kit keres, mit akar itt? – kérdezte flegma hangnemmél.

Amélia a döbbenettől, alig tudott megszólalni hirtelen.

– Mondja már, mert megfázok.

– Paullal szeretnék beszélni – válaszolta hebegve.

– Paul! Itt egy nő téged keres! – kiabálta be.

– Ugyan már, mit akar? Küld el! – kiáltott vissza a hálószobából.

– Hallotta.

– Csak egy percre jöjjön ki – kérte.

– Paul, a nő nem tágít, gyere már! – kiabált be ismét.

– Jó, mindjárt – válaszolta kelletlenül és felkapott egy köntöst magára.

Ahogy kilépett az ajtón és meglátta Améliát, még a víz is kiverte, meg sem tudott szólalni. Ő sem szólt semmit, ekkorra már megteltek szemei könnyel és csak annyit akart, hogy szemébe nézhessen. Hátat fordított és elment.

– Ez meg mi volt Paul? – kérdezte a fiatal nő.

– Semmi, csak a volt exem – válaszolta és úgy tett, mintha mi sem történt volna.

Amélia végtelen fájdalomában végig sírta a haza utat. Szinte sokszor azt sem látta könnyeitől, hogy merre jár. Egyszer csak erős ütést érzett a lábánál és elesett. Arra eszmélt fel, hogy elütötték.

– Jól van hölgyem?

– Igen, persze – mondta és megpróbált felállni, de visszaesett, mert a lába nem engedte.

– A lábam fáj és nem tudok ráállni, kérem segítsen – szólt a férfihoz, aki elütötte.

– Nem, maradjon. Hívom a mentőket.

Améliát kórházba szállították, darabos törése lett a lábszáranak és azonnal meg kellett műteni. Még volt annyi ideje, hogy telefonált Nancynak a balesetről. Ők rögtön bementek hozzá, de a gyerekeket nem engedték be. Nancy felhívta Garyt, hogy mi történt és megkérte menjen oda. Így felváltva tudtak bemenni Améliához.

A műtét után még nem tért magához és éppen Gary volt bent nála. Az ágya mellett ült egy széken, miközben fogta a kezét és könnyeivel áztatva csókolgatta.

– Drága Améliám, ha tudnád, hogy én mennyire szeretlek téged.

Ekkor, megszorította Gary kezét és a könny végig gördült az arcán. Majd lassan kinyitotta a szemét, felé fordult és annyit mondott;

– Bocsáss meg nekem.

– Nagyon szeretlek és amíg élek vigyázni fogok rátok szerelmem, ha te is így akarsz, kellesz nekem – válaszolta.

– Igen, drága Gary – válaszolta kedves mosollyal az arcán, majd boldog csókban forrt össze ajkuk.

Nancy és a gyerekek a folyosó üvegjén keresztül látták őket és boldogok voltak, hogy végre egymásra találtak.

Később Amélia elmesélte Nancynak a történeteket Paullal. Egy hét múlva hazaengedték, de még fekvő gipszszel. Gary végig ott volt vele és segítette a gyógyulásban. Paul, még egy darabig hívogatta, mert szerette volna kimagyarázni magát, de Amélia nem adott neki lehetőséget és fel sem vette a telefont. Amélia, ahogy lábra állt, összeházasodtak Garyvel. Egy igazi boldog család lettek.

Debrecen, 2022. 10. 02.

HAZAÉRKEZVE

Aria Svájcban, Paradisoban nőtt fel. Kisközség a Lugano – tó partjánál. Itt az emberek többnyire túristák vagy a mezőgazdaságban dolgoznak. A tó két gleccser összetalálkozásánál keletkezett az ország déli csücskében. Mese-szép környék és csodálatos hangulatú. A faluban élők odafigyelnek egymásra, barátságosak és segítőkészek.

A lány első nagy szerelme Hans, akivel a tizenéves korukat együtt töltötték. Ők hatalmas területen szőlőt termelnek. Borászattal foglalkozik a családjuk már több generáció óta.

Az iskola elvégzését követően Hans a Berni egyetemen tanult tovább, míg Aria a Zürichi egyetemre nyert felvételt. A kapcsolatuk idő múltával teljesen megszakadt. A fiú, tanulmányait követően ott maradt, mert egy nagy cégnél kapott vezetői állást. Aria Zürichben él és egy előkelő lapnál újságíró.

Mindketten ritkán látogatnak haza, mert a munkájuk lefoglalja őket. Hosszú éveken át nem találkoztak és így nem is tudtak egymásról semmit.

Hans édesapja szeretné, ha a borászatukat a fiaik vezetnék majd tovább. Hiszen ez a családi vállalkozás mindig apáról fiúra szállt. Az öccse Lukas a szülői háznál maradt és segíti őket a munkájukban. A lakásukat idővel átalakították panzióvá, melyet édesanyja vezet.

Aria anyukája már korábban eltávozott az élők sorából. Édesapja egyedül viszi a gazdaságot, persze segítsége mindig akad, hiszen nagyon összetartanak a szomszédok.

Reggel, amikor beérkezett az irodájába Aria, az asztalán talált egy hivatalos levelet. Gyorsan felbontotta, mert látta, hogy Paradisból érkezett. Elkezdte olvasni, és közben egyre jobban megteltek szemei könnyel. Felpattant székéről és futva rohant a főszerkesztő irodájáig.

– Luis! Azonnal haza kell utaznom, kérlek add át a cikk megírását másnak. Nem tudom mikor jövök vissza – mondta zaklatott állapotban.

– Aria! – de hát mi történt?

A sírástól nem tudott megszólalni, csak átnyújtotta a levelet.

– Sajnálom, részvétem – mondta lehangoltan Luis, miután elolvasta és átölelte a lányt.

– Tudod, hogy mindenben számíthatsz ránk. Kérlek szólj, ha tudunk segíteni valamiben. A fiam, Florian majd elvisz. Ne vezess ilyen állapotban – ajánlotta fel.

– Nem, nem! Köszönöm, majd megoldom – válaszolta.

A lány gyorsan hazament a bérelt lakásába és összeszedett pár dolgot, aztán útnak indult. Kis idő múlva csörgött a telefonja Florian hívta.

– Édesem, hát miért nem szóltál nekem? Most tudtam meg apámtól, hogy mi történt. A tárgyalást nem tudom már lemondani, de holnap utánad megyek, hogy segítségedre legyek.

– Köszönöm Florian, de nem szükséges. Intézem a dolgokat és majd jelentkezem – válaszolta.

Régen nem volt otthon a kis szülőfalujában és több minden megváltozott, az épületek, üzletek csak az emberek egymás iránti szeretete és segítőkészsége maradt ugyanaz. Amikor a házhoz megérkezett a szomszéd fiát Luganot találta ott, aki nem hagyta felügyelet nélkül az édesapja portáját. Alig ismert rá, egészen megférfiásodott.

– Az utóbbi időben sokat gyengélkedett apukád és én voltam a jobb keze – mondta.

– Tudom, úgy szeretted téged, mintha a saját fia lennél. Nekem mindig azt mondta, hogy jól van és minden rendben van – válaszolta Aria.

– Nem akarta, hogy aggódj miatta, a szíve nem bírta és egyszerűen csak összeesett. Már nem tudtak segíteni rajta.

– Nagyon köszönök neked mindent.

– Nincs mit. Itt vagyok és segítek neked mindenben, de azt hiszem most jobb, ha magadra hagylak.

Aria pár hetet maradt, amíg elintézte a temetést. Ez idő alatt visszatértek lelkébe a régi idők emlékei. Átjárta szívét a kis faluját körül lengő szeretet, amit csak ott érzett. A csend, nyugalom és az a pazar látvány, amit Paradiso nyújtott. A munkája ugyan visszahívta a nagy város zajába, de fájt otthagynia az otthonát. Ekkor érezte először igazán, hogy mit is jelent számára az – otthon –.

Az ifjú hölgy ott tartózkodása alatt nagy segítségére volt Lugano és ezért hálás volt neki. Elég sok időt töltöttek együtt. A fiú szívesen udvarolt volna neki, mert nagyon megszerette a személyiségét. Tudta azonban, hogy a lány szerelme Florian, várja őt vissza.

Igazán jó baráti viszony alakult ki közöttük, mivel a hasonló gondolkodásmód közel hozta őket egymáshoz.

Aria, úgy határozott, hogy nem tartja meg a farmot, mivel őt a munkája és Florian is a városhoz köti. Felajánlotta Luganoéknak megvételre, mivel ők a közvetlen szomszédok. Pár nap gondolkodási idő után megkötötték a szerződést, majd visszatért Zürichbe.

Hirtelen idegennek érezte magát ebben a nagy városban. A dinamikus lüktetés túl sok volt neki. Elmaradt a munkájával és Florian is sürgette az eljegyzésüket. Szeretett írni, már korábban hozzáfogott egy regényhez, de a munkája miatt lassan haladt vele. Csendre, békére és nyugalomra vágyott maga körül. Az eljegyzéssel járó ceremónia nem segített lelkiállapotán. Úgy döntött, hogy később visszamegy Paradisoba, aminek a szeretetteljes légköre egyre inkább hiányzott számára. Gondolta, ott nyugodtan befejezi majd a félbemaradt regényét.

Hans szülei felett is eljárt az idő. Lukas sokat segített, de egyedül már kevésnek bizonyult. A bátyja végül feladta a Berni munkáját és hazaköltözött a család örömére. Mindig szeretett túrázni az impozáns környéken. Az édesanyja által fenntartott panzió vendégeit rendszeresen csoportos túrákra invitálta. Ezzel megnövelte az odalátogatók körét és egyre népszerűbbé tette a magánszállásuk nivelését.

Florian átvette a főszerkesztői munkát az édesapjától, mert Luis elment nyugdíjba. Mindenáron ragaszkodott ahhoz, hogy minél hamarabb megtartsák az esküvőt, de Aria ezt túl gyorsnak tartotta. Érezte, hogy magához akarja kötni teljesen és ez zavarta őt. Egyre bizonytalanabbá vált, hogy valóban Florian e az igazi.

Alig találkoztak, a sok munka miatt és az is sokszor vitával végződött. Eleinte csak a szép és a jó fátyla burkolta be szelremlüket. A későbbiekben fokozatosan kezdtek kibontakozni a különbözőségeik. Ez abból adódott főleg, hogy Florian a városban nőtt fel és a neveltetési körülmények is mások voltak. A közösen szőtt terveik kezdtek eltérő irányt venni.

Aria szabadságra vágyott, egyedül akart lenni. Elérkezettnek látta az időt arra, hogy befejezze az álom regényét. Leadta a munkáját és felvette a kapcsolatot Hans édesanyjával, Ellával. Természetesen a panzió legszebb szobáját kapta meg. Nagy örömmel fogadta az asszony, lányaként szerette. Fáradtan, kimerülten érkezett meg, így rögtön lepihent egy kicsit.

Pár óra elteltével, már gyönyörködött a pazar kilátásban. Az ablak a tóra nézett és a lenyugvó nap fénye megcsillant a vízen. Lement az étkezőbe, hogy egyen egy pár falatot. Meglepte, hogy milyen sokan vannak a panzióban. Pont gyülekeztek egy közös kirándulásra. Ekkor még a lélegzete is elállt. Hans jelent meg, mint túravezető.

– Hans! Ez nem lehet igaz! Te hogyan kerülsz ide? – kérdezte meglepetten.

A fiú, persze ugyanúgy meglepődött, hiszen legalább jó tíz éve nem látták egymást. Ő megnövesztette a haját és varkocsba fogta. Aria, pedig rövidre vágatta a szép hosszú fekete haját. Nagyon jól állt neki, filigrán természetével, bájos arcával 18 - nál nem nézett ki többnek. Hans, alig ismerte meg. Amikor felocsúdott ámulatából, átölelte a váratlan vendéget.

- Én is ezt kérdezem tőled? – válaszolta.
- Hú, ez nagyon hosszú történet – mondta Aria.
- Rendben, akkor később beszélünk – válaszolta.
- Merre mentek?
- Ó, csak ide a közeli forráshoz az erdőbe piknikezni. Emlékszel rá?
- Igen persze..., – válaszolta mosolyogva a lány.
- Gyere te is – hívta Hans.
- Most nem köszönöm, nincs is ilyen felszerelésem. Ezzel nem készültem. Talán máskor.
- Rendben, ha visszajöttem folytatjuk.
- Ezzel elvonult a csoporttal. Aria, csak dermedten nézett utánuk.
- Ella néni! Nem is mondtad, hogy Hans hazajött – kérdezte.
- Nem is kérdezted kislányom. Láttam rajtad, hogy mennyire elgyötört voltál. Hagytam, hogy kipihend magadat – szólalt meg huncut mosollyal az arcán.
- Csak látogatóban van?
- Nem, feladta a munkáját és végleg hazaköltözött. Mi ennek nagyon örülünk, mert tudod igen sok itt a munka és Lukas már kevés volt hozzá.
- Tényleg, ő merre van?

– A szőlőben segít Max bátyádnak, este, majd biztosan találkozol velük is.

– Elbűvölő lett ez a panzió, nagyon jó ötlet. A szobám pedig egyenesen varázslatos – dicsérte Aria.

– Köszönöm lányom örülök, hogy jól érzed magad benne. Meddig maradsz most?

– Egyelőre nem tudom, szeretném a regényemet befejezni ezen a lenyűgöző helyen.

– Nagyon ügyes vagy, sok sikert kívánok neked hozzá. Szólj bátran, ha valamire szükséged lenne.

– Köszönöm szépen – és átölelte az asszonyt.

Aria elindult, hogy megnézze a szülői farmot. Lugano kint tevékenykedett a földön.

– Szia Lugano! – köszöntötte.

– Aria! Micsoda meglepetés! Te itt? – kérdezte és örömmel engedte be a lányt a kapun.

– Igen, most egy ideig az Ella néni panziójában szálltam meg.

– Ide is jöhetsz bármikor, ugye tudod?

– Köszönöm Lugano kedves vagy, de jó ez így.

– Megkínálhatlak egy pohár borral? Gyere be beszélgesünk – invitálta a lányt.

– Köszönöm, de inkább egy limonádét innék.

– Az is van – mondta széles mosollyal.

Leültek az ebédlőbe és jót beszélgettek.

– Szinte semmit nem változtattál.

– Igen jó ez így, nekem pont megfelel – válaszolta jó kedvűen.

– Talán vannak az itt maradt holmijaimból is?

– Persze megőriztem őket, gondoltam egyszer talán visszajössz értük. Belepakoltam egy dobozba, gyere odaadom neked.

– Szuper! Nagyon aranyos vagy.

Aria átvette a csomagot és el is köszönt a fiútól. Visszaérkezve kipakolt és boldogan konstataulta, hogy meg van a régi túracipője és egyéb dolgok, amire ittléte alatt még szüksége lehet. Előkészült a regény folytatásának írásához, de elég fáradt volt hozzá, így úgy döntött, inkább lefekszik és jól kialussza magát.

Másnap korán, frissen ébredt, már átjárta az ottani levegő klímája. Remekül érezte magát, rádöbbsent, hogy szíve mélyén mindig erre vágyott. Nem nyomasztotta a határidő, és a város zaja. Nincs pörgés, frusztráció. Florian sem igazgatja, hogy éppen mit csináljon. Minden csendes és nyugodt, a lelke megtalálta a harmóniát.

Reggeli után meglátogatta a barátnőjét Miát, akinek a falu központjában egy kis ajándéküzlete volt. Óriási örömmel borultak egymás nyakába. Egészen elbeszélgették az időt. Kiderült, hogy neki tetszik Lukas és pár hónapja már egy-párt alkotnak.

– Igazán örülök nektek Mia! Legyetek nagyon boldogok!

– Köszönjük szépen. Én is azt kívánom nektek Floriannal.

Aria arca hirtelen elkomorult.

– Talán valami baj van köztetek? – kérdezte Mia.

– Nem tudom, most nem akarok róla beszélni – válaszolta, majd elkészönt és visszament a szállásra.

Ebéd után a kávéját felvitte magával és hozzáfogott a könyv írásához. Egészen jól haladt vele, miközben a kávéját kortyolgatta. Késő délutánra járt, a teraszról hangokat hallott. Lement és látta, hogy a család kint vacsorázik. Ő bent akart leülni, hogy falatozzon valami keveset. Max bácsi, Hans édesapja, azonban meglátta és bekiáltott;

– Gyere lányom ülj le ide hozzánk, úgyis régen láttalak.

Hans csinált maga mellett helyet gyorsan Arianak. A szeretetteljes kölcsönös üdvözlés után, jó étvággal fogyasztották el közösen a vacsorát.

– Hálásan köszönöm ezt a meghitt estét, rég volt ilyenben részem – szólalt meg Aria, miközben szemei könnyel teltek meg.

– Drága kislányom! Tudod, hogy hozzánk mindig hazajössz, saját lányunkként szeretünk téged – vigasztalta Max bácsi.

Ella néni leszedte a terítéket és Lukas segített neki. Max bácsi is elkészönt, hogy lepihenjen. Hans és Aria kettesben maradtak a fénylő csillagok társaságában. Ezernyi megbeszélni valójuk akadt az elmúlt időszakról.

A fiú szerelme újra fellángolt, vagy inkább ki sem hunyt. Titkon parázslott végig a szíve mélyén. Ő sem volt tudatában, de ezért nem talált párt magának az eltelt idő alatt, mert végig Ariát kereste minden lányban.

Fájó érzés kerítette hatalmába, amiért már menyasszony. Ugyanakkor mégis boldogság járta át minden sejtjét, hogy a közelében lehet.

Aria a következő napokban sokat dolgozott a könyvén, már majdnem befejezte. Közeledett a szüret ideje és ilyenkor minden kéz elkell. Ő is kiment a szőlőbe segíteni Hans családjának. Vidáman teltek a napok. Annyira jól érezte magát, nem sietett befejezni a könyvet, mert nem vágyott vissza a városba. Egyre inkább kezdte észrevenni magán, hogy hazaérkezett, itthon van. Benne is újra éledt a Hans iránti szerelem, de nem mutatta ki. Magában küzdött az érzelmek viharával. Menyasszonya volt Flóriánnak és ezt egy pillanatra sem felejtette el. Időnként beszéltek telefonon.

– Aria! Kedvesem! Kipihented már magad? Hogy állsz a könyveddel? Mikor jössz már vissza? – záporoztak a kérdések felé.

– Florian, szeretném, ha eljönnél ide pár napra. Olyan jó itt, neked is jót tenne egy kis pihenés és megismerhetnéd a szülőfalumat – kérte.

– Drágám, ne kérj tőlem ilyet. Tudod, hogy nem lehet, rengeteg a munka és különben is én mit csinálnék ott? Te mikorra tervezed a visszajöveteledet?

– Pár nap és ott vagyok – válaszolta lehangoltan.

Neki ült és másnap estére befejezte a regényét.

– Aria, hiányoltalak ma – mondta kedves mosollyal az arcán Hans.

Befejeztem a könyvemet és holnapután reggel megyek vissza Zürichbe.

– Ilyen hamar? – kérdezte döbbenetén.

– Igen, akadt egy kis dolgom is, és el kell intéznem – válaszolta komoly arccal a lány.

– Azt hittem itt maradsz a szüreti bálra.

– Sajnos nem tehetem Hans.

– Akkor holnap van kedved még egyet kirándulni a kedvenc helyünkre mielőtt visszatérsz?

– Nem tudom, talán – válaszolta zavartan.

Hans látta Arián, hogy valami nagyon nincs rendben, de nem akart tovább faggatózni.

A lány éjszakája gondterhelten telt, mert vívódott azon, hogy mit tegyen. Egyre bizonytalanabb volt Floriannal kapcsolatban és Hansot egyre közelebb érezte magához, mintha mindig is vele lett volna. Másnap reggel túraruhát öltött magára és úgy döntött elmegy Hanssal kirándulni.

– Látom, döntöttél Aria – mondta széles mosollyal az arcán Hans.

– Igen, ezt a napot még a pihenésnek szentelem – válaszolta mosolyogva.

– Tegnap este, láttam bántott valami elmondod? – kérdezte.

– Nem akarok róla beszélni Hans, ne haragudj ezt magamban kell elrendeznem – mondta kissé gondterhelt arccal.

– Értem, de szólj, ha segíthetek – ajánlotta fel.

– Kedves vagy, köszönöm.

Ragyogóan sütött a Nap, és a sűrű fák lombjai közt megtört a fénye. Az óriás koronák néhol teret engedtek a kéklő égboltnak is. A levegő tiszta és hűvös volt. Csend honolt a tájon. Élvezettel lépkedtek a zöld gyepszőnyegen.

– Ez hiányzik nekem a városi forgatagban – szólalt meg Aria.

– Bármikor eljöhetsz, szeretettel látunk mindig, Floriant is hozd magaddal.

– Hm...,

– Mi a baj?

– Ő nem kívánczik ide, már hívtam – mondta és újra elszomorodott.

– Sajnálom Aria.

Ekkor, hirtelen megbotlott a lány és Hans a derekánál fogva megtartotta. Hosszasan néztek egymás szemébe, majd ellenállhatatlanul megcsókolta Ariát.

– Ezt, nem lett volna szabad – mondta a lány, de a gyönyör az arcán jóleső érzésről árulkodott.

– Bocsáss meg kérlek – mondta Hans és elengedte.

Tovább haladtak az ösvényen és odaértek a kedvenc padjukhoz, itt leültek pihenni.

– Emlékszel? – kérdezte Hans, miközben a pad támasz részébe karcolt szívecskére mutatott.

– Igen – válaszolt mosolyogva.

– Aria! Tudnod kell, hogy az én érzéseim nem változtak irántad. Hiába volt annyi év és távolság. Én ma is igaz szerelemmel szeretlek téged. Egyetlen pillanatra sem feledkeztem meg rólad – vallotta be könnyek között.

– Köszönöm Hans, hogy ezt elmondtad. Én is így érzek irántad, bár nem lenne szabad – és szétmorzsolts egy könnycseppet.

– Aria! Szerelmem! Bontsd fel az eljegyzésedet és gyere vissza. Legyél a feleségem!

– Ó, Hans! – sóhajtott fel szomorúan és vállára hajtotta fejét.

Egy kis ideig még ott üldögéltek és elmerengtek a múlton, majd visszaindultak. Az este folyamán a lány összepakolt és elköszönt mindenkitől, mivel másnap korán szeretett volna indulni Zürichbe. Reggel Hans már az ajtóban várta és segítette a csomagokat kivinni a kocsinhoz.

– Köszönöm.

– Aria, visszatérsz?

– Talán – mondta és beült a kocsijába.

Még egy utolsó pillantást vetett Hansra és a panzióra, majd elindult. A szíve a fájdalomtól meghasadt és egy darabot ott hagyott belőle.

Először a bérelt lakásába ment, majd az irodába.

– Szia édesem! Hát megjöttél végre? – üdvözölte Florian.

Átölelte és megpuszilta.

– Képzeld itt annyi munka volt, hogy apámnak is be kellett segíteni. Örülök, hogy itt vagy. Gyere az irodádba, nézd itt vannak az asztalodon a dossziék. Nézegesd át őket – invitálta.

Aria, hirtelen nem tudott szóhoz jutni, csak lerogyott a székre. Mire felnézett Florian már nem volt sehol. Fejét kezeibe temetve ült egy darabig. A fejében csak az kattogott, hogy - Tényleg ezt szeretnéd csinálni? Tényleg erre vágysz életed végéig? Hirtelen felállt és bement Florian irodájába.

– Florian! Beszélünk kell.

– Jó, szívem, de ne most, mert megbeszélésem van – hóna alatt a dossziéjával már indult az ajtó felé.

– Felbontom az eljegyzésünket és kilépek a cégtől.

– Tessék Aria? Mit mondtál? – fordult vissza megdöbbenve.

– Igen, jól hallottad.

– Ne viccelj velem, most nem érek rá.

– Soha nem érsz rá velem beszélni és ezt komolyan mondtam.

– Na, jó higgyünk le mindketten. Munka után elme-
gyünk és a vacsoránál megbeszéljük – mondta, de már be
is csukódott mögötte az ajtó.

Aria meghozta végleges döntését. Este Florian, mivel az
irodában nem találta elment a lányért bérelt lakására és el-
vitte vacsorázni.

Sikerült néhány dolgot átbeszélniük. Florian végül megér-
tette, hogy az ő útjaik nem egy irányba tartanak. Elfogadta
a lány döntését és elengedte. Aria még pár nap alatt elin-
tézte az ügyeit, majd összepakolt és elindult Paradisoba.

A kis faluban már elkezdődött a szüreti multság. Az első
napon mindig nagy vásárt rendeznek a szőlő speciális ter-
mékeiből. A második napon must és bor versenyt tartanak.
Este táncos multsággal zárják az ünnepeket. Igazi közös-
ségi program, ahol mindenki ott van. Nagyon jól érzik ma-
gukat, beszélgetnek, mulatoznak és a jó zenére táncra per-
dülnek.

Hans az utolsó pillanatig reménykedett abban, hogy Aria
visszatér a szüreti bálra. Szomorúan egyedül ült az asztal-
nál. Nézte, ahogy mások boldogan szórakoznak. Az ajtó
felé nézve, azt hitte csak látomása van. Aria ott állt boldog
mosollyal az arcán. A fiú szinte futott a lány felé és karjaiba
zárt.

– Soha többé nem engedlek el! – mondta.

– Hazaérkeztem Hans! Itthon vagyok! – és könnyeiket
csókolták egymás arcáról.

Hamarosan megtartották az esküvőt, az egész község ott volt a pompás ünnepségen. Aria a panzió vezetésében segített a továbbiakban Ella néninek. Közben persze írta a sikeresnél, sikerebb könyveit. Gyökereihez visszatérve megtalálta önmagát. A boldogság virágainak szirmai harmóniában tartották lelkét.

Debrecen, 2022. 10. 11.

SCOTT A TÚRAVEZETŐ

Dél – Amerika, Paraná állam kis hegyi falujában él Scott a családjával. Szülei, Pedro és Mayra vezetik a panziót. Húga, Cindy a könyvelő és menedzser. Ő maga pedig a programszervező. Gyermekkorában rengeteget kirándultak a környék pompás erdőjében. Eveztek a Paraná folyóban és túráztak a közelben lévő vízesésekhez. Tudja, hogy a turistákat hová vigye el, mit mutasson meg a maradandó látvány és élmény reményében.

Az épület földszintjén a család lakik és az emeleti szobákat adják ki, ahonnan pazar kilátás nyílik a tájra. A kertben hatalmas lombos fák díszelnek és az árnyékban padok, valamint függőágyak várják a hűvösben pihenni vágyó vendégeket. A mély csendet csak a közeli vízesés zuhata töri meg. Itt egészen átszellemül a test és lélek. A turisták igazi paradicsoma. A folyó túloldalán rezervátum található, egy függőhídon lehet megközelíteni a víz felett félelmetes magasságban.

Tíznapos turnusban váltják egymást a kirándulók, de néha előfordul, hogy valaki tovább is marad, mert nem tudja elhagyni a lenyűgöző helyet. Scott egy kis busszal megy be értük a közeli városba és ott szedi össze az érkezőket. Mindent ott szereznek be, amire szükségük lehet. A papírforma szerint jelenleg hat érkezőre vár a megbeszélt helyen és időben.

Elsőként egy középkorú hölgy és fiatal lány közeledett az autóhoz.

– Szia! Te vagy Scott? – kérdezte a fiatalabb.

– Igen – válaszolta mosolyogva.

– Akkor megtaláltunk. Én Jana vagyok, ő az édesanyám, Glenda – mutatkoztak be.

A lánynak rögtön megakadtak szemei a férfin. Nem csoda, hiszen magas, izmos testalkatú és a kékszemei egyszerűen igézően hatottak rá. A vagány, temperamentumos lány, azonban visszafogta magát és igyekezett zárkózott maradni. Ezt a kirándulást, olyan búfelejtőnek szánta, mivel nem régen szakított a barátjával négy év után. Az édesanyja pedig osztozott csalódottságában és szívesen elkísérte erre a csodálatos útra. A csomagjaikat bepakolták és beültek az autóba.

Nem sokat kellett várniuk, egy fiatal pár érkezett. Yasmin és Diego. Nagyon szimpatikus kedves embereknek tűntek már első pillanattól. Látszott, hogy igaz szerelem lángjai izzanak közöttük.

Alig helyezkedtek el és már jött is egy filigrán nő. Dafne a fotós, ez rögtön látszott rajta, mert egy pillanatra sem vette le a nyakából a fényképezőgépet. Vállig érő szőke haja csak úgy lobogott a szélben. Barátságos, kedves mosolyával és egyéniségével mindenkit rögtön levett a lábáról.

– Már mindenki itt van? Indulunk? – kérdezte Dafne.

– Nem, még egy srácnak érkeznie kellene – válaszolta Scott.

– Jaj, én már olyan izgatott vagyok, annyira vártam ezt a kirándulást – szólalt meg Jana.

Scott csak a visszapillantó tükörben mosolygott rá szélesen. A lány érzete, hogy nem közömbösek számára ezek az átható kék szemek és gondolta jobban teszi, ha kerüli a tekintetét. Hiszen a csalódást még nem dolgozta fel és nem akart újabb érzelmi szálba bonyolódni. Rögtön elkapta szemeit és lehajtotta a fejét. Jó negyedórát vártak csendben, mindenki elmerült a gondolataiban. Fárasztó útjuk volt.

– Ő lesz az! A hátizsákos fiú – szólalt meg Scott.

Hirtelen kizökkentek az elmélyülésükből és várakozó figyelmet szenteltek az új jövevénynek. Lassan elindultak a kocsival eléje, aki már messziről integetett nekik.

– Bocsánat a késésért, de az előző csatlakozást lekéstem. Carlos vagyok – mutatkozott be.

– Semmi baj! Kalandra fel! – válaszolta Scott nevetve.

Alig tettek meg párszáz métert, újra megálltak. Egy idősebb férfi integetett.

– Szervusz fiam! Van nálad esetleg még egy hely? Pár napot nálatok töltenék szokás szerint – kérdezte.

– Szervusz Paul bátyám! Persze, csak pattanj fel hozzánk – válaszolta Scott.

Végre megérkeztek a hegyi, kis panzióhoz. Pedro, mint jó házigazda egy – egy pohár pezsgővel fogadta őket.

– Kedveseim! Érezzétek jól magatokat ittlétetek alatt. A szoba kulcsokat feleségemtől, Mayrától átvehetitek. Félóra múlva várunk titeket egy közös vacsorával.

A tányérja mellett mindenki talál majd egy program füzetet, ami alapján eldöntheti, hogy melyikre szeretne elmenni. Tudnotok kell, hogy egy héten egyszer megyünk be a városba. Amennyiben valamire szükségetek lenne kérlek írjátok össze és a lányomnak, Cindynek adjátok át. Arra is van lehetőség, hogy vele tartsatok és ott egy kis időt eltöltsetek, ha igényetek van rá. Egyébiránt, bármiben tudunk segíteni forduljatok hozzánk bizalommal. Szeretném nektek bemutatni az orvos barátomat Pault, ő is a szolgáltatókra lesz – mondta mosolyogva.

A nagyon kedves fogadtatást követően a vendégek elfoglalták a szobájukat és kicsit megpihentek a hosszú út után. A közös vacsora igen jól sikerült. Ismerkedtek és vidáman társalogtak. Dafne nem hazudtolta meg magát rengeteg fotót készített. Egyetlen különös pillanatot sem hagyott ki amelyik megihlette. Hamar lefeküdtek aludni, mert reggel korán kellett kelniük a kirándulás miatt. Dafnenak nem jött álom a szemére. Magára terítette a ponchóját, majd kiment a kertbe. A teraszon ült Scott és észre sem vette, csak ment volna tovább.

– Dafne! – Szólította meg Scott.

– Hát te? – kérdezte a lány meglepetten.

– Szeretek esténként kicsit kint üldögegni és a csillagokat nézni – válaszolta a férfi.

– És te mi járatban vagy? – kérdezett vissza.

– Gondoltam kicsit kifekszem a függőágyba, mert nem tudtam elaludni – válaszolta.

– Gyere ülj ide le – kérte.

– Egyébként jó, ha tudod, hogy villanypázsztorral körbe van ugyan kerítve a terület, de vannak állatok, amiket nem akadályoz meg a bejövételtől. Ilyenkor már biztonságosabb a házban lenni, vagy legalábbis csak itt a közvetlen közelben.
– hívta fel a figyelmét Scott.

– Értem, köszönöm – válaszolta Dafne mosolyogva.

– Jössz holnap velünk, vagy miért választottad ezt az utazást? Látom sokat fényképezel.

– Persze megyek. Egy kiállításra készülök, ami a természet szépségeiről szól – válaszolta.

– Ebben a sportcipőben akarsz majd velünk jönni, vagy hoztál túrabakancsot is?

– Csak ez van. Azt gondoltam jó lesz – válaszolta meglepetten.

– Holnapra jó, de később megyünk olyan terepre, ahol ez kevés lesz és balesetveszélyes. Majd menj be a húgommal a városba és vegyél egy rendes túrabakancsot – javasolta.

– Rendben, köszönöm.

– Nézd milyen gyönyörűen lehet innen látni az egész égboltot. Az a sok fénylő csillag varázslatos.

– Fantasztikus látvány valóban. Melyik a kedvenc csillagképed?

– A sas, ott az égi egyenlítőn. A legfényesebb csillaga az Altair. Látod? – és egészen a lányhoz hajolva mutatta.

– Igen, nagyon szép! Ezt még nem is fedeztem fel – válaszolta.

– Figyeld ott a fák között a sötét erdőfelé, láthatod az éjjel világító bogarakat, ahogyan különböző formákat alkotva röpködnek.

– Tényleg, nagyon izgalmasak – és már fotózott is.

– Ez a hobbid, vagy a munkád is?

– Mindkettő – válaszolt mosolyogva.

– Imádom elkapni a lencsével azokat az értékes pillanato-
kat, amik csak egyszer vannak. Megihletnek és sok irá-
nyúan fotózok. Feltudom használni őket pályázatra vagy
kiállításra. Kérnek tőlem képeket magazinok és egyéb cé-
gek – válaszolta lelkesen.

Scott nagy érdeklődéssel figyelt a lányra. Egészen magával ragadta, ahogyan a szakmájáról beszélt. Csodálta, meg-
érintette a lány lelke. Még egy ideig beszélgettek, azután nyugovóra tértek.

Reggeli után mindnyájan gyülekeztek a földszinten, senki sem akart lemaradni a kirándulásról. Amikor Scott előlé-
pett puskával a vállán, kissé meglepődtek.

– Látom erre nem gondoltatok, de itt ebben az őserdőben sokféle állattal találkozhatunk. Megkérlek benneteket, hogy maradjunk együtt szorosán a biztonság kedvéért. Erre a túránkra Paul és édesapám is elkísér minket. Én megyek elől és ők zárják a csoportot – adta ki a tájékoztatást.

A másik két férfi is előlépett puskával a vállukon és Paulnál volt egy elsősegély táskája is.

– Mivel csak estére érkeztek meg, egy kis útravalót csomagoltam nektek – szólalt meg Mayra mosolyogva és átadta mindenkinek.

Az útirányuk a hegyen lefelé vezetett egy kis ösvényen a lankás oldalon, egészen a folyó partjáig. Lassan haladtak, hiszen rengeteg látnivaló volt és sokszor megálltak. Dafne fotózott, ahol és amikor csak lehetett, ezért hol elől, hol hátul haladt. Órá külön figyelni kellett emiatt. Yasmin és Diego, elől mentek Scott után rögtön, őket követte Carlos, Jana és Glenda, végül Paul, Pedro a megbeszéltek szerint. Nagyon meleg, párás idő volt, de a pókok és egyéb rovarok miatt szükséges volt a zárt öltözék, széles karimájú kalap. Egyszer csak megállt a túravezető, mert egy széles, gyors sodrású hegyi patakhoz értek.

– Fiúk! Arra kérlek benneteket, hogy segítsetek a hölgyeknek itt átkelni. Vigyázat a kövek csúsznak, csak óvatosan.

Ő maga Dafnenak segített, hosszasan és mélyen néztek egymás szemébe. Megfogta a kezét és hirtelen, mintha egy áramütés érte volna. Úgy érezte, hogy ezt a kezét soha többé nem szabad elengednie. A furcsa pillanatnak sokáig hatása alatt maradt. Ettől a perctől kezdve szükségét érezte a lány közelségének, bár magának sem tudta megmagyarázni. Sikeresen átértek a többiek is. Az ösvénytől kissé balra, pompás színes virágok tárultak a szemük elé.

– Ezek itt gyógynövények és vannak közöttük mérgezőek is – figyelmeztetett Scott.

– Milyen csodás illatok vannak erre – szólalt meg Glenda.

– Ez a tűzpiros! Szerelmem pont a hajadba illik – kiáltott fel Diego és már nyúlt, hogy leszakítsa.

– Neee! – szólt rá erőteljesen Scott.

– Nem szabad! Mérgező! – folytatta.

– Ne nyúljatok egyikhez sem és közélről sem szabad őket szagolni, mert van amelyiknek az illata is kábító hatású – magyarázta tovább.

– Milyen furcsa, hogy ilyen csodálatosak és mégis alattomos a hatása – mondta elgondolkodva Jana.

– Hmm. Olyanok, mint egyik – másik ember – tette hozzá Carlos motyogva.

– De a fotón, majd jól mutatnak – válaszolta mosolyogva Jana.

– Menjünk tovább – kérte Scott.

Eszményi futónövényeket és kakaófák ültetvényét is megcsodálhatták útközben. A madárvilága fantasztikus. A különböző énekhangoktól az egész, zenélőerdő hatását kel tették bennük. Több színű papagájok és kolibrik. A lepkék fajtái szinte megszámlolhatatlan, méretük, mintázatuk és tarkaságuk egészen különös látványt nyújtottak.

Nagy sikoly a levegőben és Yasmin szinte sokkot kapott, meg sem mert mozdulni. Egy óriási kígyó nézett vele farkasszemet. A csapat lemerevedett egy pillanatra, de Pedro odalépett, közben a botján megnyomott egy gombot és egy villaszerű fém csillant elő. Ezzel a kígyót lenyomta a földre, majd ártalmatlanná tette.

– Várj csak barátom, megcsapalom. Még jól jöhet nekünk, ellenanyagra mindig szükség lehet és sosincs belőle elég – szolt Paul.

Az elsősegély táskáját elővette és pár perc múlva elégedetten mutatta egy fiolában.

– Most már folytathatjuk az utunkat – mondta széles mosollyal az arcán.

Dafne szinte folyamatosan fotózott a látványokban gazdag területen. Persze az útitársak sem maradtak ki. Igazi portrékat is készített egy – egy egyéni jellemző pillanatot elkapva. Már délfelé járt az idő.

– Itt letáborozunk – jelentette ki Scott.

Egy kis tisztás terült el, ami kifejezetten pihenőhelynek volt kialakítva. Farönkökkel, tűzrakóhellyel és turista menedékkal. Nagyon hangulatos és romantikus érzéseket váltott ki belőlük. A kapott kis csomagot elővéve jóízűen falatoztak.

– Erre fogunk visszamenni? – kérdezte Glenda.

– Nem. Egy kis kerülővel ugyan, de másik terepen. Ott még változatosabb a táj és a növényzet. Sötétedésre mindenképpen visszaérünk – válaszolta Scott.

– Ott vége az ösvénynek és arra látom a folyót. Olyan meleg van, nem lehetne megfürödni benne? – kérdezte Jana.

– Nem ajánlom – mondta a férfi, és kivette nyakából a távcsövet.

– Nézd csak meg jobban, hogy mik sütkéreznek a parton.

– Azta! Ezek krokodilok.

– Bizony és azért itt álltunk meg, hogy kellő távolságban maradjunk tőlük. Ilyen messzire nem éreznek meg minket.

A távcső kézről kézre járt, látni akarták mindannyian. Úgy félóra múlva elindultak a tisztáson át egy sziklásabb terep felé. Jó pár száz méter után vadleshez érkeztek.

– Ide kettesével felmehettek és adom a távcsövet, hogy környéket tudjátok kémlelni – mondta Scott.

– Dafne, arra figyelj, hogy a vakut most ne használd.

– Értem, rendben.

A magaslatról messzire el lehetett látni és fantasztikus táj tárult a szemük elé. Láttak kondorkeselyűt és alpakát. Körülöttük majmok ugráltak a fákon, egyikről a másikra és fura hangokat hallattak. Igazán fantasztikus élményben volt részük. Miután mindnyájan kigyönyörködték magukat indultak tovább. Már majdnem hazaértek, amikor a lágy szellő fura illatot hozott magával. Pedro rögtön felkapta rá a fejét és felnézett az égre.

– Fiam! Nézd!

– Látom apa.

– Barátaim kérlek benneteket, hogy igyekezzünk, mert nagy vihar közeledik és nem lenne jó, ha itt érne minket – szólalt meg Scott határozott hangon.

A szinte fekete vihar felhő, félelmetes sebességgel közeledett és a szél is viharossá fokozódott. Alig bírtak menni, mert szemből kapták az erős áramlatot.

A távolból hallották az ég morajlását és a rájuk boruló sötétséget, villámok fénye világította meg. Már látták a paniót és éppen beértek, amikor leszakadt az ég.

– Srácok! Gyerünk segítsetek! Az ablakokat gyorsan be kell fedni – kiálltot Scott.

Pedroék már tudták mit kell tenniük, minden elő volt készítve, sejtették mi vár rájuk, hiszen nem ez volt az első komoly vihar, amit átéltek. Gyorsan el kellett barikádozniuk magukat. Jól jött a fiúk segítsége, pillanatok alatt elkészültek. A lányok megváltak rémülve, mert még ilyet nem éltek át. A földszinten a kandallót begyújtották. Az ég folyamatosan és egyre hangosabban morajlott. Lehetett érezni a közelségét. Ki nem láttak, mivel minden nyílást bedeszkáztak. Mayra, hogy oldja a feszültséget asztalhoz invitálta őket.

– Gyertek, meleg vacsorával vártunk benneteket. Jó étvágyat kívánok.

Már kialakult közöttük egy ülésrend és helyet foglaltak. Jólesett a finom étel az egész napos túra után.

– Ááá! – sikoltott fel hirtelen Jana és a füléhez kapott.

Mindenkinek csengett a füle a hatalmas csattanástól és abban a pillanatban kialudt a villany. A lány ösztönösen a mellette üllő Carlos nyakába ugrott és úgy szorította, hogy majd meg fulladt.

– Nyugalom! – kérte Scott és már gyújtotta is meg a gyertyákat.

Jana remegett a félelemtől, sírógörcsöt kapott. Carlos lassan kihámozta magát a karjaiból, de továbbra is átölelte a lányt. Próbálta megnyugtatni. Lassan oldódott a riadalom okozta ijedtség mindenkiben és folytatták a vacsorát.

– Kedveseim, biztosan nagyon fáradtak vagytok, nyugodtan menjetek fel a szobátokba, ott is találtok gyertyákat. Ez a vihar sajnos még el fog tartani egy darabig – szólalt meg Mayra.

A férfiak felkísérték vendégeiket a szobájukba és segítettek gyertyát gyújtani. Mayra és Cindy elmosogattak és rendbe rakták az ebédlőt, majd ők is pihenni tértek. Scott, az édesapja és Paul a társalgóban ültek le beszélgetni.

– Szerencse, hogy időben hazaértünk – mondta Paul.

– Az biztos, jó ideje annak, hogy ilyen erős vihar volt – folytatta Pedro.

– És még csak most vagyunk a közepénél, éppen felettünk tombol – szólt közbe Scott.

– Szegény lány nagyon megijedt – említette Paul.

– Hát, ilyen viharban a városiaknak nincs része az biztos – szögezte le Scott.

Carlos jött le hozzájuk a lépcsőn, kezében gyertyával.

– Nem zavarok?

– Dehogy, ülj csak le közénk és erősítsd a férfi társaságot – bátorította nevetve Scott.

– Tudok segíteni valamiben? A villany helyreállításában?

– Köszönjük szépen, de most még nem. Épp felettünk van a vihar, addig felesleges – válaszolta Pedro.

– Neked mi a foglalkozásod? Mi vezérelt ide? – kérdezte Paul.

– Mérnök vagyok, de amolyan világjáró – válaszolta nagy könnyedséggel.

– Családom európai, én még nem állapodtam meg. Szeretnék megismerni minél több országot. Kihasznlom, amíg fiatal vagyok, hogy nincsenek kötöttségeim.

– A foglalkozásod, most azt hiszem jól fog jönni nekünk – tette hozzá nevetve Pedro.

Hallatszott, ahogyan a szél tombol odakint és a fák ágai reccsognak – ropognak. Megállás nélkül dörgött és csattogott.

– Ne haragudjatok, de félttem egyedül a szobámba – szabadkozott Dafne és lehuppant Scott mellé.

– Semmi baj, velem biztonságban vagy - és átölelte.

– Tudom – válaszolta mosolyogva, láthatóan jólesett, hogy odabújhatott a férfihoz.

Kis idő múlva Glenda és Jana is megjött a társasághoz. Carlossal nagyon szimpatizált a lány. Magas vékony testalkata ellenére izmos volt. Fekete, rövidre vágott frizurája, jól kiemelte az arcvonásait. Borostásra hagyott divatos szakálla férfias megjelenést biztosított külsejének. A fiú, azonban nagyon titokzatosan viselkedett. Kedves, segítőkész, de tartotta a három lépés távolságot és a magánéletéről semmit sem árult el.

Jana úgy érezte, hogy a szíve mélyén lakozik egy lány, amit hétpecsés titokként őriz.

Lassan alábbhagyott a vihar, majd Scott, Carlos és Pedro az elektromos szekrényhez mentek, hogy visszaállítsák az áramforrást. Miután sikerült mindenki nyugovóra tért és álomra hajtották fejüket.

Hajnalban minden irányból iszonyatos üvöltésre ébredtek.

– Sörényes farkasok! – szólalt meg Scott.

– Azonnal elő a puskákat – mondta Pedro.

Scott felrohant az elemeletré Carloshoz és Diegohoz.

– Értetek a puskához?

– Persze – válaszolták.

– A vihar után sörényes farkasok prédát keresnek és a villanypásztor nem mindig állítja meg őket. Ha közelebb merészkednek le kell lőni őket – mondta izgatottan Scott.

Az erre a célra kialakított lőrésekhez vezette a fiúkat és maguk is elfoglalták helyüket. Körülvették a panziót és egyre közelebből hallatszott a vonításuk. Feszült csendben figyelték az eseményeket. A lányok, hogy elfoglalják magukat el kezdtek segíteni Mayranak a reggeli készítésben. Megjelent a vezérfarkas és egyenesen a házfélé száguldott. Eldördült az első lövés, majd még egy és még egy. Ezzel megállították a rohamot és a többi farkas rávetette magát a lelőtt tetemekre. Az egyik ott hagyta őket és megindult a házfélé, majd újabb lövés következett. Ez szerencsére végleg elvette a kedvüket és visszahúzódtak. Közben a Nap is felkelt és elhagyta a területet.

– Hát nem mondanám, hogy unalmas nálatok – szólalt meg Carlos.

– Köszönjük a segítséget fiúk – válaszolt Scott.

– Mi van, ha épp nem vagyunk? – kérdezte aggódó hangon Diego.

– Akkor a húgom és édesanyám áll a helyetekre és később van a reggeli – fogta viccesre válaszát a férfi.

Carlos a szeme sarkából féltőn nézett Cindyre, de ezt a pillantást csak a lány vette észre. Nagyon vigyázott, hogy ne árulja el magát. Nem akart kellemetlenséget neki, hiszen nem tudott róla semmit. Ő egy igazi Dél – Amerikai külsejű vidám, bájos arcú lány. Ében fekete hosszú haj, csillogó fekete szemek, ívelt gyönyörű piros ajkak. Nincs olyan férfi, akinek ne tetszene meg rögtön.

– Mivel elég izgalmas volt az esténk és a hajnal is, így a mára tervezett kirándulást elhalasztjuk – jelentette be Scott.

– Cindy! Mi lenne, ha ma mennétek be a városba? Dafne szeretne egy túrabakancsot vásárolni, segíthetnél neki – kérte a testvére.

– Természetesen, aki még szeretne csatlakozzon hozzánk – válaszolta.

– Mi Paullal, kimegyünk a közeli tóra horgászni, oda is jöhet, aki akar – vetette fel Pedro.

– Én szívesen elmennék veletek, a volt férjemmel sokat jártunk horgászni – jelentkezett Glenda.

– Remek – örvendezett Paul.

Jana és Carlos bementek a városba Cindyvel. Yasmin és Diego, úgy döntöttek, hogy inkább ott maradnak és pihennek.

– Én megyek és ellenőrzöm a villanypásztort a területen – közölte Scott.

– Esetleg van kedvetek velem jönni? – kérdezte Yasminékat.

– Persze – válaszolták egyszerre.

Több helyen is megsérült a kerítés a vihar következtében, amit kijavítottak közösen.

– Ezért tudtak a farkasok olyan könnyen bejönni – állapította meg Scott.

Ezzel végezve még néhány javítási munkát a házon is meg kellett csinálni, amiben Diego nagy segítségére volt a férfinak. Yasmin addig a konyhában szorgoskodott Mayraval.

A horgászás jó hangulatban telt és fogtak több halat is. Glenda és Paul nagyon összebarátkoztak. Az orvos egyedül él, mert feleségét már tíz éve elvesztette. Pedro és családja az egyetlen baráti kötelék számára. Ezért sok időt tölt náluk. Gyermekkorukban együtt nőttek fel és azóta olyanok, mintha testvérek volnának.

Glenda lányával él, férje nem régen távozott az élők sorából. Még nem dolgozta fel a történeteket, emiatt kísérte el lányát az útra, hogy kicsit kizökkenjen a mindennapokból.

A fiatalok nagyon jól érezték magukat a városban. Cindy jó idegenvezetőnek bizonyult.

Késő délutánra érkeztek vissza. Az idő kellemes volt, ezért estére tábortüzet raktak és halat, kolbászt, szalonnát sütöttek. A jó vörösbor is előkerült a kannából. Vidáman beszélgettek és dalolászta. Scott pedig nagyszerűen pengette a gitárját.

– Yasmin, rólatok mit lehet tudni, olyan csendesek vagytok? – kérdezte Carlos.

– Az egyetemen ismertük meg egymást és az idén házasodtunk össze, ez a nászutunk – válaszolta mosolyogva.

– Az igen! Én lehet nem ilyen kalandos helyet választottam volna nászútnak – tette hozzá Carlos.

– Miért erre esett a választásotok? – kérdezte Scott.

– Mi régész szakon végeztünk és ott tanítunk az egyetemen. Végig néztük a lehetséges helyeket a prospektusokban, de erre voksoltunk. Szeretünk kirándulni és a kalandokat, mert a tanítási időszak elég egyhangú – tette hozzá Diego nevetve.

– Hát kaland van itt elég, azt hiszem erre nem panaszkodhattok – mondta Carlos.

– Na, tegyük el magunkat holnapra. Ha ilyen szép idő lesz elmegyünk az egyik közeli vízeséshez. Fürdőruhát hozzatok majd magatokkal – szólalt meg Scott.

Eléggé fáradtak voltak ahhoz, hogy nem kellett kétszer mondani.

Reggel korán elindultak a vízeséshez, ide Cindy is velük tartott.

Jó egyórányi járás után az ösvény tisztásba torkollott. Óriási ovális alakú tó terült el, melynek vize csodálatos kékeszöld színű volt. Balra egy hatalmas vízesés a magasból zuhogott alá. Mellette jobbra a sziklák között, másik vízesés, mely csendesebben, lágyabban hullott a tóvizébe. A területet magasnövésű bokrok díszítették. A fiatalok ezt kihasználva gyorsan átöltöztek és már csobbantak is.

– Gyertek, erre – szólta, majd a kezével is intett Scott.

– Itt alámerülünk és a vízesés alatt átúszva, emelkedünk majd ki újra – folytatta az instrukciót.

A vízesés mögött alagútszerű barlangot találtak. Igazi gyöngyszem volt számukra. Yasmin és Diego rögtön elindultak a barlang felfedezésére, de ehhez szükséges felszerelés hiányában, csak rövid sétát tettek.

– Nézd Diego! Itt, látszanak a rajzok töredékei – hívta fel a figyelmet Yasmin.

– Igen! Ezt még nem fedezték fel. Szívem, ide vissza kell majd jönnünk feltárni – folytatta Diego.

– Scott! Hatalmas felfedezést tettünk azt hiszem. Köszönjük neked, hogy megmutattad ezt a helyet – szólalt meg Yasmin.

– Sokszor jártam itt, de nekem nem tűntek fel. Hiába a szakavatott szemek azt is észreveszik, amit más nem – mondta elcsodálkozva Scott.

A barlangban hűvös volt, így nem tartózkodtak ott sokáig.

Visszaúsztak a Nap sugarától felmelegített tó vizébe és élvezték a pancsolás adta lehetőségét. Később a parton megszártkoztak, majd elindultak hazafelé.

Paul nem ment a társasággal, hanem Pedroval és Mayraval töltötte az idejét.

– Feltűnt, hogy Scott nagyon sokat legyeskedik Dafne körül. Máskor is jönnek ide szép lányok, de ilyenek még nem láttam a fiadat – mondta Paul.

– Igen én is észrevettem, hogy másképpen néz rá – válaszolta Pedro gondterhelten.

– Mi lesz veletek? A lány városi, nem hiszem, hogy ide jönne. A fiatok egyetemét végzett, ő bárhol talál majd munkát – folytatta Paul.

– Nem tudom, Scott is ebből él. Talán nem komoly – mondta Pedro.

– Kedves barátom, had ne emlékeztesselek, hogy milyen is a szerelem – szólt nevetve Paul.

– Igazad van, én is otthagytam mindent Mayra miatt – emlékezett vissza Pedro.

– A lányod se biztos, hogy sokáig marad veletek. Csak arra kérlek benneteket, hogy gondoljátok végig. Úgy látom lassan megérik a helyzet az ajánlatomra. Tudjátok, hogy nálam bőven van hely és ti ott mindig otthonra letek.

– Köszönjük szépen, drága barátom. Egyszer biztosan élni fogunk az ajánlatoddal. Szeretünk itt lenni és egyenlőre kíváruunk, ameddig csak lehet. Addig viszont téged mi is szívesen látunk bármikor – válaszolta Pedro.

Mayra finom, ízletes ebédet készített ez idő alatt. A túrázók érkezését követően együtt fogyasztották el.

– Nagyon örülök, hogy megismerhettelek benneteket, de sajnos nekem lejárt a szabadidőm és vissza kell térnem a városba. Kívánok további kellemes időtöltést és vigyázatok magatokra – búcsúzott el Paul tőlük.

– Örülök, hogy megismertem, jó utat kívánok – lépett hozzá Glenda.

– Találkozunk még? – kérdezte Paul mosolyogva.

– Talán – válaszolta meghatottan.

– Scott bevinnél a városba?

– Természetesen Paul bácsi.

– Dafne! Velünk tartasz? – kérdezte Scott.

– Igen, úgymint kell film a fényképezőgépembe – válaszolta.

A városba érve elköszöntek Paultól és megvették a filmtekerceket, majd beültek egy cukrászdába sütitni.

– Dafne, lenne kedved tovább maradni? Számptalan lenyűgöző helyet tudnék még neked mutatni, amit lencsevégre kaphatnál.

– De, jó lenne – válaszolt lelkesen.

– Nem vár otthon senki?

– Nem, egyedül lakom, bár egy városban a szüleimmel és a húgoddal – mondta széles mosollyal az arcán.

– Hogy lehet, egy ilyen csodálatos lány egyedül?

– Sok a munkám és a világ minden tájára utazom fotózni. Keveset vagyok egy helyben, nem alkalmas a párkapcsolat építésére.

– És? Te is egyedül vagy nem? – kérdezett vissza Dafne.

– De, igen. Egy hegyi vadászt, ugyan ki választana párjául. Turisták jönnek és mennek, csak én maradok – mondta kissé lehangoltan.

– Az, aki őszintén szeret téged – válaszolta a lány és mélyen a szemébe nézett.

– Ez jól esett, épp erre várok – válaszolta és boldog mosoly suhant át az arcán, mert remélte, hogy Dafne is úgy érez iránta, ahogyan ő.

Ebéd után a többiek felmentek a szobájukba pihenni. Egyedül Carlos sétált le a parkba és egy lombos fa árnyékában a padon mélyen elgondolkodott. Cindy ült le mellé.

– Nem zavarlak? Látom nagyon elgondolkodtál.

– Nem, dehogyan zavarasz. Éppen te jártál az eszemben.

– Tényleg? Vagy csak bókolsz?

– Tartozom egy vallomással. Jó, hogy így végre kettesben vagyunk. Amióta megláttalak egyedül rád tudok gondolni. Véletlen jöttem erre a kirándulásra. Képzeld ráböktem a térképre és ezt a helyet találtam.

– Carlos, nincsenek véletlenek. Minden okkal történik ebben a világban. Akiknek dolga van egymással, azok találkoznak. Rövidebb, vagy hosszabb időre, ezt a sors mutatja meg.

– Cindy, szeretnék még maradni, jól érzem itt magam. Nagyon sok helyet bejártam, de még soha nem éreztem azt, hogy maradnom kellene. Úgy érzem megszakadna a szívem, ha arra gondolok, hogy pár nap és el kell mennem.

– Beszélj a bátyámmal. Szerintem lehetséges, ő tudja az érzézők létszámát. Örülök, hogy itt vagy és annak is, ha maradsz. Most mennem kell – válaszolta kedves mosollyal.

Megérkezett Dafne és Scott, a lány felment a szobájába és a fotóival kezdett el bíbelődni. A férfit lefoglalta Carlos.

– Scott, várj! Szeretnék még maradni egy ideig, ha lehetséges. Nagyon varázslatos a hely és még szeretnék többet kirándulni veled, megismerni jobban a tájat.

– Van ennek valami köze a húgomhoz is? – kérdezte kaján mosollyal az arcán.

– Igen, bevallom nagyon tetszik és szeretném őt is jobban megismerni – válaszolta.

– Jól van, még időben szóltál. A megmaradt üres szobákat töltöm majd csak fel – mondta és a vállára tette a kezét bátorításul.

– Nagyon köszönöm, ennek fejében segítek nektek bármi-ben – ajánlkozott.

– Ezt el is várom – válaszolta nevetve.

Az egyik napon medvelesre kalauzolta a turistákat. A férfiak kaptak egy – egy puskát a vállukra, biztonság kedvéért. Sok pápaszemes medve él ezen a vidéken. Alapvetően ragadozó, de főleg növényekkel, gyümölcsökkel táplálkoznak, azonban az otthagyt tetemeket sem vetik meg.

Óriási méretük eléri a két métert és a fára is felmásznak. Az erdő szélén, kifejezetten erre a célra épült egy kis fa kunyhó, ahonnan kényelmesen nézhették az állatok mozgását.

Nem kellett sokat várniuk, amikor megjelent egy hatalmas medve lomha mozgásával. Lehetett vagy két mázsa. Barna szőre és apró szemei körül kis folt díszelgett. Beleszagolt a levegőbe, hogy érez -e veszélyt, mordult egyet és erre előbújtak a kicsinyei. Három apró bocs, még egy méterek sem voltak talán. Követték anyjukat, majd ugrándoztak, játszottak és birkóztak egymással a fűben. Nemsokára elő lépett a sűrűből az apa medve, aki rögtön rendet teremtett közöttük. Még hatalmasabb, erőteljesebb volt. Ehető bogyókat kerestek és csemegéztek. Egy ideig ott tébláboltak, a bocsok fára is felmásztak. Az apa medve azonban két rövidebb morgással véget vetett az otlétüknek. A kicsiket letelessékelte a fáról és visszavonultak az erdő mélyére.

Hatalmas élményben részesültek a kirándulók, Dafne tömördek fotót készített róluk. Elindultak visszafelé pár száz méter után Scott felemelte a kezét, hogy álljanak meg. Intett Carlosnak és Diegonak, hogy halkan menjenek hozzá.

– Ott, arra valami nagytestű állat lehet – mutatta az irányt.

– Diego, te maradj itt és vigyázz a többiekre, ha erre jönne ne tévovázz lójj – adta ki az utasítást.

– Carlos te arról, én erről és bekerítjük – mondta és közben a távcsövével figyelte a mozgást.

– Vaddisznó csörtet és éppen felénk tart – közölte.

Mindenki döbbsen, csendben állt és várta a fejleményeket. A magas aljnövényzet sokáig takarásban tartotta, csak a növények mozgásából lehetett látni az irányát, mely egyre közelebb hozta. Hirtelen ott termett, majd Scott puszkája eldőrdült, a Carlosé rögtön utána. A vaddisznó visítását és egy tompa dübbsenést lehetett hallani, ahogy a földre esett. A két férfi közelebb ment, hogy megvizsgálja.

– Ez rendben van, jó lesz a búcsú vacsorára – szólalt meg Scott.

– Segítsetek, azokból a kúszó növényekből egy hordágy szerűt fenni, hogy könnyebben hazavihessük – kérte a túravezető.

Sok ügyes kézzel, hamar elkészültek és indulhattak haza. Pedroék hallották a lövéseket és már messziről látták, hogy valamit húznak maguk után. Hirtelen megijedtek, hogy talán valaki megsérült. Szaladt eléjük.

– Mi történt fiam?- kérdezte izgatottan.

– Semmi baj apa, csak meghoztuk a búcsúvacsorát – mondta nevetve.

– Ez igen! Jó nagy példány – szolt elismerően.

A feldolgozásában mindenki segített. Jó ízű vaddisznó pörköltöt főzött belőle Mayra. Vidám beszélgetéssel telt az esti vacsora. Hamar elköszöntek, még csomagolniuk kellett, mert korán reggel indultak vissza a városba Scottal. Carlos, viszont nem sietett és kiült a teraszra.

– Carlos, te nem jössz? – kérdezte Jana.

– Nem, maradok még megbeszéltem Scottal – válaszolta.

- Hogyhogy? Dafne is marad, csak nem ő miatta?
- Nem, dehogy! Látod ő Scottal van.
- Akkor? – értetlenkedett tovább.
- Jól érzem itt magam. Tudod, engem nem vár senki – válaszolta.
- Értem, akkor további jó kirándulást és vigyázz magadra
- köszönt el Jana.
- Nektek jó utat kívánok hazafelé – búcsúzott el Carlos.

Másnap reggel Glenda, Jana, Yasmin és Diego elköszöntek a kedves vendéglátó családtól.

- Mi még találkozunk – szólalt meg Scott.
- Igen, jövünk a csoportunkkal – válaszolt Yasmin.
- Szóljatok előre, hogy abban az időpontban csak ti legyetek – kérte.
- Természetesen kapcsolatban maradunk és egyeztetünk. Nagyon köszönünk mindent fantasztikus utazás és nászút volt – mondta nevetve Diego.

Carlos folyamatosan hosszabbította meg a turnusát és egyre közelebb kerültek Cindyvel. Szerette az e fajta életmódot. Scottnak is jól jött a fiú segítsége és nagyon megkedvelte tiszta, vidám jellemét.

A későbbiekben Dafne egy rövid időre visszatért a városba, ahol lakott. Felszámolta lakását és a panzió közelében lévő városban vett szép házat.

Megnyitott egy galériát, ahol fotó kiállításokat szervezett. Együtt képzelték el az életüket Scottal, így a panzióban is sokat segített. Két év múltán megtartották a közös esküvőjüket. A nagy mulatságra Glenda is hivatalos volt, hiszen Paullal tartották a kapcsolatot. Jana férjhez ment egy kollegájához, így Glenda az orvoshoz költözhetett. A szülők nagyon boldogok voltak, hogy ilyen kedves fiatalokkal bővült a családjuk.

Debrecen, 2022. 10. 31.

UTOLSÓ ESÉLY

A történet Svédországban játszódik. Ella és Molly Malmöben élnek, pár háznyira laknak egymástól. A szépkorúak társaságát bővítik. Ella már több mint tíz éve özvegy, egyedül él. A barátnője Molly régen elvált, volt egy – két kapcsolata, de mind megghiúsult különböző okok miatt. Ez olyannyira kiábrándította, hogy már nem is akart ismerkedni. A szerelem számára nem létezett, csak hiú ábrándnak tartotta. A szívét teljesen bezárta a férfiak előtt. Barátságos, nyitott és vidám természete miatt, ennek ellenére nagy baráti köre volt. Jól érezte magát egyedül is a bőrében. Ella, azonban sokat szenvedett a magányossága miatt. Sok évet élt a férjével együtt jóban – rosszban. Nehezen teltek mindennapjai, főleg az esték. Másik párkapcsolatról hallani sem akart természetesen.

Molly sokat győzködte Ellát, kérte ne betegedjen bele a magányába. Idősebb korban is sokan találnak egymásra. Adjon magának egy utolsó esélyt. Nehezen mozdult ki otthonából, nem járt társaságba. A barátnője sokszor hívta, de nagyon ritkán tartott vele. Molly nagyon félt attól, hogy teljesen magába fordul és depresszióba fog esni.

Az egyik napon, postaládájában talált egy prospektust. Stockholmban egy nevezetes hotel hirdetett fél áron egyhetes szállási lehetőséget programmal együtt szezonzáróként. Gondolt egyet és gyorsan átszaladt vele barátnőjéhez.

– Nézd Ella, mi volt bedobva a postaládába – mondta lelkesen.

– Tudom, én is láttam, de kidobtam – válaszolta egykedvűen.

– Figyelj már! Ez annyira jó lehetőség, fél áron egy hetet tölthetünk a fővárosban – folytatta Molly.

– Hívj mást Molly drágám, nekem nincs kedvem utazni – mondta lehangoltan.

– Ne viccelj velem, hol voltál utoljára?

– Ah, még a férjemmel régen.

– Édes Ellám, hidd el olyan jó lenne kicsit kimozdulni Malmöből. Egy teljesen más környezetben kicsit feltöltődni. Itt olyan egyformák a napjaid, neked is jót tenne – győzködte tovább.

– Nem is tudom, talán igazad van, még átgondolom – enyhült meg.

– Rendben, de ne sokat gondolkozz rajta, mert holnap le kell foglalni a szállást és a jövő héten már utazunk – válaszolta nagy örömmel.

Jól ismerte Ellát, tudta, hogy ez nála igent jelent, csak még meg akarta erősíteni a gondolatában az utazás tényét.

Egy hét múlva már Stockholm klímáját élvezték. Sok időskorú használta ki ezt a feláras lehetőséget. Az érkezéskor mindenki kapott programfüzetet. Mollynak és Ellának egész lakosztály állt rendelkezésükre. Az ablakok a tengerre néztek. A kikötőben különleges vitorlások és hajók sorakoztak. Igazán pazar látványt nyújtottak.

Az érkezésük estélyén a vacsorát követően, zenés - táncos ismerkedési estét tartottak. Négyszemélyes asztaloknál ültek és hozzájuk két férfi foglalt helyet.

– Oscar vagyok – mutatkozott be illedelmesen.

– Frank – mutatkozott be ő is a hölgyeknek.

A két férfi nem ismerte egymást, csak a pincér odavezette őket. Az étkezés vidám, laza beszélgetéssel telt. Próbáltak néhány alap dolgot megtudni egymásról, ha már egy héten keresztül mindig ennél az asztalnál fognak közösen étkezni. Mindketten jóképű sármos, intelligens és szimpatikus férfiak voltak. Kiderült, hogy Frank szintén Malmöben lakik és egyedül él. Oscar pedig Borastól nem messze, egy lovasfarmon. A lovakat idomítja és versenyezteti. Sok díjat nyert már velük. Mollynak jó volt látni, ahogy Ella fokozatosan feloldódik a vidám beszélgetésben. Persze a tánc sem maradhatott el. Nagyon jól érezték magukat. A hosszú nap után kellemes pihenés várt rájuk. Az éjszaka csendjét a tenger zúgása törte meg, akár egy meditációs élmény.

Stockholm Európa egyik legszebb fővárosa. Több mint 50 híd köti össze a 14 szigetre épült székhelyet. Csodálatos az óvárosa több középkori, reneszánsz, gótikus, barokk építészeti stílus képviselteti magát és számtalan gyönyörű park terül el a városban. A svéd királyi család lakhelyeként szolgáló Drottningholm – palota, valamint Svéd Királyi Opera épülete kiemelkedő építészeti gyöngyszem. Számtalán múzeuma van és a fegyvertár is nagyon izgalmas. Itt királyi öltözékek, fegyverek, páncélok, koronázási hintók és néhány eszményien szép lovaskocsi található. Nem lehet kihagyni a katonai őrsváltást sem, ami rendkívüli.

A színház, templomok és a Skanzen is fantasztikus maradandó élményt hagynak az odalátogató kirándulókban. A kikötőből rendszerint indulnak hajók a város bemutatására.

Molly és Ella felszabadultan, boldogan nézték végig ezeket a káprázatos helyeket a csoporttal együtt. A két asztaltársuk persze mindig a közelükben voltak. A hét lenyűgöző programjai és látnivalói annyira feltöltötte őket, úgy érezték, hogy szinte megfiatalodtak.

– Molly, én nagyon köszönöm neked, hogy rábeszélte erre az útra. Sokat jelentett nekem – mondta lelkesen.

– Örülök kedves barátnőm, hogy jól érezted magad – válaszolta mosolyogva.

– Vajon az életem mit szól mindehhez odaát?

– Kedvesem, Gustav nagyon szeretett téged. Éppen ezért, amikor azt látja, hogy szomorú és boldogtalan vagy, akkor ő is az. Most viszont, úgy gondolom, ő is nagyon boldog, hogy végre vidámnak lát, mint egykor.

– Bár így lenne – sóhajtott nagyot Ella.

– Csak gondolj bele, ha fordítva lenne. Te azt szeretnéd, hogy az itt maradt párod boldogtalanul, sóltalanul élje le a hátra lévő éveit azért, mert a sors őt szólította el hamarabb?

– Nem, biztosan nem szeretném, hogy miattam szenvedjen – válaszolta határozottan.

– Tudod, kettőtök közül ő vállalta fel azt, hogy előre menjen és várjon téged odaát a legteljesebb szeretetével.

– Köszönöm Molly! – mondta, miközben könnyes szemmel ölelte át barátnőjét.

– Gyere menjünk le és töltsük el az utolsó esténket itt, aztán még csomagolnunk is kell. Holnap irány a megszokott otthon – mondta nevetve.

Vacsora után Oscar elhívta Mollyt sétálni a parkba. Olyan igazi indián nyári este volt. Több mint két órát beszélgettek. A férfi szerette volna, ha közelebbi kapcsolatot építhetne ki vele.

– Nézd Oscar, te egy nagyon szimpatikus ember vagy. Köszönöm, hogy megismerhettelek. A baráti kapcsolaton kívül, azonban más nem működne közöttünk. Te a farmot nyilván nem hagyhatod, az én életem a városhoz kötődik. A távkapcsolatok pedig sohasem működtek – mondta Molly határozottan, de barátságos hangnemben.

– Sajnálom, de igazat kell, hogy adjak neked. Persze én abban gondolkodtam, hogy talán hozzám költözöl, ha későbbiekben úgy alakulna. Látom a városi életedet nem adnád fel soha – válaszolta szomorúan.

– Tudod, igaz az a mondás, hogy öreg fát már nem lehet átültetni, mert belehalna. A barátságunkat ápolhatjuk, ha te is szeretnéd és majd meglátogatunk Ellával.

– Ezt el is várom tőletek. Annyira jó hangulatban telt veletek ez a hét. Muszáj, hogy legyen folytatása. Frankot is nagyon megkedveltem, igazi barátság szövődött közöttünk. Ő már jelezte nekem, hogy majd meglátogat – válaszolta mosolyogva.

– Persze, mi is szeretettel látunk téged, ha egy kis időre el tudsz szabadulni a farmodtól.

– Drága Molly, nagy öröm számomra, hogy megismertelek benneteket, a reggelinél még találkozunk – majd kezet csókolt és elköszönt.

Ez idő alatt Ella és Frank az étteremben maradtak és hosszasan beszélgettek.

– Édes Ella, nagyon sajnálom a veled történeteket. Tudod nekem sem könnyű. A családom számomra némi gyógyír, de ahogyan te mondd az esték magányosak. Jó lenne valakivel megosztani egy film, vagy koncert élményét, akár csak beszélgetni. Egy városban lakunk és ha nem vennéd tolakodásnak, néha megosztanád velem a magányos estéket? Mi lenne, ha adnánk magunknak egy utolsó esélyt?

– Kedves Frank, nagyon megtisztelő, hogy így gondolkodsz felőlem. Most nem tudok neked mit mondani, azt hiszem még gyógyulnia kell ennek a sebnek.

– Természetesen megértelek.

– Idővel, talán. Bízunk a sorsra ezt az utolsó esélyt.

– Köszönöm Ellám ezt a rendkívüli estét – a szobájáig kísérte, majd kézcsókkal kívánt jó éjszakát.

A hazatérést követően, sokat találkoztak Frankkal. Időnként kártyapartit rendeztek Ellánál vagy Mollynál. Jó néhányszor Frank hívta meg őket szerény hajlékába. Oscart is közösen látogatták meg és nagyon jól érezték magukat. Őszinte barátság szövődött négyjük között.

Debrecen, 2022. 11. 20.

NEHÉZ DIÁK ÉVEK

Charlotte, Osloban él és már a hatvanas éveit tapossa. Elgondolkodott, hogy a nyugdíjas éveit mivel fogja tölteni. Talán majd utazgat és felfedezi a világot, amire eddig nem volt lehetősége. Jelenleg egy előkelő magazin főszerkesztője és társtulajdonosa.

Éppen indulni készült, amikor megcsörrent a telefonja.

– Jó napot kívánok kedves Charlotte. Jenny vagyok az egyetemről.

– Üdvözlöm.

– Elnézést kérek a korai zavarásért, csak szeretnék kérni öntől egy lehetőséget, hogy riportot készíthessek. Ez lenne a vizsgamunkám.

– Értem, természetesen segíték.

– Ma délelőtt esetleg jó lenne önnek?

– Á, az nem. Délelőtt mindig feltorlódnak az események. Esteleg délután három óra és utána bármeddig ráérek.

– Az nekem is jó. A Fuglen kávézó megfelelne?

– Rendben, ott találkozunk.

– Nagyon szépen köszönöm.

A megbeszélrt időben és helyen találkoztak. Jenny nagyon izgult, sokat jelentet neki ez a riport.

Charlotte-ról, rengeteg cikk jelent meg korábban és mindet elolvasta. Úgy érezte, hogy egészen sikerült felkészülnie az eddigi életéről.

– Kedves Charlotte! Hálásan köszönöm, hogy elfogadta a felkérésemet.

– Szeretettel, hiszen mindig szívesen segíték a kezdőknek. Tudom, hogy ez egy különösen nehéz pálya és mindenért meg kell küzdeni az életben.

– Van olyan tabu témája, amiről nem szeretne beszélni?

– Azt hiszem nincs, de ha kérdez, majd szólok – válaszolta mosolyogva.

– Sokat írtak már önről és az életéről.

– Igen, ez velejár az ismertséggel. Hozzá tartozik a munkámhoz. Kedves Jenny, ha nincs ellenére megkérem, hogy tegeződjünk, hiszen úgy közvetlenebb a beszélgetés.

– Köszönöm szépen, ez megtisztelő számomra. A felnőtt koroddal kapcsolatban már szinte mindent leírtak. Én olyat szeretnék, amiről még nem írt senki.

– Jó választás, hallgatom a kérdéseidet.

– A diák éveidről kérdezhetek?

– Igen, nincs titkolni valóm.

– Annyit tudok, hogy műszaki végzettséged van. Hogyan esett erre a választásod, hiszen a jelenlegi pozíciódtól igen távol áll?

– Ehhez legalább jó ötven évre vissza kell menni az időben

– szólalt meg Charlotte, nagyot sóhajtva.

- Látom rajtad, hogy elszomorodtál.
- Igen, nagyon nehéz időszak volt lelkileg.
- Azért elmeséled?
- Persze, ami volt elmúlt és igen régen történt.

Abban az időben nyilvántartották az iskolákban, hogy a szülők mivel foglalkoztak. Fizikai munkás, szellemi vagy vezető beosztású. Az általános iskola utolsó évében meg kellett jelölni, hogy melyik iskolában szeretnék tovább tanulni. Apámnak egyértelmű volt a műszaki képzés. Tizenhárom éves gyermekként, nemigen szólhattam bele. Az őszinteséget megvallva szükséges is, hogy a szülő irányt mutasson. Ebben a korban még senki sem tudja helyesen elképzelni a jövőjét. Az akkori osztályfőnököm, amikor ezt megtudta kitért a hitéből.

Eljött a lakásunkra, családlátogatás címén. Szó szerint a fejem felett vitatkozott apámmal. Tisztán emlékszem rá.

- Charlotte nem való oda – mondta indulatosan.
- Már pedig a lányom oda fog járni és erről nem akarok önnel vitatkozni én vagyok az apja – válaszolta ellentmondást nem tűrő hangon.

Apám szigorú, határozott ember volt. Ebbe az iskolába felvételizni kellett és számított a tanulmányi eredmény is.

- Bebizonyítom, hogy sikertelen lesz a jelentkezése. Jobb, ha másikat jelölnek meg – kiabálta haragosan.
- Tegyen, amit akar! Ezt az iskolát fogja elvégezni és részemről befejeztem ezt a diskurzust – majd kitesse az ajtón.

Féltem, kétségbeesett voltam. Nem tudtam, hogy mitévő legyek. Sejtettem, hogy ennek következményei lesznek majd az iskolában. Próbáltam elmondani ezt az apámnak.

– Ne félj semmit, ha bármi bántódásod esne, csak szólj nekem – mondta és ezzel lezártnak tekintette az ügyet.

Persze másnap a tanáriban elmesélte az osztályfőnök a történeteket. Az összes kollegáját sikerült ellenem hangolnia. Ettől a perctől kezdve, a jegyeim csak úgy csúsztak lefelé. A négyesekből kettes lett, az ötösökből pedig hármas. Sírva panasztam el apámnak, hogy milyen igazságtalanul bánnak velem. Szándékosan rontják le az értékelésemet.

– Ne idegeskedj emiatt. Az a lényeg, hogy a felvételig sikerüljön – mondta apám biztatóan.

Gyomorideggel mentem be minden áldott nap azzal, hogy vajon ma mi fog történni. Alig vártam, hogy vége legyen az évnek és végleg kiléphessek ennek az iskolának a kapuján. Hamar meg kellett tapasztalnom, hogy milyen igazságtalan a világ.

– Ez borzasztó, hogy ilyen megtörténhetett – szólalt meg elképedve Jenny.

– Hogyan sikerült a felvétel az iskolába, ilyen eredmények után?

– Az apám ismerte az iskola igazgatóját és elmesélte neki, hogy milyen inzultus ért.

Megkérte, hogy a tanulmányi eredményemet ezért legyenek szívesek figyelmen kívül hagyni, amennyiben ez lehetséges. A felvételem jól sikerült, így nem volt akadálya a műszaki iskola megkezdésének.

- Innen már egyenes út vezetett az egyetemig ugye?
- Hm..., nem egészen – válaszolta keserű mosollyal az arcán.
- Miért? Mi történt? – kérdezte Jenny meglepődve.
- Úgy félév elteltével az egyik tanár kifogott magának.
- Elmeséled?
- Igen.

Alul osztályozta a rajzaimat és ha kellett, ha se osztogatta az egyeseket. Ilyet csinált például, hogy odasétált a padomhoz és kezébe vette a ceruzámat.

– Nem elég hegyes, egyes – mondta és még mosolygott is hozzá.

Ez nem volt igaz persze, mert mindig ügyeltem a precízségre. Az is előfordult, hogy odanyomta a padhoz és kitörte a hegyét.

– Na, hegyezd ki rendesen, egyes – mondta.

Láttam rajta, ahogy ment vissza a tanári asztalhoz, elégedetten mosolyog magában.

Nem értettem miért csinálja ezt, hiszen sohasem voltam tiszteletlen. A magatartásom mindig példás volt. Igyekeztem mindent megtenni, hogy javítsak ezeken a jegyeken.

Egyszer négyszemközt azt mondta nekem.

– Akármit csinálhatsz, úgymint meg foglak buktatni. A nyaramat azzal fogod tölteni, hogy az egész éves rajzokat megismétled a pótvizsgára, de tudd, hogy nem foglak átengedni ott sem – mondta fenyegető hangnemben.

Nekem elkerekedtek a szemeim és azt hittem álmodom. Ilyen nincs, mit vétettem én ennek a tanárnak, merült fel bennem a kérdés. Egyértelmű volt, hogy ki akart velem szúrni, de sajnos az okát a mai napig sem tudom.

– Nem panaszkodtad be az igazgatónak? – kérdezte Jenny.

– Nagyon végig kellett gondolnom, hogy mit tegyek ezután. Megfordult a fejembe, de aztán eszembe jutott, hogy ugyan már, ki hinne egy tini lánynak egy érett tanárral szemben. Ő, úgymint letagadná az egészet.

Talán elmondhatnám az apámnak, ő biztos hinne nekem, mert tudja, hogy soha nem hazudok, hiszen erre nevelt. Tovább gondolva ezt a variációt sem engedhettem meg magamnak. Az előző iskolai tapasztalatból kiindulva, csak rosszabb lenne. Lehet, hogy kirúgnák a tanárt, de akkor a többi is ferdeszemmel nézne rám. Nem maradt más választásom csak az, hogy mélyen magamba zárjam és hallgassak róla.

– Hogyan alakult ezután? – kérdezte érdeklődéssel Jenny.

– Azért nem hagytam magam, hogy teljesen kiszúrjon velem. Jó, hogy közölte, úgy sem enged át. Tehát mindenképpen osztályismétlés a vége, ez egyértelmű volt számomra.

Innentől, még néhány tárgyból hagytam, hogy romoljanak a jegyeim. Nem fogom az egész nyaramat rajzolással tölteni úgy, hogy semmi értelme.

A dolgozatokra csak a nevem és az osztályt írtam rá, ha fel-szólítottak felelni meg sem szólaltam, vagy kijelentettem, hogy nem készültem.

A többi tanár nem értette, hogy hirtelen mi történt velem. Egyik – másik próbált segíteni, de nem mondhattam el senkinek az igazat.

Ez sajnos azzal is együtt járt, hogy a rossz eredményeim miatt a szülők nem engedtek további edzésekre és meccsre sem természetesen. A városi sport egyesület hiába tartott tehetségnek, az életemnek ez az iránya elúszott.

– Lehetséges, hogy pótvizsgán mégis átengedett volna? Talán nem kellett volna a sporttól megválnod?

– Á, kizárt. Láttam a szemében az elszántságot és a gonosz tekintetet. Mindenképpen osztályt ismételttem volna.

– Szóval elvette tőled ezt fajta karriert?

– Igen, így is mondhatjuk, mert mindenem volt a tanulás mellett és az edző szerint ígéretes voltam.

– Hogyan lett ezután?

– Nagyon megviselt lelkileg ez az egész szituáció.

Arról nem is beszélve, hogy a következő évben, mint bukott tanuló kellett beilleszkednem egy új osztályba és új tanári karba. Nem volt könnyű az előítéletek miatt, sok küzdelemmel járt. Mindig a futottak még kategóriába tartoztam.

A második évfolyamtól ugyan enyhült ez a légkör, de a mosoly mögött négy éven át, ott volt a lenézés az osztálytársaim felől. Persze, tisztelet a kivételnek.

– Őszintén sajnálom, de köszönöm, hogy megosztottad velem ezeket a történeteket és a nehéz diákéveidet.

– Tudod Jenny, akkoriban nagyon fájt. Ma már tudom, hogy minden okkal történik. Hiszed vagy nem, de nem haragszom erre tanárra, hanem hálás vagyok neki érte. Ezzel a bukással kerülhettem egy olyan új tanári karhoz, akik a legkiválóbbak voltak mind szakmailag, mind emberileg. A mai napig hálával és szeretettel gondolok rájuk és őrzöm őket a szívemben. Kárpótoltak mindenért.

– Ha tehetnéd, újra ezt az iskolát választanád?

– Igen, hálás vagyok apámnak, hogy harcolt az elveiért és értem. A legjobb iskolába íratott be. Ez egy nagyon szép és sokrétű szakma, amellyel gyarapodott a tudásom. Hosszú éveket töltöttem el benne – válaszolta meghatottan.

– Kedves Charlotte, nagyon köszönöm neked ezt az interjút. Kívánok neked további sok sikert a munkádban és nagyon jó egészséget.

– Köszönöm szépen, én pedig sok sikert kívánok a vizsgaidhoz.

Debrecen, 2022. 11. 22.

AZ ÖRÖKSÉG

Yana, jogász végzettségével egy ügyvédi irodában dolgozik Rotterdamban. Egyedül él, édesapját korán elvesztette és édesanyja két éve hagyta itt a földi világot. Vőlegénye Dylan, aki ugyanennél az irodánál dolgozik. Az egyetemi évek alatt szerettek egymásba. A közös érdeklődés és baráti kör hozta őket össze.

Az egyik napon Yanának hivatalos levele érkezett a Markeni – tó melletti kis- község polgármesterétől. Arra kérte, hogy személyesen vegye fel vele a kapcsolatot, hagyaték ügyében. Az értesítést megmutatta Dylannak is.

- Nézd már szívem – és odanyújtotta a férfinak.
- Volt arra rokonod? – kérdezte.
- Nem tudok róla, el sem tudom képzelni – válaszolta.
- Mindenképpen el kell menned személyesen.
- Igen, hétfőn indulok. Kiveszek egy hét szabadságot, még nem tudom mi vár ott rám. Jó lenne, ha velem tudnál jönni – kérte.
- Ne haragudj drágám, de annyira zsúfolt a jövő hetem, már lehetetlen lemondani őket. A hétvégén viszont utánad megyek, ha addigra nem végzel – válaszolta.
- Rendben, majd beszélünk.

Yana korán reggel indult útnak, hiszen elég nagy távolságra kellett utaznia.

Csodálatos kisközség, a tópartján fekszik. Saját kikötőjével pazar látványt nyújt a maga természeti tisztaságában. Mezőgazdaságból élnek az ott lakók és szebbnél szebb virágokat, növényeket termesztnek, ezért a föld a mindenük.

Yana, ahogy közeledett elképesztő tulipán mezőket látott. Sávokban különleges színekben pompázott a táj. Itt híres a tulipán fesztivál, amely családbarát. Lélegzetelállító tulipán parkokat alakítanak ki a kertekben és ilyenkor zsúrizik őket. Rengeteg az idelátogató turista is ebben az időszakban.

Egyből a polgármesteri hivatalhoz ment.

– Jó napot kívánok Sam – köszöntötte a polgármestert.

– Üdvözlöm, kedves Yana! Örülök, hogy ilyen gyorsan időt tudott szakítani ránk.

– Kérem foglaljon helyet – majd átnyújtotta a végrendeletet.

– Nagyon sajnálom, személyesen nem ismertem a hölgyet. Az iratokból látom, hogy édesanyám unokatestvére volt.

– Igen, egyedül élt és engem kért meg, hogy kutassak fel neki élő hozzátartozót, csak önt találtam.

– Értem. Megmutatná nekem a házat? – kérte.

– Természetesen, jöjjön elkísérem. Itt van a közelben.

Sam bekísérte és átadta a kulcsokat.

– Érezze magát itthon és nyugodtan helyezkedjen el. Ha bármiben tudok segíteni csak szóljon. Mi itt lakunk a szomszédban – mutatott rá az ablakból a lakásukra.

– Apropos! Ma este szeretettel várjuk vacsorára, a feleségem, Lynn remekül főz. Szeretnék Önnel megbeszélni pár fontos dolgot.

– Rendben! Köszönöm szépen a meghívást – mondta mosolyogva.

Yana körülnézett, takaros kis ház volt, terasszal és az épület mögötti föld-területtel, amely rögtön a tópartjára vezetett. Kiépített stég, mellette csónak. Felülmúlhatatlan látvánnyal és csennel. A kertben, lombos fák árnyékában kissé kopott kertibútor és sok - sok tulipán. Színük és fajtájuk megszámlálhatatlanul díszelgett, különböző formát alkotva. Rögtön beleszeretett a helybe, majd felhívta vőlegényét.

– Szia, szívem! Hú, ezt látnod kell, fantasztikus. Biztosan maradok hétvégéig – áradozott.

– Jó, akkor feltétlenül megyek édesem. Addig is érezd jól magad – válaszolta.

A községben jól ismerték egymást. Összetartó, segítőkész emberek laktak itt. Yana elindult, hogy körülnézzon. Mindenki szélesen mosolygott rá és kedvesen köszöntötte. Ez annyira jól esett neki, nyitottak és barátságosak voltak vele. Egészen otthon érezte magát ebben a környezetben. Elkezdett azon gondolkodni, hogyan tarthatná meg az örökséget, de túlságosan messze volt Rotterdamtól.

Este átment Samékhez, a vacsorát valóban nagyon ízletesnek találta.

– Kedves Yana, elnézését kérem, hogy ezzel terhelem, de muszáj tudnia valamit – kezdte a mondandóját Sam.

- Hallgatom – válaszolt figyelmesen.
- Egy neves Amsterdami cég, mindenáron fel akarja vásárolni a község területét. Modern szállodát, kikötőt és ehhez hasonló épületeket akarnak ide építeni.
- Na, ne! Az lehetetlen – szólalt meg Yana hüledezve.
- Örülök, hogy így vélekedik. Sajnos több képviselőjük járt már itt. Mindenkit meg akarnak győzni arról, hogy milyen jó lesz, meg haladni kell a korrallal és kitalálnak mindenféle indokot. Egyenként is megkörményékezik az embereket különböző ajánlatokkal. A baj az, hogy ha egy valaki eladja nekik a területet, onnantól nincs megállás és akkor mi lesz velünk? A hivatalomba is eljött a nagy főnökük, hozta az elképzelésük tervét. Bizonygatta, hogy remek lesz. Eddig mindannyian ellenálltunk. Megtudták, hogy Tessa mama meghalt és már érdeklődtek az örökös felől, hogy ki az és mikor lesz itt. Természetesen én nem árultam el nekik semmit.
- Hálásan köszönöm Sam, hogy erről tájékoztatott engem.
- Nem tudom, egyáltalán mit gondol arról, hogy el akarja – e adni?
- Még nem határoztam el magam, annyira beleszerettem ebbe a környékbe, de nagyon messze esik a városomtól.
- Yana, én csak arra kérem, hogy álljon ellent ennek a cégnek. Amennyiben el szeretné adni, akkor megveszi a község valamilyen módon, majd beszéljünk róla.
- Értem, természetesen – válaszolta.

– Köszönöm a megértését és a hozzáállását. Meddig szándékozik maradni?

– A héten mindenképpen és majd érkezik a vőlegényem hétvégén.

– Örülök neki. Holnapután gyűlést tartunk ez ügyben a városházán. Szeretném, ha ön is eljönne.

– Mindenképpen ott leszek. Köszönöm szépen a meghívást és ezt a fantasztikus vacsorát.

– Mi köszönjük, hogy megtisztelt vele – válaszolta Lynn.

– Jó éjszakát és jó pihenést kívánunk – tette hozzá Sam.

Yana másnap délelőtt vásárolni indult, hogy valamilyen ajándékkal lepje meg a vőlegényét. Az egyik pavilonnál válogatott éppen.

– Yana! Te vagy az? Hogy kerülsz ide? – kérdezte tőle egy sármos, magas férfi öltönyben.

A lány meglepődött, majd végig mérte.

– Lars? Alig ismertelek meg – válaszolta döbbenten.

– Jó újra látni téged, annyi év után – folytatta a férfi.

– Igen..., – válaszolt zavartan Yana.

– Gyere üljünk be a kávézóba, van miről beszélünk bőven – invitálta Lars.

Nosztalgizáltak a közös múltjukról és örültek egymásnak, hogy összefutottak. Az első nagy szerelem volt mindkettőjüknek. A továbbtanulás más irányba vitte útjukat és a kapcsolatuk megszakadt.

– Yana, csak nem te vagy az örököse a Tessa néni házának?
– kérdezte Lars.

– De, igen – válaszolta.

– Tudod én Amsterdamban egy nagy cégnél dolgozom és ... – kezdte volna mondani.

– Ne folytasd Lars – vágott közbe a lány, határozott és szigorú tekintettel.

A férfi meglepődött.

– Látom már tájékozódtál.

– Igen, és neked soha nem fogom eladni a területet.

– Yana, meglepsz. Csak arra kérlek, hogy hallgass végig. Tudom itt az emberek ferde szemmel néznek ránk, föld bitorlóknak hívnak minket. Tudnod kell, hogyha nekünk nem adjátok el, jön majd más. Mindenki terjeszkedik és sajnos vannak, akik a módszerekben sem válogatnak. Mi nem akarjuk fedél nélkül kitenni az embereket, biztosítunk elsőbbségi lehetőséget a lakás megválasztásában annak, aki itt szeretne maradni.

– Lars, nézz körül! Ez itt egy gyöngyszem! Hallod egyáltalán magadat, hogy mit beszélsz?

– Nézd, gondold át. Nekem ez nagy előrelépési lehetőség lenne a cégnél és a főnököm folyamatosan sürget a megálapodás miatt.

– Szégyelld magad! Milyen ember lett belőled? Nem ilyennek ismertelek. Hideg, empátia nélküli vagy. Csak a karriered és a pénz érdekel. Hagyj engem békén!

Látni sem akarlak többé – mondta kiábrándult dühvel majd felállt és ott hagyta.

Lars még egy darabig üldögélt ott magába mélyedve, majd távozott. Yana visszament a házba, az úton már keserű-könnyeit nyelte. Felderengtek benne a Lars iránti érzések. Az első szerelmet senki sem felejt el olyan könnyen. Most is nagyon jól nézett ki, de a jelleme már felismerhetetlenségig megváltozott. Hová lett belőle az a kedves szeretetteljes, segítőkész fiú? - tűnődött el rajta és kitört belőle a sírás, keserűség öntötte el szívét. Rádöbbsent, abban igaza lehet, hogy a nagy cégek terjeszkednek és csak idő kérdése a változás.

Összeszedte magát és átment a polgármesterhez, hogy elmesélje a történeteket.

– Köszönöm Yana a bizalmadat, nem tudom mit tegyünk ennek fényében. Előbb vagy utóbb vége lesz ennek a kis-községnek belátom – mondta Sam lehangolóan.

– Nekem van egy ötletem és ha kell segítek benne. Bár nem egyszerű és hosszadalmas. Természetvédelmi körzetté kell nyilváníttatni.

– Igazad lehet, jó ötlet!

– Ezzel nyerhetünk, mert akkor bonyolult, hosszadalmas folyamat lesz ezt hatályon kívül helyeztetni és inkább más felé próbálkoznak majd.

– Köszönöm Yana! – kiáltott fel örömeiben Sam és megölelte a lányt. – Holnap a gyűlésen ezt meg kell majd vitatnunk – folytatta.

– Igen, akkor holnap – válaszolta mosolyogva a lány és elment.

Másnap délután sorban érkeztek az ott élők a városházára, de megjelent Lars is.

– Maga meg mit keres itt? Nem hívta ide senki – kiabált felé az egyik férfi.

– Takarodjon innen! Nincs itt semmi keresni valója! – szólat meg egy másik.

– Én csak szeretnék beszámolni ..., de már nem tudta folytatni.

Közrefogták és kitessekelték. Egészen lincshangulat alakult ki, aminek a polgármester vetett véget. Lars pedig örült, hogy megszta épp bőrrel.

– Emberek! Egy kis figyelmet kérek! Hagyjuk a fiatalembert, távozzon békével - szólalt meg Sam.

Kis időbe telt, amíg lenyugodtak a kedélyek és végre elcsendesedtek a nagy felháborodás után. Sam felvázolta nekik, hogy tulajdonképpen mivel is kell szembenézniük az elkövetkezendő időszakban. Megkérte őket, hogy tartsanak ki és ne hagyják magukat megvesztegetni, megzsarolni, vagy megfélemlíteni. Bármit észlelnek azonnal szóljanak neki. Tájékoztatta a lakókat az elképzelésről, miszerint természetvédelmi körzetté próbálják nyilváníttatni a községet, hogy nyugtuk legyen a befektetőktől. Mindenki fellélegzett és tapsoltak örömeikben.

– Yana, fog nekünk segíteni ebben, mivel jogi végzettsége van – mondta Sam.

Erre zúgolódás támadt a teremben.

– De bízhatunk -e benne, amikor tegnap ezzel a fickóval látták többen a kávéházban – szólalt meg egy hang hátulról.

– Igen, ő a mi pártunkon áll – válaszolta Sam.

A tömeg tovább morgolódott, kételkedett. Ekkor Yana kiállt és elmondta, hogy igen régről ismeri, de a nézeteik különbözőek. Mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy ez a gyöngyszem kisközség megmaradjon olyannak, amilyen. Ezután hatalmas tapsvihar következett, ami megható könnyeket csalt a szemeibe.

A hétvégén megérkezett Dylan is.

– Drágám ez egy csodálatosan szép környék – szólalt meg álmélkodva.

– Igen, nem is tudom mit csináljak, mert egyből beleszerettem – válaszolta Yana.

– Megértem, tartsd meg! Nem lehet tudni mit hoz az élet. Nagyon jó ide lejönni és kikapcsolódni – mondta Dylan.

– Annyira örülök, hogy te is így gondolsz – majd nyakába ugrott és megcsókolta.

Vacsorára meghívta Samet és Lynnt a feleségét. Vidáman beszélgettek és közben megmutatta a beadványt, amit elkészített.

– Ez nagyszerű Yana! Nagyon szépen köszönöm neked a segítséget – szólalt meg Sam.

– Úgy döntöttünk Dylannal, hogy megtartjuk a házat és időnként ide jövünk pihenni – folytatta széles mosollyal az arcán.

– Ez igazán remek hír! Van mit ünnepelnünk – mondta Sam boldogan.

– Most vissza kell mennem Rotterdamba a vőlegényemmel, rengeteg a munka, de szólj kérlek, ha bármi fejlemény van – kérte Yana.

– Úgy lesz! – válaszolta.

Pár hónap elteltével Sam telefonált Yanának.

– Képzeld megkaptuk a határozatot, miszerint a községünket természetvédelmi területté nyilvánították – mondta, de hangjából érezni lehetett az aggodalmat.

– Sam, hisz ez csodálatos! Mi a gond mégis? – kérdezte.

– A határozatot Lars írta alá. Hogy lehet ez? Nem valami csapda? – kérdezte aggódva.

– Ez érdekes, nem értem hogyan történhetett – válaszolta elgondolkodva. – Ne aggódjatok Sam, majd én utána járok ennek és kiderítem.

– Köszönjük szépen! Értesíts majd, ha komolyan vehetjük ezt a papírt.

– Természetesen.

Yana, rögtön felhívta Larsot. Elmondta, hogy megkapták a határozatot, de meglepődött az aláírás láttán. A férfi megnyugtatta, hogy hiteles és nincs benne semmi cselszövés. Vegyék ezt bocsánatkérésnek, a történetek miatt. Elmesélte,

hogy a visszautazását követően a főnöke kirúgta az eredménytelensége miatt. A mérnöki diplomájával itt kapott állást és külön örült, amikor látta a kérelmet. Soron kívül intézte. Megköszönte Yanának, hogy keményen beolvasott neki, mert igaza volt. Rájött, hogy valóban rossz úton járt, rossz irányba tévedt. Az akkori cége teljesen bekebelezte és örül, hogy annak az időszakának vége lett. Visszatalált önmagához. Újra baráti hangulatban tudtak beszélgetni egymással. Yana mindezt elmesélte Samnek, aki nagyon boldog volt és a határozatot bekeretezve a polgármesteri hivatal falára kitűzte.

A következő évben Yana és Dylan, úgy tervezték, hogy az esküvőjüket a községben tartják meg. Ottmaradnak majd nászúton is. A tavaszi tulipánfesztivál idejét választották ki, ez nagyon emlékezetessé tette az egybekelésüket. A községben élők hálából mindent előkészítettek az ünnepségre.

Debrecen, 2022. 12. 06.

KÜLÖNÖS KARÁCSONY

Enzo, már megette a kenyere javát. Nyugdíjas éveit egyedül éli. Annyira jól tartja magát, senki sem tudná eltalálni, az életkorát. Franciaországban, Dole városában lakik, de nem túl messze a hegyekben van egy kis csinos víkendháza. Sok időt tölt ott, szereti a természetet és elsétálgat az erdőben. Felesége már régebben egy más dimenzióban létezik.

Diákszerelemből lett házasság. Nagyon boldogan éltek, bár gyermekük nem születhetett, mégis teljesnek érezték életüket. A magány azonban nehéz lelki terhet jelentett számára. Próbált társat keresni magának, de az imádott feleségét senki sem pótolhatta. Felhagyott az ismerkedéssel, mert nem akart másoknak bánatot és csalódást okozni. Rá kellett jönnie, hogy nem áll készen egy új kapcsolatra bármennyire is szeretné a magányát enyhíteni. Minden a szerelmére emlékeztette, így hát az emlékeivel élt tovább.

Advent előtt már felköltözött a víkendházába és csak az új év kezdetével tért vissza a lakásába. Nejevel minden évben ott ünnepelték a karácsonyt és a szilvesztert. Ezt a hagyományukat is megtartotta.

A csendet csak a hóvihár zúgása törte meg. Óriás pelyhekben hullott a hó, napok óta havazott. Előfordult, hogy az áramellátás is szünetelt, de erre az esetre felkészült gyertyákkal.

Feldíszítette a karácsonyfát, ami nem volt nagy, de éppen beleillett a szoba hangulatába, majd a kandallót és az asztalt. Úgy terített, mintha a kedvese is ott lenne két személyre. Beleült a kedvenc foteljába a kandalló előtt és a fotó albumot nézegetve elmerengett a boldog múlton. Néha szemeibe könny szökött, melyet felesége zsebkendőjével itatott fel. Kissé talán el is szendergett.

Éktelen kopogásra riadt, valaki az ajtó üvegén zörgetett.

– Ki az? – kiáltotta elcsodálkozva, hiszen erre még a madár sem jár ilyen időben gondolta.

Halk hangfoszlányokat hallott csak, mert a szél dübörgése elnyelte a szavakat. Kinyitotta hát az ajtót és egy átfázott, elcsigázott, pléddel betakart idősebb hölgy állt ott. Az arcából alig látszott valami. A hó rátapadt a plédre, a kezei szinte megfagytak, amivel átfogta a takarót magán.

– Jöjjön be gyorsan – kérte Enzo felismerve a helyzetet.

Az ajtót alig bírta visszacsukni a rettentő szél erőssége miatt.

– Bocsánat, ne haragudjon, hogy ilyenkor zavarom önt. Képzelve ebben a hóviharban elakadtam a kocsival, de akárhogy próbáltam kiszabadítani, csak még jobban elsüllyedt. A végén feladtam és amikor megláttam a házának fényeit ideindultam, hogy segítséget kérjek.

– Értem, semmi baj. Jöjjön csak ide a kandallóhoz és melegedjen fel, mert látom teljesen átfagyott.

– Igen, köszönöm szépen.

– Hozok forró teát, az majd segít – ajánlotta fel Enzo.

– Jó lesz, nagyon köszönöm, jaj még be sem mutatkoztam Leane vagyok – és odanyújtotta a már félig átmelegedett kezét.

– Enzo, a tisztességes nevem – válaszolta mosolyogva.

Mindkettőjüknek vitt egy – egy csésze forró teát és a kandalló előtti kis asztalra helyezte, majd leült a másik fotelbe.

– Hol jár erre, ilyen zimankós időben? – kérdezte Enzo.

– A lányomékhöz indultam, hogy a szentestét együtt tölthessük mindannyian. Egészen idáig jó volt az út, csak itt akadtam el - és könnybe lábadtak szemei.

– No, ne sírjon segítek, azonban meg kell várni, hogy csendesedjen a vihar. Különben nem jutna sokkal tovább. Honnan jön?

– Dijonból.

– És hová tartott volna?

– Belfortban laknak a lányoméék.

– Hát akkor már nem is sok kellett volna, hogy odaérjen.

– Igen, még az a szerencse, hogy az ön házának közelében akadtam el, különben biztosan megfagytam volna az országúton. Van itt térerő? – kérdezte Leane.

– Ebben a viharban nehézkes lesz, de próbálja meg nyugodtan.

– Szólnom kell, hogy ne aggódjanak miattam. Nem..., sajnos szakadozik. Pedig, nagyon várnak az unokáim – mondta és újra könnybe lábadtak a szemei.

– Talán biztosabb, ha egy üzenetet küld, az megérkezik, ha egy pillanatra is van térerő.

– Igaza van.

– Nyugodjon meg kedves Leane, ma már késő van a kiszabadításhoz és a tovább utazáshoz. Ebben hóvihárban és sötétségben nem biztonságos. Van helyem bőven az egyik szobában megágyazok önnek, hogy kipihenhesse magát és reggelre talán már előnyösebb idő lesz.

– Nagyon kedves, de nem zavarom? Látom két személyre terített.

– Nem, nem semmiképpen. Legalább nem töltöm egyszer egyedül a szentestét.

Leane, érthetetlenül nézett a férfira. Egyedül? Akkor miért terített két személyre gondolta magában. Enzo észrevette rajta, hogy kérdően néz rá.

– Ja, hogy mégis miért két személyre terítettem? Ez egy hosszú és szomorú történet. Azt is mondhatnám, hogy önre vártam – próbálta oldani a hangulatot és mosolygott hozzá.

– Van időm, sőt jelenleg csak az van – folytatta az asszony.

– Jöjjön, vacsorázzunk – kérte, majd kiment, hogy tálaljon.

Leane, elcsodálkozott, hogy hirtelen milyen terülj – terülj asztalkát varázsolt elő a férfi. Hagymalevest és borjúpörköltöt tálalt fel körettel.

– Ezt mindet egyedül ön készítette? – kérdezte ámulatba esve.

– Igen, én ugyanis Doleban lakom és ez a víkendházam. Adventkor mindig felköltözök ide és csak az új évben megyek haza – válaszolta.

– Ha nem lenne itt valószínű, hogy a reggelt már nem éltem volna meg. Nagyon köszönöm a segítségét.

– Tudja, semmi sem véletlen. Azt hiszem, az őrzőangyala jól vigyáz magára – folytatta mosolyogva. – Meséljen nekem a családjáról és arról, hogy egy ilyen bájos, intelligens hölgy miért egyedül vag neki az útnak szenteste?

– Én egyedül élek, mert a férjem jó pár évvel ezelőtt itt hagyott minket, és még nem tudtam feldolgozni a hirtelen halálát.

– Igazán sajnálom – szólalt meg átérzően.

– Hiába vártam haza, ő nem jött. Helyette a rendőrség érkezett meg és közölték, hogy baleset következtében elhunyt. Képzheti mit éltem át – mesélte még most is könnyek között.

– Igen, megtudom érteni. Az én feleségem is így halt meg. Az újságban is benne volt, hogy mindkét sofőr életét vesztette a helyszínen az ütközést követően. Én sem tudtam még elfogadni, olyan mintha most is itt lenne. Ezért terítettem két személyre. Szívem legmélyén őrzöm emlékét és ez egy rituálé számomra, hogy minden évben idejövök karácsonykor.

– Már értem – válaszolta megértően az asszony.

A vacsora közben egy üveg vörös bort is felszolgált Enzo. A beszélgetést a kandalló előtt folytatták. A hóvihár nem csendesedett, már későre járt. Mindketten nyugovóra tértek a szobáikban és csak reménykedtek, hogy másnapra javul az idő annyit, hogy Leane tovább indulhat.

Az asszony nagyon kimerült és ez a váratlan esemény is megviselte. Hamar elaludt, reggel a telefonjának hangjára ébredt, lányától Julinétől kapott sms – t. Gondolta, ha már van térerő beszélhet is vele. Felhívta és mindent elmesélt neki a történekről. Azt is, hogy milyen hálás Enzonak, mert megmentette az életét.

– Anya, viszonzásul hívd el Enzot, jöjjön el veled hozzánk. Ne töltsd egyedül a karácsonyt – vetette fel a lány.

– Hát..., nem is tudom. Köszönöm, majd megemlítem neki – válaszolta és elköszöntek.

Amikor az ebédlőbe ment már terített asztal várta. Kis idő múlva Enzo is előkerült. A vihar lecsendesedett és a havazás megállt.

– Jó reggelt kedves – köszöntötte Enzo mosolyogva.

– Kint minden rendben, kiszabadítottam az autóját – folytatta reggeli közben.

– Nagyon köszönöm a segítségét. Beszéltem a lányommal és meghívta önt is karácsonyra hozzájuk – vetette fel.

– Nagyon kedvesek, de nem akarom önöket zavarni ismeretlenül – válaszolta Enzo.

– Ugyan! Mi már ismerjük egymást és szeretném meghálálni, hogy ilyen kedves, segítőkész volt velem – mondta mosolyogva Leane.

– Ez természetes, nem kell megköszönnie.

– Kérem, jöjjön velem. Megismerheti a családomat, itt pedig egyedül lenne. Élvezze velünk a karácsony melegségét.

Enzo tétovázott, nem tudta mitévő legyen a szíve azt súgta fogadja el a meghívást. Először érezte felesége halála után azt a közelséget nő iránt, ami megérintette. Ugyanakkor a megszokás emléke marasztalta.

– Na, ne gondolkodjon ennyit! Jöjjön – kérte Leane.

Végül nem tudott ellenállni és az asszonnyal mégis elment Belfortba.

A lányáék úgy fogadták őt, mintha mindig is ismerték volna és megköszönték a segítségnyújtását. Jól érezték magukat együtt. Leane szívét megdobogtatta a férfi közvetlensége és az a szeretet, melyet kisugárzott magából. Kora este indultak vissza Enzo víkendházához.

– Köszönöm ezt a szép napot, rég nem volt részem ilyenben. A családja elragadóan kedves. Ma már ne induljon vissza Leane, ossza meg velem az estét kérem. Reggel biztonságosabb lesz az utazás – szólalt meg a férfi.

– Igaza lehet, nagyon köszönöm Enzo – válaszolta.

Kellemes, baráti hangulatban telt az este további része. Arra jutottak, hogy szívesen folytatják majd az ismerkedést és barátkozást az elkövetkezendő időben. Leane meghívta magához Enzot Dijonba.

Hirtelen a férfinak furcsa gondolat fészkelte be magát a fejébe és szinte váratlanul kérdezte meg az asszonyt.

– Leane, hol történt a baleset?

– Dijon és Dole között – válaszolta meglepődve a különös kérdésen.

Ekkor Enzot, mintha szíven ütötte volna a balsejtelem. Felállt és az íróasztal fiókjából elővett egy újságot, majd oda nyújtotta Leanenak.

– De..., hiszen... ez, ez lehetetlen – képedt el, szinte bele-sápadt az asszony.

– Igen..., ők voltak.... Ezt a sors keze intézte így – válaszolta Enzo, miközben átölelte Leanét.

Debrecen, 2022. 12. 29.

ELVESZETT IDŐ

Geraszim Görögországban, Pátra városában nőtt fel. Keresztény nevelésben részesült Hektor és Ofélia szeretett szülei által.

Hektor az egyik óriás cégnek vezérigazgatójaként mindent megtett, hogy az utódjának Geraszimot nevezzék ki. Mielőtt nyugdíjba ment volna a fiút ő maga tanította be. Szeretetteljes jellemmel rendelkező, okos férfiként hamar beletanult a vezetői munkába.

Sajnos a nyugdíjas éveket nem sokáig élvezhette, mert a hirtelen kapott szívinfarktusban elhalálozott. Felesége és Geraszim nagyon megrendültek és az elvesztés fájdalma, rettentően megviselte őket.

Az egyik napon Geraszim az íróasztal fiókjaiban nézte át az iratokat, hogy esteleg kell - e valamit csinálni bennük, vagy leirattározhatja végleg. Már majdnem végzett, amikor az alsó polcon, leghátul talált egy dossziét. A megdöbbenéstől még a lélegzete is elállt. Csak nézte az iratot, miközben a torkát fojtogatta a sírás és könnyei áztatták arcát. Nem tudta hirtelen mitévő legyen, hazavitte és Ofélia elé tette az asztalra. Csendben, szótlánul állt előtte összetörve és magyarázatra várt.

Amikor a nő meglátta a dossziét, szóhoz sem jutott, majd kitört belőle a zokogás.

– Bocsáss meg nekünk drága fiam, Geraszim – kérte és imára kulcsolt kézzel könyörgött neki.

– Miért nem mondtátok el?

– Elakartuk, de amíg kicsi voltál nem tehattük, mert megzavart volna. Az érettségi után szerettünk volna erről beszélni veled. Ám ott volt a felvételizés és a vizsgáid, mindig akadt valami. Tudtuk, hogy meg fog rázni és nem szándékoztunk ezzel rontani az esélyeiden. Később meg már úgy gondoltuk, hogy talán jobb is, ha nem szerzel róla tudomást – válaszolta sírva és megbocsátást remélve.

– De jogom van tudni, hogy ki az igazi anyám és miért mondott le rólam!

– Igazad van. Hidd el borzasztóan sajnálom, csak arra kérek, hogy próbálj megérteni és bocsáss meg nekünk – esedezett tovább.

Geraszimban dúlt a düh, a fájdalom és a szeretet, valamint hála érzése is, amiért ilyen jövőt biztosítottak számára. Egy darabig állt ott szótlánul, mozdulatlanul a könnyes szemével és megfeszült arcizmaival, majd magához ölelte Oféliát.

– Köszönöm nektek, hogy ilyen jók voltatok hozzám, ezt a biztos jövőt adtátok a kezébe egy idegen kisgyermeknek.

– Drága Geraszim, az Úr áldjon meg téged a jóságodért.

– Arra kérlek, hogy segíts nekem megkeresni az édesanyámat, ha még él egyáltalán.

– Természetesen, mindenben segíték.

Sok ügyintézés és utána járást igényelt, mire nagy nehezen sikerült felkutatniuk az édesanyja tartózkodási helyét. A férfi tele volt várakozással és kérdésekkel.

Egy szabad hétvégéjén reggel felkerekedett és elutazott Hi-ónába, ez egy kis község párszáz kilométerre Pátrától. Amint közeledett látta, hogy szegények által lakta negyedbe érkezik.

Torkában dobogott a szíve, amikor becsengetett édesanyja ajtaján. Idős, alacsony termetű, sovány asszony nyitott ajtót. Ahogy a szemébe nézett, rögtön tudta, hogy édesanyja az.

– Alea, a fiad vagyok Geraszim – mondta csendesen.

– A fiam? Hát eljöttél? – kérdezte, miközben megeredtek könnyei.

– Bocsásd meg öreganyádnak, hogy vétkezett ellened – kérlelte szemeit törölgetve.

Egyszobás kis ház volt, szegényesen berendezve. Behívta fiát, aki leült az asztal melletti székre.

– Kérlek, mond el nekem, hogy miért hagytál el?

Az asszonyon látszott, hogy meggyötörte az élet. Nehezen kezdett hozzá a visszaemlékezéshez.

– Igen..., persze..., persze.

– Ez a ház a szüleimé volt. Alkalmi munkákból éltek, sokszor nem került az asztalra betevő falat. Iskoláztatni sem tudtak. Mihelyt elég nagy voltam ahhoz, hogy megfogjam a gereblye nyelét, nekem is dolgoznom kellett. Apám hamar átkerült a túlvilágra. Szörnyen nehéz sorunk volt. Egy fiú sajnos elcsavarta a fejemet. Amikor megtudtam, hogy terhes vagyok még anyámnak sem mertem szólani.

Sokszor éhezünk és fáztunk. Kétségbe estem, ide nem szülhettelek meg, hiszen enni sem tudtam volna adni neked.

Az egyik asszonytól hallottam, hogy ide nem messze van egy olyan ház, ami befogadja a szülni akaró nőket és három hónapig lehetnek ott gyermekükkel. A feltétele az, hogy le kell mondaniuk róla. Soha nem léphetnek vele kapcsolatba és természetesen azt sem tudtuk, hogy hová kerül majd. Minden nap arra gondoltam, gyötrő fájdalommal a szívemben, hogy talán ez lesz az a nap, amikor elém hoz majd a jó Isten és megbocsájtja vétkeimet. Nem volt más választásom fiam, ne haragudj rám kérlek – mesélte könnyeit törölgetve.

A férfi megértette és átérezte anyja helyzetét. Fátyolos, könnyel telt szemmel ölelte magához életében először az édesanyját.

– Köszönöm, hogy lehetőséget adtál az életemnek. Ne félj, most már itt vagyok és gondoskodom rólad – mondta, miközben megcsókolta arcát.

„Azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van”
/Róma 8:28/

Debrecen, 2023. 01. 14.

A BÁRBAN

Idős, hetvenes évek vége felé járó hölgy lép be a bár aijtáján. Körülnéz a félhomályban, kétszemélyes kerek asztalokon, régi stílusú kis lámpa kicsi fénye adja a terem romantikus hangulatát. Lassan gyülekeznek a szerelmes párok, hiszen Valentin napi estére érkeznek. A jobb hátsó asztalra esett kereső tekintete, ami még üresen állt. Lassú léptekkel közelíti meg, mintha minden lépés neheze esne. Széles karimájú kalapját és kabátját a fogasra helyezte.

A pincér megvárta, amíg az új különös vendége elhelyezkedik, majd odalépett hozzá és megkérdezte;

– Kedves hölgyem, mit hozhatok önnek?

– Két vörös Cinzanot kérek, tudja olyan cukrosak legyenek a pohár szélei – válaszolta mély hangján.

– Azonnal hozom – mondta és meghajolt, enyhe mosollyal az arcán.

Szép kora ellenére Olivia, magas és karcsú volt. Világosbarna haja dauerolt rövid és mélyzöld elegáns ruhát viselt. Pár perc múlva a felszolgáló letette a két pohár italt, ahogy kérte egymás mellé.

Az asszony rágyújtott egy cigarettára és elmerengve hallgatta ahogyan a zongorista az újaival lágyan megszólaltatja a bár zongoráját.

- Henry, Henry te sem változtál semmit, ugyanazok a dal-
lamok, mint jó húsz évvel ezelőtt. Persze, hogy nem ismer-
tél meg, hiszen a barázdák elmélyültek azóta az arcomon –
gondolta magában.

Egyik cigaretta után, szinte rögtön gyújtott a másikra. A
hamutál már csaknem csurig volt. A bárban időközben
minden hely elkelt. Az asztalokat egy – egy szál vörösrózsa
ékesítette. A boldog remény és szerelem meghittén járta át
a teret.

– Az én Georgem, már más dimenzió bárjában jár – villant
fel benne fájdalmasan. Hirtelen mégis úgy érezte, mintha
ott ülne mellette és arcán átsuhant egy édes érintés.

- Hát, itt vagy kedvesem? Mégis eljöttél? – kérdezte magá-
ban.

Gondolatait, érzelmeit átította George lénye. Könnycsepp
gördült arcára és mégis mosolyra húzódott szája.

– Akkor koccintsunk, az örök szerelemre - és megemelte
poharát, majd kortyolt belőle egyet.

– Vajon ezeknek a pároknak, hová fog vezetni az útjuk,
holnap és azután? – kérdezte magában elgondolkodva.

– A miénk egyenesen az oltár elé vezetett. George – val, itt
ünnepeztük az első Valentin napot és azután minden évben
eljöttünk ide. Henry eljátszotta a kedvenc dalunkat, amint
meglátta, hogy beléptünk a bár ajtaján. Az idő múlásával
nagy beteg lett az én drágám.

Ámbár, ennek ellenére sem maradhatott el a jövetelünk, az évnek ezen napján. Akkor még nem sejtettük, hogy ez az utolsó lesz – emlékezett vissza Olivia.

A második pohár kikért Cinzanoba kortyolt bele, miközben a cigarettát továbbra is egymás után szívta el. A vendégek lassan kezdtek elszállingózni a bárból.

– George miután dimenziót váltott, messze költöztem innen. Nem bírtam elviselni, hogy minden rá emlékeztet és a fájdalom már majdnem felemésztett. Most azért utaztam vissza, mert úgy érzem már nekem is lejáróban van. Még egyszer szerettem volna átélni a közös élményeinket, a bár hangulatát és a dallamot felcsendülni Henry kezeinek játékától – futtatta végig gondolatát az elméjében.

A pincér már közeledett felé és az asztalára tette számláját. Olivia fizetett, miközben Henry pont a kedvenc dalukat kezdte el játszani az est zárójaként. Elmerülve hallgatta, majd hirtelen erős fény vette körül. Két lény szeretettel átkarolta és így szólt hozzá;

– Jer velünk Olivia, ide nem jön többé George. Elviszünk a lélek bárkáján hozzá.

Réges - régi történet egy bárról, Oliviaról és George - ról valahol a világban. Henry azóta szférák zenéjét játsza, a fényben úszó lelkeiknek, egy égi bárban.

Db. 2023. 03. 18.

HOLDROMÁNC

Harry, Skócia tengerpartján fekszik a homokban és elbűvölve nézi a csillagokat. Melankolikus hangulatba kerülve elmélkedik a múlton. A Hold fénye visszatükröződik a tenger lágy hullámain. A lenyűgöző látványt emeli a mindent elárasztó tengeri sós illat.

Szívét csalódás mardossa, ugyanakkor tele van várakozással. Holnap reggel indul Londonba az egyetemre. Most búcsúzik a part meghitt látványától és a múltjának egy részétől. Tanácstalan, nem tudja mit tartogat számára az új élet. Itt nőt fel és boldog volt az első nagy szerelmével sokat üldögéltek ezen a helyen. A hulló csillagokat bámulva tervezték közös jövőjüket Mollyval.

A lány szakított vele egyik napról a másikra telefon üzenetben. Sosem fogja elfelejteni – „Ne keress többé!!!” – Az értetlenség fájdalmával küszködve köszön el most e kisvárostól. Semmi nem tartja már itt, hiszen szüleit egy autóbalesetben elvesztette még gyermekkorában és a nagyszülei nevelték fel. A nagyapja két éve halt meg és pár hónapja a nagymamája is követte az égi világba. A ház, ahol felnőtt egy ingatlanos által kerül eladásra. Mindent újra kezd Londonban.

Amikor felült, hogy induljon vissza, a kezébe akadt egy kagyló. Füléhez tette és hallotta benne a tenger zúgását.

– Ezt magammal viszem. Bárhogyan alakul az életem, mindig emlékeztetni fog erre az elbűvölő tájra, az otthonomra és Mollyra – gondolta magában.

A part széléről még visszanézett a Holdra, de már csak árnyékát látta. Az egész életét, múltját és jövőjét most homály takarja.

Az egyetemen gyorsan beilleszkedett. A tengerparti ház árából vett egy kis lakást és a tanulmányai mellett dolgozott. Tájépítésznek tanult, jól meg fizették a munkáját. Hamar bekerült az úgynevezett „elitbe”. Az egyik kollegája, Rian az előléptetése alkalmából hatalmas ünnepséget szervezett. Harrynak is akadt néhány ismerős, akikkel vidáman társaloghatott.

– Harry! Te vagy az? Hogy kerülsz ide? – szólította meg egy ismerősnek tűnő női hang.

A férfi megfordult, mire a megdöbbenéstől hirtelen meg sem tudott szólalni, csak bámult, mintha szellemet látna.

– Molly...?! – ez hihetetlen! Semmit sem változtál, épp oly gyönyörű vagy, mint évekkkel ezelőtt.

– Te viszont megférfiasodtál azóta! – mondta kacér mosollyal az arcán.

Ekkorra odalépett hozzá egy férfi.

– Drágám! Talán régi ismerősöd? Mi még nem találkoztunk.

– Harry, bemutatom a férjemet, Fionnt.

Mollynak látszólag kellemetlen volt a jelenet. A férje karon fogta és elvezette.

Harry értetlenül nézett utána, felelevenedett benne a múltjuk és szívében a fájó érzés, amit Molly hagyott.

- Hoztam neked egy pohár pezsgőt, úgy látom rád fér barátom – zökkenetette ki révületéből Rian.
- Nagyon köszönöm, tényleg különösen jól esik most.
- Látom téged is elbűvölt a csodás Molly, de vigyázz vele.
- Régről ismerem, egy városban éltünk.
- Á...! Értem – válaszolta mosolyogva Rian.
- Miért mondtad, hogy vigyázzak vele?
- Amint láthattad, a férje különös ékszerként bánik vele, de rabláncon tartja szegénykét.
- Hogyhogy? Nem értem?
- Hú barátom! Olyan féltékeny, hogy másnak rá sem szabad nézni! Társalogni...? Pláne! Megközelíthetetlen! Bezzeg Fionn, csalja fűvel – fával. Mostanában éppen a legújabb titkárnökjével, ráadásul nem is nagyon titkolják. Ez nyílt titok, itt mindenki számára.
- Hogy lehet így élni? Miért nem válik el, ha boldogtalan?
- Jah...! Biztosan nem erre vágyott! Tudod a pénz..., a hatalom..., no és a társadalmi helyzet...!
- Elképesztő...! Nem így ismertem.
- Hát az emberek változnak, ahogyan emelkednek a ranglétrán.
- Köszönöm Rian a meghívást és mindent! – mondta Harry kényszeredett mosollyal az arcán, majd elindult haza.

Egész éjszaka alig aludt valamit, folyton Mollyn és a Rian által mondottakon járt az esze.

Pár nap elteltével Molly felhívta Riant.

– Rian?

– Igen, én vagyok. Molly? Mi történt?

– Ne haragudj, hogy zavarlak, de megszeretnék kérni egy szívességre.

– Mit tehetek érted?

– Tudod Fionn, most elutazik hétvégére a legújabb barát-nőjével. Segíts kérlek, hogy találkozhasam Harryval.

– Molly, mégis hogyan gondolod? A sofőrötök őriz ilyenkor és jelent Fionn - nak. Ezt te is tudod és én nem szeretnék bajba kerülni emiatt. Ismerem a férjedet.

– Igen tudom, de nem nálad gondoltam, mert én sem akarom, hogy bajod legyen.

– Akkor mi a terved?

– Te csak megkérnéd őt, már ha egyáltalán akar még velem találkozni. A helyet és az időpontot közvetítenéd kettőnk között.

– Rendben ez menni fog, azonban féltelek benneteket.

– Nem akarok bajt Harrynak sem, majd úgy intéznénk, mintha véletlen találkoznánk. A belvárosi parkban. Egy padra leülök fagyizni, ő meg odajönne hozzám. Ha meglátom, a sofőrt majd elküldöm valamilyen ürüggyel és addig tudunk beszélni egy keveset.

– Te tudod Molly.

– Nézd egy városban nőttünk fel és..., mindegy muszáj vele beszélnem! Kérlek Rian segíts nekem ebben – mondta könnyörgő hangon.

– Jó meglátom mit tehetek.

– Köszönöm! Holnap ilyenkor hívlak a válaszáért.

– Rendben Molly, vigyázz magadra.

Rian, azonnal hívta a barátját és elmesélte a telefonbeszélgetésüket Mollyval. Harry nagyon megörült ennek és természetesen vállalta a találkozást. Azon az áron is, hogy tudta a későbbiekben lehetnek majd következményei. Gondolta, végre lezárhatja ezt a dolgot Mollyval.

Szombaton délután a megbeszélés szerint találkoztak. Molly elküldte a sofőrt a közeli cukrászdába süteményért, ameddig ő jóízűen ette a fagyaltot egy árnyékos padon. Harry megvárta amíg a sofőr befordul a kis utcába és már nem láthatja őket. Majd gyorsan odaült Molly mellé.

– Köszönöm, hogy eljöttél és beszélhetek veled Harry.

– Örülök neked Molly, de mesélj mi ez az egész? Hogy kerültél ennek az embernek a hallójába és miért vagy még vele? Mi történt veled? – záporoztak a kérdések.

– Kevés időnk van Harry. Szeretném, ha tisztán látnál, mert nyomaszt a lelkiismeret.

– Rendben, hallgatlak.

– Az sms - t nem jó szántamból írtam. Apám, emlékszel milyen zsarnok volt. Ő kényszerített rá.

– De, miért? Tudta, hogy együtt töltünk minden időnket és nem ellenezte.

– Persze! Addig míg gyerekek voltunk. Úgy gondolta, legalább vigyázol rám. Megbízott benned.

– Akkor mi történt?

– Láta, hogy kezd komollyá válni a dolog kettőnk között és ez már nem volt ínyére. Tudod a társadalmi különbség miatt. Nem akarta, hogy egy – „senki” – legyen a férjem. Bocsánat, csak a szavait idéztem.

– Értem.

– Sokáig sírtam, mert tudtam, hogy nem fogod érteni és szerettelek. Ugye tudod?

– Igen, Molly én is nagyon.

– Azt sem engedte, hogy elmagyarázzam neked a helyzetet. Azonnal ide küldött a nagynénémhez. Azt a parancsot kapta apámtól, hogy őrizzen. Olyan volt, mint a börtönőr. Nagyon jól teljesítette a feladatát. Borzasztó körülmények közzé kerültem, hiába vett körül a gazdag csillogás. Ugye érted?

– Igen és nagyon sajnálom, ha tudom..., talán megszökhetünk volna.

– Igen, épp ezért tette ezt velem az apám. Nem akart erre esélyt adni nekünk.

– Fionn, tudod már milyen. Róla csak annyit, hogy hozzá kellett mennem az apám és a nagynéném hatására. Nem vállhatok el, hiába pokol az életem.

- Miért?
- Olyan házassági szerződést kellett aláírnom, ami nem teszi lehetővé.
- Már jön a sofőr. Kérlek bocsáss meg nekem és ne haragudj rám. Veled mi történt azóta?
- Tájékoztatóként végeztem és itt dolgozom. Köszönöm, hogy mindezt elmondtad nekem drága Molly. Nem haragszom, de nagyon sajnálom. Hogyan tudnék neked segíteni?
- Elég, ha megbocsájtasz, hogy a lelkem végre békét leljen.
- Nyugodj meg, minden rendben. Az emlékek szépek és életünk végéig elkísérnek.
- Megnősültél? Vannak gyermekeid?
- Nem..., még nem találtam meg azt a nőt, akit elvennék.
- Találd meg Harry! Tiszta szívemből kívánom. Most menj, nem akarok bajt neked.
- Köszönöm, vigyázz magadra.
- Asszonyom! Mehetünk? Ki volt ez a fiatalember?
- Mehetünk, persze. Nem tartozik rád, de egy városban nőttünk fel és még gyerekkorunkból ismerjük egymást.
- Értem, bocsásson meg a tolakodó kérdésemért.
- Jól van! Tudom, Fionn.
- Sajnálom.

Néhány nap múlva, estefelé kopogtattak Harry lakásának ajtaján. Az ajtóban Fionn állt, legnagyobb meglepetésére.

– Harry?

– Igen.

– Fionn vagyok.

– Tudom ki maga, nem emlékszik találkoztunk már Rian estélyén.

– Ah..., vagy úgy! Tényleg, már emlékszem.

– Mondja, mit akar a feleségemtől? Titokban találkoztak, tudok róla.

– Titokban? Ne vicceljen már, a parkban legalább még százan voltak rajtunk kívül! Csak megláttam, hogy ott ül a padon és odamentem hozzá üdvözölni. Talán pár percet beszélgettünk. Tudja, egyvárosból valók vagyunk és gyerekkori pajtásak.

– Ez nem érdekel! Maradjon is így! Ajánlom kerülje a feleségemet, ha jót akar magának! Különben az embereim el látják a baját. Megértette?

– Hát persze – válaszolta gúnyosan Harry.

– Helyes!

Majd sietős léptekkel távozott.

Pár hónap elteltével Harry egy nagyobb megbízást kapott Anglia északi részén Silloth - ban. Kicsit hasonlított a skóciai kis városkára, ahol felnőtt.

Hamar beilleszkedett és nagyon jól érezte magát. Egymás után több projekttel is megbízták. Így már több mint egy éve annak, hogy folyamatosan Silloth - ban él. Úgy döntött, hogy végleg elhagyja Londont. Ez a kisvárosi élet inkább megfelelő számára, mint a nagy zsúfolt város. Gondolta a lakását eladja és itt telepedik le.

Layla, házak eladásával és felújításával foglalkozik. Nagyon csinos, fiatal barna lány. Ő segített Harry londoni házának eladásában és az itteni megvásárlásában. Sokat dolgoznak együtt, mert a felújításoknál többnyire Harry a megbízott tájépitész. A munkájuk során ismerkedtek meg egymással. Mindketten érezték a vonzódást, de a lány már menyasszony volt. A viszonyuk megállt a barátság szintjén. A vőlegénye Sean, aki elismert hajóépítési mérnök.

Az egyik este Layla később ért haza. Sean egy gyertyafényes vacsorával várta.

- Sean! Mire ez a különös meglepetés?
- Drágám, ma ünnepelünk!
- Na mond már, mi történt?
- Képzeld az én pályázatomat fogadták el.
- Hiszen ez csodálatos! Gratulálok szívem – átölelte és megcsókolta a férfit.

Az asztalhoz ültek vacsorázni.

- Na! Mi lesz már? Mesélj a részletekről.
- Édesem, van egy rossz hírem is. Itthonról nem tudom levezenyelni, oda kell utaznom Franciaországba.

– Értem, de mennyi időre?

– Ez egy hosszú projekt és arra gondoltam, hogy odaköltöznénk, mivel várhatóan lesz több megbízásom egymás után.

– Na, nem...! Ezt nem teheted velem!

– Szívem, ott is tudsz majd dolgozni, a te munkád olyan, hogy bárhol kivitelezhető.

– Nem a munkám Sean! A szüleim! Nem hagyhatom itt őket! Te is tudod, hogy már idősek. Nincs senkijük rajtam kívül.

– Igen, gondoltam rájuk is. Ha mindent eladunk vehetünk, ott egy nagyobbat és velünk élnének.

– Nem tudom...! Ez nagyon váratlanul ért, át kell gondolnom és velük is meg kell beszélnem.

– Persze, természetes. Lesz rá időd, akkor jöttök utánam, amikor akartok.

– Mikor kell indulnod?

– A jövő héten.

– Tessék...?

– Sajnálom szívem, de te is tudod erről nem én döntök.

– Igen tudom.

A lány felment a szobájába, mert egyedül akart maradni a gondolataival. Sean egy hét múlva elutazott Franciaországba, hogy felvegye a munkát.

A szülők már idős korukra tekintettel nem akartak költözni, ami érthető volt. A lányukat biztatták, hogy menjen Sean után. Nem tudta mitévő legyen. Harry látta rajta, hogy szomorú és gondterhelt. Azt gondolta, csak a vőlegénye hiánya miatt és próbálta felvidítani. Layla elmesélte neki, hogy mi nyomasztja annyira.

– Megértelek, nem könnyű döntened. Amennyiben az segít én megígérem neked, hogy vigyázok a szüleidre.

– Nagyon kedves vagy, nem is tudom mit mondjak.

– Semmit, csak légy boldog Layla – és átölelte a lányt.

– Talán utána megyek, egy kis időre, hogy lássam mi a helyzet.

– Tedd, ahogy jónak látod. Bízz bennem, jól elleszünk a szüleiddel, már úgyis olyan vagyok nekik azt mondták, mintha a fiuk lennék.

– Tudom, nagyon megszerettek téged, de nem akarok ekkora terhet róni rád Harry. Jól esett a felajánlásod, hiszen látom, hogy mindenben számíthatok rád.

– Ez természetes. Menj el, légy egy kicsit vele és meglátjátok.

– Megbeszélem a szüleimmal, talán ez egy kis időre kivitelezhető. Két hónap múlva, amikor a projektet befejezzük meglátogatom.

– Rendben, nekem jó. Mi lenne, ha együtt beszélénk a szüleiddel?

– Megtennéd?

– Hát persze!

A szülők, nagyon örültek ennek a köztes megoldásnak. Harryba megbíztak és talán a lányuk is kicsit összeszedi magát a vőlegénye karjaiban.

Sean örömmel várta Laylát, aki egy hónapot töltött nála. Végig kalauzolta az egész városon. Nagyon jól érezték magukat.

– Ugye megtudnád itt szokni?

– Sean! Kérlek, tudod nem ezen múlik.

– Jól van. Sajnálom, hogy a szüleidet nem tudjuk rábeszélni, hogy ide költözzenek.

– Rendes Harrytól, hogy átvállalta a szüleim felügyeletét erre az idő szakra.

– Igen, igaz barát.

– Mi lenne, ha időnként így meglátogatnálak?

– Szerelmem, te is tudod, hogy hosszú távon ez nem működne.

– Igen, de ha vége van ennek a munkádnak, akár vissza is jöhetnél.

– Layla! Én már nem akarok visszamenni. Itt képzelem el a jövőmet, de veled szeretném.

– Jaj Sean! Nem tudom mi lesz velünk – és eleredtek a könnyei.

– Sajnálom kedvesem! Ha így áll a dolog semmit nem ígérhetek.

- Ezt komolyan mondod?
- Igen. Kérlek gondold végig.
- Rendben megértettem. Akkor felbontjuk az eljegyzést?
- Szeretlek Layla! Próbálg megérteni.
- És Te? Te megértesz engem?
- Tudod mit? Gondoljuk át mindketten a továbbiakat, hagyjunk időt magunknak.
- Jó, a holnapi géppel visszamegyek.
- De még van egy heted itt?
- Talán most elég volt ennyi Sean. Még ma este visszacserelem a jegyet.
- Ahogy gondolod.

Másnap mindketten megkönnyezték a búcsúzást. Olyan érzésük volt, mintha örökre búcsúznának egymástól.

Seant elhalmozták munkával, aminek az anyagi következményei sem maradtak el. Gyönyörű lakást vásárolt, ahol igazán otthonosan érezte magát. Sokat gondolkodott kapcsolatukon, de erre vágyott egész életében. Nem akarta feladni, akkor sem, ha szakítania kell mennyasszonyával. Bár fáj a szíve Layla után, hiszen őszintén szerette. A szíve és az agya mást akart. Sokat tépelődött, mire elhatározta, hogy felbontja az eljegyzésüket. Persze időközben ehhez a döntéséhez hozzá segítette az észbontóan gyönyörű Ruby. A vezérigazgató lánya, aki kiszemelte magának Seant. Folyton körülötte legyeskedett. Bevetette a csábításnak minden trükkjét.

Nem volt könnyű dolga a férfival, de annál inkább izgatta. A szóke díva, végül legyőzte Sean ellenállását. Egy év múlva már házások voltak.

Layla nehezen heverte ki a szakítás gyötrelmeit. Minden idejét szüleivel és Harryval töltötte, vagy a munkájába temetkezett. Az eljegyzés felbontása után teret adtak érzelmeiknek, mely első perctől kezdve őszinte vonzódás volt. Harry számára Layla az első nő, aki feledtetni tudta vele a múltat és Mollyt. Nem kellett alakoskodniuk egymás előtt, hiszen barátokként mindent tudtak egymásról. A kapcsolatukban felemelő volt, hogy önmaguk lehettek. A szülők örömmel konstatálták egymásra találásukat. Sokkal inkább összeillettek. Seant is elfogadták, mert a lányuk szerette és boldognak tűnt mellette. Azonban az idős, bölcs szemek látták, hogy nem egy húron pendülnek.

– Layla! Mit szólnál hozzá, ha ma elmennénk vacsorázni?

– Jó ötlet, rendben.

– Mikorra végzel? Héttől jó lesz?

– Igen, az megfelel.

Harry foglaltatott egy asztalt a kedvenc éttermükben és kért egy csokor vörösrózsát, valamint pezsgőt. Este, amikor megérkeztek az étterembe Layla meglepődött, hogy milyen különlegesen feldíszített asztal várja.

– Jaj Harry, nagyon figyelmes vagy, de kicsit dejavu érzésem van – szólalt meg kissé gondterhelten.

– Ne ijedj meg kedves – mondta széles mosollyal az arcán.

Vacsora közben Layla látta Harryn, hogy kissé feszült.

– Na bökd már ki! Látom, hogy valami aggaszt.

– Aggaszt? Hát így is lehet mondani. Tudod kedvesem latoltgattam, hogy mikor lenne alkalmas. Csak remélni tudom, hogy érzéseink kölcsönösen komolyak. Layla! Én annyira szeretlek! Nem tudom az életemet elképzelni nélküled! Hozzám jönnél?

A lány szemei elkerekedtek és boldog mosoly tükröződött az arcán. Szemei könnybe lábadtak.

– Már azt hittem sosem kérsz meg! Igen..., és nagyon boldog vagyok.

– Köszönöm szívem, míg élek szeretlek és vigyázni fogok rád! Azt szeretném, hogy olyan gyűrűt vegyek neked, ami tetszik. Holnap elmehetünk választani?

– Igen, életem egyik legfontosabb napja lesz.

– Este pedig a szüleiddel tarthatnánk egy eljegyzést, hogy ők is részesei legyenek a boldogságunknak.

– Ez ragyogó ötlet, én is ezt szerettem volna.

Másnap kiválasztották a gyűrűt és megtartották hivatalosan is az eljegyzést a szülőkkel.

– Aztán gyermekeim ne várjatok sokat az esküvővel sem – szólalt meg Layla édesapja.

– Bizony! Az unokákkal is szeretnénk még egy kis időt eltölteni – tette hozzá a mama.

– Úgy gondolom jövő nyárra meg tudjuk szervezni – válaszolta Harry.

– Igen, az jó lesz – mondta Layla.

Az idő gyorsan elszaladt. Az esküvő után a szülőknél laktak a fiatalok, mivel egyre nehezebben látták el magukat. Párhónappal később a papa rosszul lett és a kórházban lelke visszatért az Őshazába. Nagyon nehéz időszak következett az életükben. Szeretettel és egymás kölcsönös segítségével sikerült átvészelniük. A mama nem váratta túl sokáig a papát az Újvilágban.

Layla egy komolyabb megbízást kapott, ám ez Skóciában volt. Régi kastély szerű ház eladásával bízták meg. A fotók, amiket kapott róla és a környezete nagyon megfogta, bár igencsak ráfért a felújítás. Elgondolkodott, hogy milyen jó lenne nekik, hiszen nem sokára többen lesznek. Elhatározta, hogy mindenképpen elutazik a helyszínre. Megnézi közelebbről, felméri a lehetőségeket. Megkérte Harryt, hogy hétvégén menjen el vele.

A célhoz közeledve a férfinak egyre ismerősebbnek tűnt a táj, hiszen itt nőtt fel. Amikor megálltak a ház előtt, Harry felkiáltott.

– Na, nem! Ez nem lehet igaz!

– Mi történt szívem?

– Ez..., a nagyszüleim háza!

– Tényleg? Micsoda véletlen.

Ekkor kivett egy kagylót a zsebéből, ami mindig nála volt.

– Nézd Layla!

– Ez egy kagyló, tudom nagy becsben tartottad és nem volt szabad hozzányúlnom.

– Igen, az utolsó este találtam a tengerparton. Ott vettem magamhoz, hogy mindig emlékezzem arra, honnan származom. A kagyló visszahozott! Ó, de boldog vagyok! – majd magához ölelve felemelte feleségét úgy forgott vele.

– Jaj, tegyél már le, szinte szédülök. Azt hiszem, akkor már nem is kérdés, hogy magunknak fogjuk felújítani. Szeretném megragadni az alkalmat, hogy fokozzam az örömet drágám.

– Mond életem, ezt még tudod fokozni?

– Talán...! Ide, már hárman költözünk be.

– Apa leszek! Apa leszek! – kiáltotta és újra magához ölelve forgott vele.

– Na, akkor lássunk munkához minél előbb Harry.

A felújítási munkálatok szépen haladtak. Akadt olyan terület, ahol Harry az eredeti állapot visszaállítását kérte. Már mindennel elkészültek, Silloth – ban eladták a házakat. A beköltözésre megszületett fiú gyermekük. Boldog házasságban éltek. Két év múlva egy édes kislánynak adott életet Layla. Ahogyan elkezdtek felcseperedni a nebulók, már több ideje maradt. Lassan visszatért a munkájához. Ha a szükség úgy kívánta, akkor a szomszédban vigyáztak rájuk.

Az első megbízása mindjárt ott helyben akadt. Szintén egy öregház eladása, vagy felújítása. A megbízó még nem döntötte el, így személyes találkozást és véleményt kért tőle.

Szeretett sétálni, így gyalog ment a megadott címre. A hölgy már várta és látszott rajta, hogy jó módú. Layla nagyjából felmérte a lakás állapotát és szóban tájékoztatta a lehetőségekről.

– Mindezt dokumentálni is fogom önnek és elküldöm pár nap múlva.

– Nagyon köszönöm. Át fogom gondolni, nem a pénz miatt, az nem számít. Jöjjön haza viszem szívesen, látom nem kocsival jött.

– Rendben, köszönöm szépen.

Layla előbb a gyermekeiért ment a szomszédba, így ott kérte, hogy álljon meg. Kicsit elidőzött a családdal.

– Na gyertek! Most már menjünk gyerekek, apa vár minket.

Legnagyobb meglepetésére a házuk előtt találta a gazdag hölgy kocsiját. A teraszon beszélgetett a férjével. Majd látta amint átöleli Harryt és a következő szófoszlányokat.

– Pedig azt hittem, hogy a szerelmünk örök és újra kezdhethetjük. Fionn már nem állhat az utunkban, motor balesetben meghalt.

– Molly, nem lehet! Én boldog vagyok a házasságomban és van két csodálatos gyermekem – eközben a nő kezét eltávolította magától.

– Sajnálom, pedig nagyon bíztam benned, így már nincs értelme az életemnek.

– Még megtalálhatod te is a boldogságot. Emlékszel mit kívántál nekem, amikor utoljára találkoztunk?

– Igen..., és te megkaptad az élettől.

– Molly! Most én is ugyanazt kívánom neked.

– Köszönöm Harry. Azt hiszem jobb, ha többé nem találkozunk. A házat most már biztosan eladom, nincs értelme felújítanom. Soha többé nem akarom látni ezt a várost – megfordult és lassan elindult a kapu felé.

Layla, a gyermekeivel a kert hátsó részébe igyekezett, nem akarta kompromittálni őket.

Molly távozását követően, megkérdezte a férjét, hogy mi volt ez.

– Ne félj kedves, te többet jelentesz nekem mindennél és magához ölelte. Ma este, majd mindent elmesélek neked, ha elaludtak a gyermekeink.

– Rendben szívem.

Már alkonyodott, az eget beborították a csillagok ragyogó fényei. A kagylót magához vette Harry és kézen fogta szeretett feleségét. Kifeküdtek a homokos partra. A Hold teljes pompájában tükröződött vissza a tenger víz felületén.

Elmesélte Laylának, a Mollyval való kapcsolatát tövéről hegyére.

– Tudod, amikor elmentem Londonba ugyanígy feküdtem a parton. Akkor mindentől búcsúztam, most szeretnék örökre itt maradni veletek.

– Álomszép a táj és ez a környezet. Boldog vagyok itt veled és a gyermekeinkkel Harry – majd odabújt férjéhez és csókban forrt össze ajkuk.

– Köszönöm, hogy visszahoztál kedves kagyló. Hazaérkezünk mindketten – mondta meghatottan.

Ekkor a férfi megfogta a kagylót és vissza helyezte a homokos part szélére.

Debrecen, 2023. 07. 16.

TARTALOM

Előszó.....	5
A világítótorony legendája.....	6
A forradalom napja /október 23/.....	18
Két szív összeér.....	24
Kirándulás az Ilona völgybe.....	46
Lisa és a lánglovag.....	52
A nagy dilemma.....	58
Hazaérkezve.....	72
Scott a túravezető.....	88
Utolsó esély.....	114
Nehéz diák évek.....	120
Az örökség.....	128
Különös karácsony.....	139
Elvesztett idő.....	147
A bárban.....	151
Holdrománc.....	154
Ajánlás a szerző műveiből.....	175

Ajánlás a szerző műveiből:

Fényben élni

Válogatott versek

Ebben a könyvben az első verseim olvashatóak. 2011 – től, 2015 – ig, főleg lírai hangulatúak, de válogatott versek révén több témakörből is találhatóak benne írásaim.

Az élet sója

Válogatott versek

2015 – 2017 közötti verseim olvashatóak a könyvben, különböző kategóriákban. Többnyire spirituális és vallásos jellegűek.

Lélekből szólva

Válogatott versek

Ez a könyv 2018 -ig íródott verseimből ad betekintést az alkotásaimról. Egy kis ízelítő a korábbi köteteimben található írásaimból.

Föld és Ég között

Válogatott versek

A verses kötetemben 2019 – 2020 között írt műveim olvashatóak különböző témakörökben. Mese versek, természetről szóló versek, és ünnepi alkalomra írt versek alkotják többségét.

Égi szivárvány

Válogatott versek

Ebben a könyvemben 2021 – 2023 között íródott alkotásaim olvashatóak. Ünnepekről, természet csodáiról, mese versek, valamint spirituális költemények alkotják a témaköreit.

Bibliai történetek versben sorozat:

Ezt a könyv sorozatot 2017 – től írtam, 2019 végéig. A sorozat négy kötetből áll;

I. Ószövetség, **II.** Újszövetség első rész, **III.** – A hegyi beszéd – Újszövetség második rész, **IV.** Újszövetség harmadik rész.

Kaland & Valóság

Novellák I.

Ez az első novelláimat tartalmazó kötetem, melyben különböző történetek és események játszódnak le. A témakörük változó a romantikustól, kalandokon át a spirituális és a történelemig bezárólag.

Sorskötelék

Novellák II.

A könyv második novella kötetem. Rövidebb – hosszabb történetek íródtak benne. Témakörükben és eseményeikben igen változó. A romantikustól, kalandokon át a spirituális és a történelemig bezárólag.

Egy igaz szerelem

Spirituális történet

2020 – ban kezdtem el kisregényeket írni. Ez az első könyvem, amely igaz történeten alapul. Romantikus szerelmi történet, és az eseményeket spirituális megvilágításba helyezi.

Egy igaz út

Spirituális életfilozófia

Ebben a könyvemben igyekszem bemutatni egy filozófiai spirituális utat. Az igazösvényen való járás elméleti és gyakorlati oldalát. Az igazi spiritualitás és vallások megismerésén keresztül az álmokig, hogyan függ össze minden – mindennel.

Egy igaz út folytatódik

Spirituális életfilozófia

A könyv címe is mutatja, hogy folytatódik az út megismerésének lehetősége. Néhány Szent életének rövid történetével, valamint a túlvilági lét törvényeivel. Angyalok és Missziós szellemek tevékenységeiről. A Mennyei és Földi világ közötti kapcsolatról, és ennek összefüggéseiről írok benne.

Nyári kalandok a Mátrában

Ifjúsági kalandregény

A Mátra iránti rajongásomból megszületett egy kalandregény. Ez a könyv elvisz a hegységben található különböző ominózus helyekre. Feltárja a titkokat és legendákat. A természet pazar látványai és leginkább előforduló állatok, látnivalók bemutatása. A könyv végén 60 darab színes fotóval, melyek ezen helyszínekről készültek.

Az elveszett aranyrudak

Romantikus kalandregény

Kitalált történet, melyben megtalálható a romantikus szerelem és a felfedező kalandok sora. A regény több helyszínen játszódik. Így röviden bemutatásra kerülnek a színterek, mely által több ismeretet szerezhethünk a különböző területekről. Izgalmakkal tele, fordulatos történet.

Titkok a fény útján

Romantikus spirituális regény

A regényem Spanyolországban, Almería – ban játszódik. A főhősnő Nina, aki szüleivel él itt és vallásos nevelést kapott. Legjobb barátnője Alina, akit hitében Nina bizonyosságtételei erősítenek meg, hiszen ő végig járja a titkok ösvényét. Ez a regény valóság-hű meg tapasztalásokon alapul.

Nebuló Farsang

Mesélnek a versek

Ez a verses kötetem gyermekek számára készült. Négy éves kortól tudom ajánlani a kicsiknek. Megismerkedhetnek benne a természet szépségével, különféle állatokkal, valamint tanulságos történetekkel, mese versek formájában.

Élmények északon

Spirituális kalandregény

A regényemet nagy szeretettel ajánlom mindazok számára, akik szeretik a kalandokat és az északi tájak érdekességeit, valamint érdeklődnek a spirituális gondolkodás iránt.

Lelkek szólama

Mennyei versek

A kötet Goran Episcopus társzerzővel íródott. Három – három versszakoként váltakoznak a versek. Az egész egy folyamatos költemény, mely egy gondolatsort alkot. A könyv kódex kivitelű, melyben az illusztrációkat Goran Episcopus készítette. A kötet Kanadai kiadású.

<https://www.lulu.com/shop/edit-po%C3%B3r-and-goran-episcopus/lelkek-sz%C3%B3lama/paperback/product-rp5d6v.html?page=1&pageSize=4> Ezen a linken megvásárolható.

Valamennyi eddig elkészült könyvem olvasható E – könyv formájában a Google Play könyvtárban. Magánkiadásban, nyomtatott formában megvásárolható közvetlenül a szerzőtől.

Elérhetőség: e – mail cím: pooredit3@gmail.com

A szerző honlapja: <http://www.pooreditirono.hu/> Oldalamon az eddig elkészült könyveim letölthetőek.

Nagy szeretettel ajánlom figyelmükbe az elkészült könyveimet.

